

Biserica Creștină
Adventistă de Ziua a Șaptea

CONFERINȚA GENERALĂ

MANUALUL BISERICII

Ediție revizuită - 2000

www.adventist.ro
2003

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Manualul Bisericii. - Ed. a 8-a, rev. - București:

CARD, 2002.

248; 21.

ISBN 973-8168-36-8

286.3

Traducere: Aron Moldovan, Gabriel Ban

Lectura manuscrisului: Teodor Huțanu, Cristian Dumitrescu, Raluca Ștefan

© CARD

Tehnoredactare: Daniel Niculiță, Sergiu Badea

Coperta: Claudia Tache-Dragachis

Imprimare și broșare: Casa de Editură „Viață și Sănătate”

Introducere

Dezvoltarea istorică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Ca împlinire a planului divin, mișcarea adventistă și-a început călătoria profetică spre Împărăția cerurilor în anul 1844. La început, pionierii mișcării au fost puțini la număr, adeseori purtând amintirea tristă a izgonirii din bisericile din care făcuseră parte, pentru că acceptaseră învățătura cu privire la revenirea Mântuitorului. În aceste condiții, ei au înaintat șovăitor. Erau siguri de doctrina pe care o susțineau, dar nu știau încă ce formă de organizare să adopte sau dacă era necesară vreuna. Celor mai mulți dintre ei le era proaspătă amintirea bisericilor puternice, bine organizate, care își folosiseră puterea pentru a se opune adevărului celei de-a doua veniri, așa că se temeau, instinctiv, de orice formă de organizare și de conducere centralizată. Cu toate acestea, anumiți conducători ai bisericii au înțeles din ce în ce mai bine necesitatea stringentă a unei forme de conducere pentru instaurarea ordinii și pentru întărirea mișcării. Convingerea lor a fost întărită de soliile transmise prin Ellen G. White.

Ca rezultat, în anul 1860 a fost ales numele denominațiunii, „Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea” și a fost creat ‘un organism legal care să dețină bunurile bisericii. În anul 1861, a fost organizată prima noastră Conferință, în statul Michigan. Aceasta a implicat organizarea bisericilor locale, în care membrii au semnat un legământ, și organizarea diferitelor biserici într-un corp unit ca să constituie ceea ce numim acum Conferință locală. Pentru protejarea comunităților de impostori care le-ar fi putut face rău, pastorilor li s-au dat legitimații.

În 1863, prin unirea Conferințelor locale existente la acea dată, a fost organizată Conferința Generală, imprimându-se astfel mișcării adventiste un curs ordonat, organizat.

Istoricul Manualului Bisericii

An de an, când Conferința Generală se aduna în sesiune, au început să fie luate în discuție diverse probleme de organizare a bisericii, într-un efort de formulare a principiilor care să guverneze viața bisericii. În 1882, sesiunea Conferinței Generale a votat pregătirea unor „instrucțiuni pentru angajații bisericii care să fie tipărite în *Review and Herald* sau într-o broșură“ (*Review and Herald*, 26 dec. 1882). Această acțiune indică o mai bună înțelegere a faptului că funcționarea eficientă a organizației depindea de respectarea ordinii și că pentru a lucra în unitate era nevoie de principii călăuzitoare, prezentate

sub formă tipărită. În scurt timp, această lucrare a fost realizată. Totuși, la sesiunea Conferinței Generale din anul 1883, când s-a propus redactarea principiilor într-o formă stabilă, ca manual al bisericii, ideea a fost respinsă. Frații s-au temut că aceasta ar putea duce la formalism în biserică și ar putea răpi pastorilor libertatea de a trata problemele de ordine din biserică în felul în care ar dori fiecare.

Curând, însă, a fost îndepărtată această temere, care reflecta opoziția față de orice fel de organizare a bisericii, manifestată cu douăzeci de ani în urmă. Sesiunile anuale ale Conferinței Generale au continuat să trateze probleme de natură organizatorică. Cu alte cuvinte, s-a început încet, dar sigur, să se producă material pentru un manual al bisericii. Din când în când, anumite personalități proeminente și-au asumat sarcina să adune într-un volum sau într-o broșură regulile general acceptate ale bisericii. Cea mai impresionantă încercare de acest fel a fost cartea de 184 de pagini a neuitatului pionier J.N. Loughborough, intitulată *The Church, Its Organization, Order and Discipline* („Biserica: organizare, ordine și disciplină”), publicată în anul 1907. Deși, într-un anumit sens, lucrarea lui Loughborough a fost o întreprindere personală, în ea au fost tratate multe dintre subiectele de care se ocupă acum *Manualul bisericii* și a avut multă vreme un rol însemnat în cadrul mișcării adventiste.

Între timp, mișcarea adventistă a continuat să se dezvolte rapid, atât în Statele Unite, cât și în alte țări ale lumii. În vederea păstrării ordinii și unității, care au constituit întotdeauna obiectivele noastre, comitetul Conferinței Generale a luat hotărârea, în anul 1931, să publice un manual al bisericii.

J.L. McElhany, pe atunci vicepreședinte al Conferinței Generale pentru America de Nord și mai târziu președinte al Conferinței Generale timp de paisprezece ani, a fost rugat să pregătească manuscrisul. Comitetul Conferinței Generale l-a examinat cu toată atenția și l-a publicat în anul 1932. Propoziția de început din prefața acestei prime ediții făcea următoarea observație justă: „A devenit tot mai evident că este necesar un manual privind modul de organizare a bisericii, care să prezinte și să păstreze practicile și forma de conducere a denominațiunii noastre”. Observați cuvântul *să păstreze*. Nu era o încercare de a crea deodată o întregă structură organizatorică, ci mai curând un efort, în primul rând, de a *păstra* toate hotărârile bune luate de-a lungul anilor și, în al doilea rând, de a adăuga și alte reguli, pe care le cereau creșterea rapidă și complexitatea bisericii.

Vezi capitolul 1, *Autoritatea bisericii și Manualul bisericii*, cu privire la respectarea rolului pe care *Manualul bisericii* îl deține în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Conținutul *Manualului bisericii*

Sesiunea Conferinței Generale din 2000 a autorizat reclasificarea materialului Manualului bisericii deja existent și a aprobat procesul de modificare a acestuia. Conținutul acestui Manual, așa cum apare în capitole și secțiuni în interiorul capitolelor, este împărțit în două tipuri de materiale. Conținutul principal al fiecărui capitol are o valoare general valabilă și aplicabilă fiecărei biserici locale. Recunoscând existența unor situații specifice, materialul adițional care este explicativ, apare ca note la sfârșitul unor capitole și este oferit pentru îndrumare. Notele au subtitluri care corespund subtitlurilor capitolului și sunt corelate cu numerele respectivelor pagini.

Procedura pentru modificări ale *Manualului bisericii*

La sesiunea din 1946, înțelegând tot mai mult cât de important este ca în lucrarea mondială totul să se facă „în chip cuviincios și cu rânduială“ și ca hotărârile ce se iau cu privire la conducerea bisericii să nu exprime doar gândirea unei fracțiuni, ci să aibă deplina autoritate a bisericii, Conferința Generală a adoptat următoarea procedură:

„Toate schimbările sau revizuirile regulamentelor din *Manual* trebuie să fie autorizate de Conferința Generală în sesiune“ (*Raportul Conferinței Generale* nr. 8, pag. 97, 14 iunie 1946).

Totuși, în diferite părți ale globului, condițiile locale cereau luarea unor hotărâri speciale. În consecință, Comitetul de toamnă din 1948, care a votat să le supună sesiunii din 1950 a Conferinței Generale, a mai votat următoarele:

„Fiecare diviziune, inclusiv Diviziunea Nord-Americană, va pregăti un supliment la noul *Manual al bisericii*, nu pentru a-l modifica, ci pentru a adăuga material care să corespundă condițiilor și situațiilor specifice din fiecare diviziune. Manuscrisele acestor suplimente trebuie să fie aprobate de comitetul Conferinței Generale înainte de a fi tipărite“ (*Hotărârile Comitetului de toamnă*, 1948, pag. 19).

Schimbările sau revizuirile regulamentelor din Manualul bisericii, cu excepția notelor (vezi mai jos), nu pot fi făcute decât de Conferința Generală în sesiune, când delegații credincioșilor corpului bisericii sunt adunați și se pronunță pentru revizuire. Dacă la nivel constitutiv al bisericii (vezi pag. 31) se consideră necesară reviziunea Manualului, asemenea revizuire trebuie supusă pentru sfat și studiu nivelului constitutiv superior. Dacă sunt aprobate, sugestiile de revizuire sunt apoi supuse următorului nivel constitutiv pentru a fi evaluate în continuare. Orice propunere de revizuire va fi apoi trimisă comitetului pentru Manualul bisericii de la Conferința Generală. Acest comitet va lua în considerare toate amendamentele

și revizuirile recomandate și, dacă sunt aprobate, le va pregăti pentru a fi prezentate Consiliului anual și/sau sesiunii Conferinței Generale.

Dacă orice nivel constitutiv (vezi pag. 31) consideră necesară revizuirea notelor de la sfârșitul unor capitole ale Manualului bisericii, aceste revizuirii trebuie supuse evaluării următorului nivel constitutiv. Dacă se aprobă, revizuirile sugerate trebuie înaintate mai departe următorului nivel constitutiv pentru a fi evaluate, până când sunt primite de comitetul pentru Manualul bisericii. Comitetul pentru Manualul bisericii va analiza cererea și, dacă se aprobă, revizuirile vor fi înaintate către comitetul executiv al Conferinței Generale la Consiliul anual de la sfârșitul cincinalului, pentru a le pune de acord cu schimbările conținutului principal pe care comitetul executiv al Conferinței Generale îl va recomanda următoarei sesiuni a Conferinței Generale. Totuși, comitetul executiv al Conferinței Generale poate face modificări asupra Notelor la orice Consiliu anual.

La fiecare sesiune a Conferinței Generale se publică o nouă ediție a Manualului bisericii. Se recomandă ca liderii de la toate nivelele bisericii să lucreze după cea mai recentă ediție a Manualului bisericii.

Clarificarea sensului

Bisericile locale trebuie să caute sfat la Conferința locală cu privire la acțiunile bisericii sau la problemele care se ridică din studiul Manualului bisericii. Dacă nu se poate ajunge la un acord, chestiunea trebuie trimisă uniunii pentru clarificare.

Folosirea termenului de Conferință etc.

Fiecare biserică locală organizată este membră a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din cadrul bisericilor Conferinței locale, care este un corp organizat al bisericilor dintr-un stat, țară sau teritoriu. Până la deplina organizare a Conferinței (vezi *Working Policy* al Conferinței Generale) se poate folosi termenul de misiune, câmp sau secțiune pentru a descrie organizarea colectivă a bisericilor locale. În *Manualul bisericii*, termenul Conferință sau Uniune de Conferințe poate fi de asemenea, aplicat misiunii sau uniunii de misiuni.

Ediția prezentă

Prezenta ediție cuprinde toate revizuirile și completările adoptate de Conferința Generală, incluzând și pe cele ale sesiunii Conferinței Generale din anul 2000.

Autoritatea bisericii și *Manualul Bisericii*

Autoritatea bisericii în biserica primară

În calitate de Creator, Răscumpărător și Susținător, Domn și Împărat al întregii creațiuni, Dumnezeu este unica sursă și fundament al autorității pentru biserică. El își delegă autoritatea profeților și apostolilor Săi (2 Cor. 10,8). De aceea ei ocupă o poziție crucială și unică în transmiterea Cuvântului lui Dumnezeu și în zidirea bisericii (Ef. 2,20).

În Biserica primară prezbiterii și episcopii dețineau o mare autoritate. Una dintre funcțiile lor importante era lucrarea de păstorie și de supraveghere (Fapte 20,17-28; Evrei 13,17; și 1 Petru 5,1-3), cu ținte speciale cum ar fi instruirea în învățătura sănătoasă și respingerea celor care sunt potrivnici acesteia. (1 Tim. 3,1.2; Tit 1,5.9). Aceia care cârmuiesc bine trebuie să fie „învredniciți de îndoită cinste”, în special dacă „se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura” (1 Tim. 5,17).

Biserica a purtat responsabilitatea pentru puritatea în doctrină și practică. Ea trebuia să „cerceteze duhurile pentru a vedea dacă sunt de la Dumnezeu” (1 Ioan 4,1) sau, în cuvintele lui Pavel, să „cerceteze toate lucrurile și să păstreze ce este bun” (1 Tes. 5,21). Același lucru este valabil și în dreptul administrării disciplinei în biserică (Matei 18,15-17). Administrarea disciplinei trebuie să parcurgă tot procesul: de la mustrarea personală cu blândețe (cf. Matei 18,16; Galateni 6,1) până la îndepărtarea dintre membrii bisericii (Matei 18,18; 1 Cor. 5,11.13; 2 Cor. 2,5-11). Biserica are autoritatea de a stabili condițiile calității de membru și regulile care guvernează biserica.

Autoritatea bisericii în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Hotărârea luată la sesiunea Conferinței Generale din 1946 ca „toate schimbările sau revizuirile regulamentelor” din *Manualul Bisericii* să fie „autorizate de Conferința Generală în sesiune” reflectă ideea unui statut de autoritate deținut de sesiunile Conferinței Generale statut recunoscut de mult timp în biserica noastră. La sesiunea din 1877, se hotărâse:

„Pentru adventiștii de ziua a șaptea, cea mai înaltă autoritate, după Dumnezeu, se află în voința întregii biserici, exprimată prin hotărârile Conferinței Generale, atunci când ea acționează în cadrul ei legitim de jurisdicție. Toți, fără excepție, trebuie să se supună acestor hotărâri, în afară de cazul că se poate demonstra că ele vin în conflict cu cerințele Cuvântului lui Dumnezeu și cu drepturile conștiinței individuale” (*Review and Herald*, vol. 50, nr. 14, pag. 106).

Ellen White scria în 1909: „La sesiunea Conferinței Generale, când frații adunați din toate părțile lumii iau hotărâri, independența și judecata personală nu trebuie menținute cu încăpățănare, ci supuse. Nici un lucrător al lui Dumnezeu nu trebuie să considere ca o virtute stăruirea într-o poziție de independență, contrară deciziilor corpului întreg” (*Testimonies*, vol. 9, pag. 260).

Cu mult timp în urmă, în anul 1875, sora White scrisese următoarele în același sens: „Biserica lui Hristos se află într-un pericol permanent. Satana caută să distrugă poporul lui Dumnezeu și mintea unui om, judecata unui om nu sunt suficiente ca să ne încredem în ele” (*Testimonies*, vol. 3, pag. 445). Apoi ea adaugă imediat: „Hristos dorește ca urmașii Săi să fie uniți în cadrul bisericii, să păstreze ordinea, regulile și disciplina și toți să se supună unul altuia, privind pe ceilalți mai presus de ei înșiși”.

Aceste cuvinte inspirate, hotărârile sesiunii Conferinței Generale din 1877 și nevoia unor reguli bine definite, necesare unei bune organizări justifică atât existența acestui *Manual al bisericii*, cât și obligația respectării lui de către noi toți, pastori și membri ai bisericii.

În conținutul *Manualului Bisericii* se descoperă expresia cu privire la modul de înțelegere a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în legătură cu viețuirea creștină, disciplina și conducerea bisericii, bazate pe principii biblice. Acesta exprimă autoritatea sesiunii Conferinței Generale legal constituită. „Dumnezeu a rânduit ca reprezentanții bisericii Sale din toate părțile pământului, când sunt adunați în sesiunea Conferinței Generale să aibă autoritate” (*Testimonies*, vol.9, pag. 261).

Biserica viului Dumnezeu

Să aparții bisericii lui Dumnezeu constituie un privilegiu unic și o bucurie deosebită. Planul Său este să adune oameni din toate colțurile pământului pentru a-i uni într-un singur trup - trupul lui Hristos, biserica, al cărei cap este Însuși Isus Hristos. Toți cei care sunt copii ai lui Dumnezeu în Hristos Isus sunt membri ai acestui trup și, în această calitate, ei se pot bucura de părtășie unul cu altul și cu Domnul și Învățătorul lor.

În Scripturi, biserica este numită „biserica Domnului” (Fapte 20,28), „trupul lui Hristos” (Ef. 4,12), „biserica Dumnezeului celui viu” (1 Tim. 3,15). Ultimul nume a inspirat alegerea titlului pentru acest capitol.

Cuvântul *biserică* este folosit în raportul biblic cu cel puțin două sensuri: un sens general, care se aplică bisericii din întreaga lume (Mat. 16,18; 1 Cor. 12,28) și, de asemenea, un sens particular, care se aplică bisericii dintr-o localitate sau o regiune. Observați cum sunt menționate bisericile locale în următoarele texte: „biserica din Roma” (Rom. 1,6.7), „biserica din Corint” (1 Cor. 1,2), „biserica din Tesalonic” (1 Tes. 1,1). Observați apoi referirile care se fac la bisericile dintr-o anumită provincie: „bisericele din Galatia” (1 Cor. 16,1), „bisericele din Asia” (1 Cor. 16,19), „bisericele din Siria și din Cilicia” (Fapte 15,41).

Hristos, care este capul bisericii și Domnul ei cel viu, manifestă o profundă dragoste pentru fiecare membru al trupului Său. El trebuie să fie glorificat prin biserică (Ef. 3,21). Prin ea, El descoperă „înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu” (Ef. 3,10). Zi de zi, El Își hrănește biserica (Ef. 5,29) și dorința Lui arzătoare este de a o face să ajungă „slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană” (Ef. 5,27).

Nici un zid de despărțire

Prin cuvânt și faptă, Hristos a căutat să arate că Dumnezeu nu a dorit niciodată să existe vreun zid de despărțire între Israel și celelalte popoare (Ioan 4,4-42; 10,16; Luca 9,51-56; Mat. 15,21-28). Apostolul Pavel scria: „Neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceleași făgăduințe în Hristos Isus prin Evanghelie” (Ef. 3,6).

Printre urmașii lui Hristos nu trebuie să existe vreo deosebire de clasă socială, naționalitate, rasă sau culoare, căci toți sunt de același sânge, iar dorința Domnului Hristos este ca „oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). Cei aleși ai lui Dumnezeu sunt o frăție universală, o nouă umanitate, „toți sunteți una în Hristos Isus” (Gal. 3,28).

„Hristos a venit pe acest pământ cu o solie de milă și iertare. El a așezat temelia unei religii prin care iudeii și neamurile, albi și negrii, cei liberi și robii sunt legați laolaltă într-o frăție strânsă, recunoscuți ca egali înaintea lui Dumnezeu. Mântuitorul are o dragoste nemărginită pentru fiecare ființă omenească” (*Testimonies*, vol. 7, pag. 225).

„Dumnezeu nu recunoaște nici o deosebire de naționalitate, rasă sau clasă socială. El este Creatorul întregii omeniri. Toți oamenii aparțin - prin creațiune - unei singure familii și toți sunt una prin răscumpărare. Hristos a venit să dărâme orice zid de despărțire și să deschidă orice despărțitură a templului, pentru ca fiecare ființă să aibă intrare liberă la tronul lui Dumnezeu... În Hristos nu mai este nici iudeu, nici grec, nici rob, nici slobod. Toți sunt uniți prin sângele Lui prețios” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 263).

Obiectul suprem al grijii lui Hristos

Cei care sunt în serviciul Său, chemați să conducă biserica, trebuie să o îngrijească (1 Tim. 3,5). Ei au datoria să păstorească „biserica Domnului” (Fapte 20,28) și pe umerii lor stă „grija pentru toate bisericile”, așa cum a procedat apostolul iubit al neamurilor (2 Cor. 11,28). Următoarele pasaje din Spiritul Profetic ilustrează marea dragoste a lui Hristos pentru poporul Său chemat să intre în părțasia bisericii:

„Mărturisesc, fraților și surorilor, că biserica lui Hristos, așa slabă și plină de defecte cum ar putea fi, este singurul obiect de pe pământ asupra căruia El Își îndreaptă suprema Sa atenție. În timp ce transmite întregii lumi invitația de a veni la El și a fi salvată, El însărcinează pe îngerii Lui să dea ajutor fiecărei ființe care vine la El în pocăință și cu părere de rău. Prin Duhul Său cel Sfânt, El vine în mod personal în mijlocul bisericii Sale. ‘Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut. Eu nădăjduiesc în Domnul, sufletul meu nădăjduiește și aștept făgăduința

Lui. Sufletul meu așteaptă pe Domnul, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața... Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea și la El este belșug de răscumpărare! El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui' (Psalm 130,3-8).

Pastori și toți membrii bisericii, lăsați ca limbajul inimii noastre copleșite de marea iubire și bunătate a lui Dumnezeu față de noi, ca popor și ca indivizi, să fie acesta: 'Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac! Voi, care stați în Casa Domnului, în curțile Casei Dumnezeului vostru! Lăudați pe Domnul, căci Domnul este bun; cântați Numele Lui, căci este binevoitor. Căci Domnul Și-a ales pe Iacov, pe Israel, ca să fie al Lui. Știu că Domnul este mare și că Domnul nostru este mai presus de toți dumnezeii' (Ps. 135,2-5). Frați și surori, nu uitați că Domnul are un popor ales, biserica Sa, fortăreața Sa, pe care o păstrează într-o lume a păcatului și răzvrătirii. El dorește ca în ea să nu fie recunoscută nici o altă autoritate decât a Sa și nici o altă lege decât propria Sa lege" (*Testimonies to Ministers*, pag. 15,16).

Împotrivirea vrăjmașului

„Satana are și el o mare confederație, biserica sa. Hristos o numește 'sinagoga Satanei', pentru că membrii ei sunt copii ai păcatului. Membrii bisericii lui Satana lucrează continuu pentru a da la o parte legea divină și pentru a produce confuzie în ce privește deosebirea dintre bine și rău. Satana lucrează cu mare putere în și prin copiii neascultării, pentru a promova trădarea și apostazia în locul adevărului și al credințioșiei. În aceste timpuri, puterea inspirației lui satanice determină pe oameni să continue marea răzvrătire începută de el în cer împotriva lui Dumnezeu" (*Ibid*, pag. 16).

În acest timp, biserica trebuie să-și îmbrace frumosul său veșmânt: 'Hristos, neprihănirea noastră'. Prin înălțarea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus, deosebirile clare și hotărâte trebuie restabilite și exemplificate înaintea lumii. Frumusețea sfințeniei trebuie să apară în toată strălucirea ei originară, în contrast cu diformitatea și întunecimea celor necredințioși, ale celor care s-au răzvrătit împotriva Legii lui Dumnezeu. Astfel, noi recunoaștem pe Dumnezeu și legea Sa, care este temelia guvernării Sale în ceruri și pe tot pământul. Autoritatea Lui trebuie să fie păstrată în mod clar în fața lumii, și nici o lege care contravine

legii lui Iehova nu trebuie să fie recunoscută. Dacă noi permitem lumii să influențeze deciziile și atitudinile noastre, sfidând astfel prevederile lui Dumnezeu, atunci scopul Lui nu este atins. Dacă biserica șovăie în acest punct, oricât de credibil ar fi pretextul, în cărțile din ceruri se va scrie în dreptul ei: trădarea celei mai sfinte încrederi și datorii, lipsă de credincioșie față de Împărăția lui Hristos. Biserica trebuie să țină la principiile ei cu fermitate și cu hotărâre în fața întregului univers ceresc și a împărățiilor pământului. Credincioșia statornică în păstrarea onoarei și sfințeniei Legii lui Dumnezeu va atrage atenția și admirația lumii. Văzând faptele bune ale credincioșilor, mulți vor fi conduși să slăvească pe Tatăl nostru ceresc. Cei loiali și devotați sunt împuterniciți ai cerului, nu ai puternicilor lumii. Toți oamenii vor ajunge să cunoască cine sunt ucenicii aleși și credincioși ai lui Hristos. Îi vor recunoaște atunci când vor fi încoronați și glorificați drept cei ce au onorat pe Dumnezeu și pe care Dumnezeu i-a onorat, dându-le în stăpânire o greutate veșnică de slavă...” (*Ibid*, pag.16, 17).

Biserica, desăvârșită în Hristos

„Domnul a asigurat biserica Sa cu talente și binecuvântări, pentru ca ea să poată prezenta lumii imaginea propriei Sale desăvârșiri și să fie desăvârșită în El, o reprezentare a unei alte lumi, lumea veșnică, o reprezentare a legilor care sunt mai presus de legile pământești. Biserica Sa trebuie să fie un templu construit după asemănarea divină. Pentru aceasta, îngerul arhitect a coborât din cer cu o trestie de măsurat din aur, pentru ca fiecare piatră să fie cioplită și tăiată după măsura divină și lustruită pentru a străluci ca o emblemă a cerului, răspândind în toate direcțiile razele pătrunzătoare și strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Biserica trebuie să se hrănească cu mana din cer și să stea sub ochiul veghetor al harului Său. Îmbrăcată cu armura desăvârșită a luminii și neprihănirii, ea intră în lupta ei finală. Zgura, material fără valoare, va fi mistuită și influența adevărului va da mărturie lumii despre caracterul lui sfințitor și înobilator...

Domnul Isus acționează asupra inimilor omenești, manifestându-Și mila și harul Său îmbelșugat. El realizează o transformare atât de uimitoare, încât Satana, cu toată fanfaronada lui zgomotoasă și cu toată confederația răului unită împotriva lui Dumnezeu și a legilor guvernării Sale, îi privește

pe credincioși ca pe o fortăreață inaccesibilă pentru sofistăriile și înșelăciunile lui. Ei constituie pentru Satana un mister inexplicabil. Îngerii lui Dumnezeu, serafimii și heruvimii, puterile însărcinate să coopereze cu agenții omenești, privesc cu uimire și bucurie cum oameni căzuți, odată copii ai mâniei, învățând de la Hristos, dezvoltă caractere după asemănarea divină pentru a deveni fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Hristos a oferit bisericii Sale multe privilegii, așa încât să poată primi un mare câștig de slavă din partea celor răscumparați ai Săi. Înzestrată cu neprihănirea lui Hristos, biserica este depozitara bogăției milei Sale, a dragostei și harului Său. În cele din urmă, toată această bogăție trebuie să fie descoperită pe deplin. În rugăciunea Sa de mijlocire, Isus a declarat că Tatăl ne iubește la fel de mult cum Îl iubește pe El, singurul Său Fiu, și că noi vom fi acolo unde este El pentru veșnicie, una cu Hristos și cu Tatăl. Această declarație este o minune pentru oștile cerești și constituie cea mai mare bucurie a lor. Darul bogat, deplin și îmbelșugat al Duhului Sfânt trebuie să fie pentru biserică asemenea unui zid împrejmuitor, peste care puterile iadului nu pot să treacă. Hristos îi privește pe copiii Săi, în puritatea lor imaculată și în desăvârșirea lor fără pată, ca fiind răsplata suferințelor Sale, a umilinței și a dragostei Sale, gloria Sa – Hristos, marele centru de la care vine toată slava. Fericiți sunt cei chemați la ospățul nunții Mielului” (*Ibid*, pag. 15-19).

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea susține principiile unității bisericii lui Hristos, enunțate mai sus. Prin pacea și puterea pe care le aduce neprihănirea lui Hristos, biserica este angajată să dărâme orice barieră pe care păcatul a ridicat-o între ființele omenești.

Punctele fundamentale de credință ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Advențiștii de Ziua a Șaptea acceptă Biblia ca singurul lor crez și susțin anumite principii fundamentale de credință ca fiind învățături ale Sfințelor Scripturi. Așa cum sunt prezentate mai jos, ele reflectă modul de înțelegere și exprimare al învățăturii Sfințelor Scripturi de către biserică. Revizuirea acestor principii de credință poate avea loc cu ocazia unei sesiuni a Conferinței Generale, atunci când biserica este condusă de Duhul Sfânt la o mai profundă înțelegere a adevărului Bibliei sau găsește un limbaj mai adecvat prin care să exprime învățăturile Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu.

1. Sfintele Scripturi

Sfintele Scripturi, Vechiul și Noul Testament, constituie Cuvântul scris al lui Dumnezeu, dat prin inspirație divină, prin mijlocirea oamenilor sfinți ai lui Dumnezeu, care au vorbit și au scris când erau conduși de Duhul Sfânt. În acest Cuvânt, Dumnezeu a încredințat omului cunoștința necesară pentru mântuire. Sfintele Scripturi sunt descoperirea infailibilă a voinței Sale. Ele sunt standardul caracterului, testul experienței, descoperirea cu autoritate a doctrinelor și raportul demn de încredere al acțiunilor lui Dumnezeu în istorie (2 Petru 1,20.21; 2 Tim. 3,16.17; Ps. 119,105; Prov. 30,5.6; Is. 8,20; Ioan 17,17; 1 Tes. 2,13; Evr. 4,12).

2. Trinitatea

Există un singur Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate de trei Persoane veșnice. Dumnezeu este nemuritor, atotputernic, atotștiutor, mai presus de toate și omniprezent. El este infinit și dincolo de înțelegerea omenească, totuși cunoscut în măsura în care El Se revelează. El este pentru veșnicie vrednic de închinare, adorare și slujire din partea întregii creațiuni (Deut. 6,4; Mat. 28,19; 2 Cor. 13,14; Ef. 4,4-6; 1 Petru 1,2; 1 Tim. 1,17; Apoc. 14,7).

3. Tatăl

Dumnezeu Tatăl cel veșnic este Creatorul, Izvorul, Susținătorul și Suveranul întregii creațiuni. El este drept și sfânt, plin de milă și har, încet la mânie și bogat în dragoste statornică și în credincioșie. Toate atributele și puterile descoperite în Fiul și în Duhul Sfânt sunt de asemenea, reprezentări ale Tatălui (Gen. 1,1; Apoc. 4,11; 1 Cor. 15,28; Ioan 3,16; 1 Ioan 4,8; 1 Tim. 1,17; Ex 34,6.7; Ioan 14,9).

4. Fiul

Dumnezeu Fiul cel veșnic S-a întrupat în Isus Hristos. Prin El au fost create toate lucrurile și prin El este descoperit caracterul lui Dumnezeu. El este Mântuitorul și Judecătorul lumii. Dumnezeu adevărat din veșnicii, El a devenit și Om adevărat, Isus Hristos. El a fost conceput prin Duhul Sfânt și născut din fecioara Maria. A trăit și a fost ispitit ca orice ființă omenească, dar a exemplificat în mod desăvârșit neprihănirea și dragostea lui Dumnezeu. Prin minunile Sale, El a manifestat puterea lui Dumnezeu și a dovedit că este Mesia, Cel făgăduit de Dumnezeu. A suferit și a murit de bună voie pe cruce pentru păcatele noastre și în locul nostru, a înviat din morți și S-a înălțat la ceruri, ca să mijlocească în Sanctuarul ceresc pentru noi. Isus va reveni în slavă pentru eliberarea finală a poporului Său și restatornicirea tuturor lucrurilor (Ioan 1,1-3.14; Col. 1,15-19; Ioan 10,30; 14,9; Rom. 6,23; 2 Cor. 5,17-19; Ioan 5,22; Luca 1,35; Fil. 2,5-11; Evr. 2,9-18; 1 Cor. 15,3.4; Evr. 8,1.2; Ioan 14,1-3).

5. Duhul Sfânt

Dumnezeu Duhul cel veșnic a luat parte activă împreună cu Tatăl și cu Fiul la creațiune, la întrupare și la răscumpărare. El este Cel care a inspirat scriitorii Bibliei. El a umplut cu putere viața lui Hristos. El atrage și convinge ființele omenești, iar pe aceia care răspund îi înnoiește și îi transformă după chipul lui Dumnezeu. Trimis de Tatăl și de Fiul pentru a fi totdeauna alături de copiii Lui, El oferă daruri spirituale bisericii, o împuternicește să dea mărturie despre Hristos și, în armonie cu Biblia, o conduce în tot adevărul (Gen. 1,1.2; Luca 1,35; 4,18; Fapte 10,38; 2 Petru 1,21; 2 Cor. 3,18; Ef. 4,11.12; Fapte 1,8; Ioan 14,16-18.26; 15,26.27; 16,7-13).

6. *Creațiunea*

Dumnezeu este Creatorul tuturor lucrurilor și a descoperit în Sfintele Scripturi raportul autentic al activității Sale creatoare. În șase zile, Domnul a făcut „cerul și pământul”, toate ființele vii care sunt pe pământ, iar în ziua a șaptea a acelei prime săptămâni S-a odihnit. Astfel, El a înființat Sabatul zilei a șaptea ca memorial veșnic al încheierii activității Sale creatoare. Primul bărbat și prima femeie au fost făcuți după chipul lui Dumnezeu, ca încoronare a lucrării de creațiune. Li s-a dat stăpânire asupra lumii și răspunderea de a avea grijă de ea. Când lucrarea creațiunii a fost încheiată, lumea era „foarte bună”, proclamând gloria lui Dumnezeu (Gen. 1,2; Ex. 20,8-11; Ps. 19,1-6; 33,6.9; 104; Evr. 11,3).

7. *Natura omului*

Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu cu individualitate, putere și libertate de a gândi și a acționa. Fiecare este o unitate indivizibilă a trupului, minții și sufletului. Deși creat ca ființă liberă, el este dependent de Dumnezeu în ce privește viața, suflarea și toate celelalte. Când primii noștri părinți n-au ascultat de Dumnezeu, ei au tăgăduit, de fapt, dependența lor de El și au pierdut poziția lor înaltă ca reprezentanți ai Săi. Chipul lui Dumnezeu din ei a fost denaturat și au ajuns supuși morții. Urmașii lor împărtășesc această natură decăzută și consecințele ei. Ei se nasc cu slăbiciuni și tendințe spre rău. Dar Dumnezeu, prin Hristos, a împăcat lumea cu Sine și, prin Duhul Său, reface în cei care se pocăiesc chipul Creatorului lor. Creați pentru gloria lui Dumnezeu, ei sunt chemați să-L iubească, să se iubească unii pe alții și să aibă grijă de mediul natural în care trăiesc (Gen. 1,26-28; 2, 7; Ps. 8,4-8; Fapte 17,24-28; Gen. 3; Ps. 51,5; Rom. 5,12-17; 2 Cor. 5,19.20; Ps. 51,10; 1 Ioan 4,7.8.11.20; Gen. 2,15).

8. *Marea luptă*

Întreaga omenire este acum implicată într-o mare luptă între Hristos și Satana, cu privire la caracterul lui Dumnezeu, la Legea Sa și la suveranitatea Sa în univers. Acest conflict a început în ceruri, atunci când o ființă creată, înzestrată cu libertatea de alegere, prin înălțarea de sine a devenit Satana, vrăjmașul lui Dumnezeu, și a condus la răzvrătire o parte dintre îngeri. El a introdus spiritul răzvrătirii în lumea noastră, determinând pe Adam și pe Eva să păcătuiască. Păcatul omului a dus

la distrugerea chipului lui Dumnezeu în omenire, la dezordine în lumea creată și, în cele din urmă, la distrugerea acesteia prin potopul care a cuprins întreaga omenire. Urmărită de întreaga creațiune, această lume a devenit scena conflictului universal, din care, în cele din urmă, Dumnezeu dragostei va fi îndreptățit. Pentru a ajuta pe poporul Său în acest conflict, Hristos trimite Spiritul Său cel Sfânt și îngeri credincioși să-l călăuzească, să-l apere și să-l susțină pe calea mântuirii (Apoc. 12,4-9; Is. 14,12-14; Ez. 28,12-18; Gen. 3; Rom. 1,19-32; 5,12-21; 8,19-22; Gen. 6-8; 2 Petru 3,6; 1 Cor. 4,9; Evr. 1,14).

9. Viața, moartea și învierea lui Hristos

Prin ascultarea desăvârșită a lui Hristos față de voința lui Dumnezeu, prin suferințele, moartea și învierea Sa, Dumnezeu a oferit singurul mijloc de ispășire pentru păcatele omenirii. În acest fel, cei care, prin credință, acceptă ispășirea, pot avea viața veșnică, iar întreaga creațiune poate înțelege mai bine dragostea nemărginită și sfântă a Creatorului. Această ispășire desăvârșită apără dreptatea Legii lui Dumnezeu și caracterul Său plin de har, condamnând păcatul nostru, dar oferindu-ne iertare. Hristos a murit în locul nostru, aducându-ne ispășire, împăcare și transformare. Învierea lui Hristos proclamă triumful lui Dumnezeu asupra forțelor răului, iar celor ce acceptă ispășirea, le asigură biruința finală asupra păcatului și asupra morții. Ea declară domnia lui Isus Hristos, înaintea Căruia se va pleca orice genunchi în ceruri și pe pământ (Ioan 3,16; Is. 53; 1 Petru 2,21.22; 1 Cor. 15,3.4.20-22; 2 Cor. 5,14.15.19-21; Rom. 1,4; 3,25; 4,25; 8,34; 1 Ioan 2,2; 4,10; Col. 2,15; Fil. 2,6-11).

10. Experiența mântuirii

În nemărginita Sa dragoste și milă, Dumnezeu a făcut ca Hristos, care nu a cunoscut păcatul, să fie făcut păcat pentru noi, astfel ca, prin El, să putem fi neprihănirea lui Dumnezeu în El. Conduși de Spiritul Sfânt, noi ne recunoaștem păcătoșenia, ne pocăim de nelegiuirile noastre și credem în Isus ca Domn și Hristos, ca Înlocuitor și Exemplu al nostru. Această credință care primește mântuirea vine prin puterea divină a Cuvântului și este darul harului lui Dumnezeu. Prin Hristos, noi suntem îndreptățiți, adoptați ca fii și fiice ale lui Dumnezeu și eliberați de sub domnia păcatului. Prin Spiritul Sfânt, suntem născuți din nou și sfințiți; tot Duhul Sfânt este Acela care ne înnoiește mintea, scrie legea dragostei lui Dumnezeu în

inimă și ne dă putere să trăim o viață sfântă. Rămânând în El, ne împărtășim de natura divină și avem asigurarea mântuirii acum și în ziua judecății (2 Cor. 5,17-21; Ioan 3,16; Gal. 1,4; 4,4-7; Tit 3,3-7; Ioan 16,8; Gal. 3,13.14; 1 Petru 2,21.22; Rom. 10,17; Luca 17,5; Marcu 9,23.24; Ef. 2,5-10; Rom. 3,21-26; Col. 1,13.14; Rom. 8,14-17; Gal. 3,26; Ioan 3,3-8; 1 Petru 1,23; Rom. 12,2; Evr. 8,7-12; Ez. 36,25-27; 2 Petru 1,3.4; Rom. 8,1-4; 5,6-10).

11. Biserica

Biserica este comunitatea credincioșilor care cred și mărturisesc pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor. Ca urmași ai poporului lui Dumnezeu din Vechiul Testament, suntem chemați să ieșim din lume. Noi ne adunăm laolaltă pentru închinare, pentru părtășie, pentru instruire din Cuvântul lui Dumnezeu, pentru celebrarea Cinei Domnului, pentru slujirea întregii omeniri și pentru proclamarea Evangheliei în toată lumea. Biserica își primește autoritatea de la Hristos, care este Cuvântul întrupat, și din Sfintele Scripturi, care constituie Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Biserica este familia lui Dumnezeu. Fiind adoptați ca fii ai Lui, membrii ei trăiesc în baza noului legământ. Biserica este trupul lui Hristos, o comunitate de credință, al cărei Cap este Însuși Hristos. Ea este mireasa pentru care a murit Hristos ca s-o sfințească și s-o curățească. La întoarcerea Lui triumfală, El o va recunoaște ca fiind biserica Sa glorioasă: cei credincioși din toate timpurile, răscumpărați prin sângele Său, fără pată sau zbârcitură, sfinți și fără prihană (Gen. 12,3; Fapte 7,38; Ef. 4,11-15; 3,8-11; Mat. 28,19.20; 16,13-20; 18,18; Ef. 2,19-22; 1,22.23; 5,23-27; Col. 1,17.18).

12. Rămășița și misiunea ei

Biserica universală este compusă din toți cei care cred cu adevărat în Hristos. Dar, în ultimele zile ale istoriei planetei, când apostazia devine generală, Dumnezeu cheamă deoparte o rămășiță care ține poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Ea anunță sosirea ceasului judecății, proclamă mântuirea prin Hristos și vestește apropierea celei de a doua veniri a Lui. Această proclamare este simbolizată de cei trei îngeri din Apocalips 14. Ea coincide cu judecata din ceruri și are ca rezultat o lucrare de pocăință și reformă pe pământ. Fiecare credincios este chemat să dea mărturie personală în această lucrare mondială (Apoc. 12,17; 14,6-12; 18,1-4; 2 Cor. 5,10; Iuda 3,14; 1 Petru 1,16-19; 2 Petru 3,10-14; Apoc. 21,1-14).

13. Unitatea trupului lui Hristos

Biserica este un corp de credincioși, compus din mulți membri, chemați din toate națiunile, neamurile, limbile și popoarele. În Hristos, noi suntem o nouă creațiune. Deosebiri de rasă, cultură, instruire și naționalitate, precum și diferențele dintre cei de sus și cei de jos, dintre bogați și săraci, dintre bărbați și femei nu trebuie să dea loc la dezbinări între noi. Toți suntem egali în Hristos care, printr-un singur Duh, ne-a legat în aceeași părtășie cu El și unul cu altul. Noi trebuie să slujim și să fim slujiți fără părtinire sau rezervă. Prin descoperirea lui Isus Hristos în Sfintele Scripturi, împărtășim aceeași credință și nădejde și dăm tuturor o mărturie unită. Această unitate își are izvorul în unitatea Treimii divine, care ne-a adoptat ca fii ai Săi (Rom. 12,4.5; 1 Cor. 12,12-14; Mat. 28,19.20; Ps. 133,1; 2 Cor. 5,16.17; Fapte 17,26.27; Gal. 3,27.29; Col. 3,10-15; Ef. 4,14-16; 4,1-6; Ioan 17,20-23).

14. Botezul

Prin botez, noi mărturisim credința noastră în moartea și învierea lui Isus Hristos și dăm mărturie privind moartea noastră față de păcat și hotărârea de a umbla într-o viață nouă. Astfel, noi recunoaștem pe Hristos ca Domn și Mântuitor, devenim poporul Lui și suntem primiți ca membri de către biserica Sa. Botezul este un simbol al unirii noastre cu Hristos, al iertării păcatelor și al primirii Duhului Sfânt. Botezul este săvârșit prin scufundarea în apă și este condiționat de mărturisirea credinței în Isus și de dovada pocăinței. El trebuie să fie precedat de instruirea în adevărurile Sfintelor Scripturi și de primirea învățăturilor ei (Rom. 6,1-6; Col. 2,12.13; Fapte 16,30-33; 22,16; 2,38; Mat. 28,19.20).

15. Cina Domnului

Cina Domnului este împărtășirea cu simbolurile trupului și sângelui lui Hristos, ca expresie a credinței în El, Domnul și Mântuitorul nostru. În această experiență a comuniunii, Hristos este prezent pentru a Se întâlni cu poporul Său și a-l întări. Când ne împărtășim, noi proclamăm cu bucurie moartea Domnului, până va reveni El. Pregătirea pentru Cina Domnului cuprinde cercetarea de sine, pocăința și mărturisirea. Învățătorul a instituit serviciul spălării picioarelor, care înseamnă o reînnoire a curățirii, o expresie a bunăvoinței de a ne sluji unul altuia în

umilință creștină și de a ne uni inimile în dragoste. Serviciul Cinei Domnului este deschis tuturor credincioșilor creștini (1 Cor. 10,16.17; 11,23-30; Mat. 26,17-30; Apoc. 3,20; Ioan 6,48-63; 13,1-17).

16. Darurile spirituale și slujirea

Dumnezeu acordă tuturor membrilor bisericii Sale din toate vremurile daruri spirituale pe care fiecare membru urmează să le folosească pentru binele comun al bisericii și al omenirii, într-o slujire plină de iubire. Acordate prin mijlocirea Duhului Sfânt, care dă fiecăruia în parte după cum voiește, darurile aduc cu ele toate aptitudinile și capacitățile de slujire de care are nevoie biserica pentru a-și îndeplini funcțiile stabilite de Dumnezeu. Potrivit Scripturii, între aceste daruri se află: credința, vindecarea, profetizarea, propovăduirea, învățarea, administrarea, împăcarea, compasiunea, slujirea cu sacrificiu de sine și binefacerea pentru încurajarea și ajutorarea semenilor. Unii membri sunt chemați de Dumnezeu și înzestrați de Duhul Sfânt pentru îndeplinirea funcțiilor recunoscute de biserică, cum ar fi: lucrarea pastorală, evanghelistică, apostolică și de învățare. Ele sunt necesare în mod deosebit pentru pregătirea membrilor în vederea lucrării de slujire, pentru dezvoltarea bisericii în vederea atingerii maturității spirituale, cum și pentru promovarea unității credinței și a cunoașterii de Dumnezeu. Atunci când membrii folosesc aceste daruri spirituale ca administratori credincioși ai harului felurit al lui Dumnezeu, biserica este protejată de influențele distructive ale învățăturilor false, își primește creșterea de la Dumnezeu și se zidește în credință și dragoste (Rom. 12,4-8; 1 Cor. 12,9-11.27.28; Ef. 4,8.11-16; Fapte 6,1-7; 1 Tim. 3,1-13; 1 Petru 4,10.11).

17. Darul profeției

Printre darurile Duhului Sfânt se află și profeția. Acest dar este un semn de identificare a bisericii rămășiței și s-a manifestat prin lucrarea Ellenei White. Scrierile acestui sol al lui Dumnezeu sunt un izvor continuu de adevăr investit cu autoritate, adevăr care oferă bisericii mângâiere, călăuzire, instruire și îndreptare. Ele arată clar că Biblia este etalonul după care trebuie să fie verificată orice învățătură și experiență (Ioel 2,28.29; Fapte 2,14-21; Evr. 1,1-3; Apoc. 12,17; 19,10).

18. *Legea lui Dumnezeu*

Marile principii ale Legii lui Dumnezeu sunt cuprinse în Cele Zece Porunci și exemplificate în viața Domnului Hristos. Ele exprimă dragostea, voința și scopurile lui Dumnezeu cu privire la comportarea și relațiile umane și sunt obligatorii pentru toți oamenii din toate timpurile. Aceste precepte constituie baza legământului lui Dumnezeu cu poporul Său și etalonul judecății lui Dumnezeu. Prin intermediul Duhului Sfânt, ele scot în evidență păcatul și trezesc simțământul nevoii după un Mântuitor. Mântuirea se realizează prin har și nu prin fapte, dar roada ei este ascultarea de porunci. Această ascultare dezvoltă caracterul creștin și are ca rezultat un simțământ al stării de bine. Ea constituie dovada dragostei noastre față de Dumnezeu și a interesului pentru semenii noștri. Ascultarea care vine din credință demonstrează puterea Domnului Hristos de a transforma viața și întărește în acest fel mărturia creștină (Ex. 20,1-17; Ps. 40,7.8; Mat. 22,36-40; Deut. 28,1-14; Mat. 5,17-20; Evr. 8,8-10; Ioan 15,7-10; Ef. 2,8-10; 1 Ioan 5,3; Rom. 8,3.4; Ps. 19,7-14).

19. *Sabatul*

După cele șase zile ale creațiunii, Creatorul binefăcător S-a odihnit în ziua a șaptea și a instituit Sabatul pentru toți oamenii, ca memorial al creațiunii. Porunca a patra a Legii neschimbătoare a lui Dumnezeu cere păzirea Sabatului ca zi de odihnă, de închinare și de slujire, în armonie cu învățăturile și exemplul lui Isus, Domnul Sabatului. Sabatul este o zi de comuniune plăcută cu Dumnezeu și unii cu alții. Este un simbol al răscumpărării prin Hristos, un semn al sfințirii noastre, o dovadă a credincioșiei noastre și o pregustare a viitorului nostru veșnic în Împărăția lui Dumnezeu. Sabatul este semnul perpetuu al lui Dumnezeu, al legământului veșnic dintre El și poporul Său. Păzirea cu bucurie a acestui timp sfânt, de seara până seara, de la apus până la apus, este o celebrare a lucrării de creațiune și răscumpărare a lui Dumnezeu (Gen. 2,1-3; Ex. 20,8-11; Luca 4,16; Is. 56,5.6; 58,13.14; Mat. 12,1-12; Ex. 31,13-17; Ez. 20,12.20; Deut. 5,12-15; Evr. 4,1-11; Lev. 23,32; Marcu 1,32).

20. *Isprăvnicia*

Noi suntem ispravnicii lui Dumnezeu, cărora ne-a încredințat timp și ocazii, capacități și bunuri, binecuvântările pământului și resursele lui. De aceea, suntem răspunzători față de El pentru buna lor folosire. Noi

recunoaștem drepturile de proprietar ale lui Dumnezeu, printr-o slujire plină de credincioșie față de El și față de semenii noștri, prin faptul că Îi înapoiem zecimea și dăm daruri pentru vestirea Evangheliei, pentru susținerea și dezvoltarea bisericii Sale. Isprăvnicia este un privilegiu pe care ni l-a dat Dumnezeu pentru a crește în dragoste și pentru a birui egoismul și lăcomia. Ispravnicul se bucură de binecuvântările care vin asupra altora, ca rezultat al credincioșiei sale (Gen. 1,26-28; 2,15; 1 Cron. 29,14; Hag. 1,3-11; Mal. 3,8-12; 1 Cor. 9,9-14; Mat. 23,23; 2 Cor. 8,1-15; Rom. 15,26.27).

21. Comportamentul creștin

Noi suntem chemați să fim un popor evlavios, care gândește, simte și acționează în armonie cu principiile cerului. Pentru ca Duhul lui Dumnezeu să refacă în noi caracterul Domnului nostru, trebuie să ne angajăm numai în acele lucruri care vor produce în viața noastră curăție, sănătate și bucurie. Aceasta înseamnă că plăcerile și distracțiile noastre trebuie să corespundă celor mai înalte standarde ale bunului-gust și frumuseții creștine. Deși recunoaștem deosebirea de cultură, îmbrăcămintea noastră trebuie să fie simplă, decentă și de bun gust, așa cum se potrivește aceluia pentru care adevărata frumusețe nu constă în împodobirea exterioară, ci în podoaba nepieritoare a unui duh blând și liniștit. Aceasta mai înseamnă că, întrucât trupurile noastre sunt temple ale Duhului Sfânt, trebuie să avem grijă de ele într-un mod inteligent. Pe lângă mișcare fizică și odihnă corespunzătoare, trebuie să adoptăm cea mai sănătoasă dietă cu putință și să ne abținem de la alimentele necurate identificate în Scriptură. Pentru că băuturile alcoolice, tutunul, folosirea iresponsabilă a medicamentelor și a narcoticelor sunt dăunătoare corpului nostru, trebuie să ne abținem de la folosirea lor. În schimb, trebuie să ne angajăm în tot ceea ce ne aduce gândurile și trupul în ascultare de Hristos, care dorește să fim sănătoși, plini de bucurie și bunătate (Rom. 12,1-2; 1 Ioan 2,6; Ef. 5,1-21; Fil. 4,8; 2 Cor. 10,5; 6,14-7,1; 1 Petru 3,1-4; 1 Cor. 6,19; 10,31; Lev. 11,1-47; 3 Ioan 2).

22. Căsătoria și familia

Căsătoria a fost instituită de Dumnezeu în Eden. Isus a declarat-o ca fiind unirea pentru toată viața dintre un bărbat și o femeie, într-o părtășie plină de dragoste. Pentru creștin, căsătoria este un legământ atât față de Dumnezeu, cât și față de tovarășul de viață. De aceea,

trebuie să fie încheiată numai între parteneri care împărtășesc aceeași credință. Această relație se întemeiază pe dragoste reciprocă, pe cinste, respect și responsabilitate și trebuie să reflecte dragostea, sfințenia, apropierea și permanența relației dintre Hristos și biserica Sa. Cu privire la divorț, Isus a învățat că cel care se desparte de tovarășul său de viață din alte motive decât infidelitatea, căsătorindu-se cu altcineva, comite adulter. Deși unele relații de familie nu corespund idealului, soții care se dăruiesc unul altuia pe deplin în Hristos pot realiza o unitate plină de dragoste prin călăuzirea Duhului și pot contribui la dezvoltarea bisericii. Dumnezeu binecuvântează familia și dorește ca membrii ei să se ajute unul pe altul pentru a ajunge la maturitate. Părinții sunt datori să-și crească copiii în dragoste și ascultare de Dumnezeu. Prin exemplul și cuvintele lor, ei trebuie să-i învețe că Hristos disciplinează în mod iubitor, întotdeauna gingaș și atent, dorind ca ei să devină membri ai trupului Său, familia lui Dumnezeu. Legătura familială tot mai strânsă este unul dintre semnele distinctive ale soliei finale a Evangheliei (Gen. 2,18-25; Mat. 19,3-9; Ioan 2,1-11; 2 Cor. 6,14; Ef. 5,21-33; Mat. 5,31.32; Marcu 10,11.12; Luca 16,18; 1 Cor. 7,10.11; Ex. 20,12; Ef. 6,1-4; Deut. 6,5-9; Prov. 22,6; Mal. 4,5.6).

23. Lucrarea Domnului Hristos în sanctuarul ceresc

Există un sanctuar în ceruri, adevăratul cort întemeiat de Dumnezeu, nu de om. În el, Domnul Hristos slujește în favoarea noastră, punând la dispoziția credincioșilor binefacerile jertfei Sale de ispășire aduse pe cruce, o dată pentru totdeauna. El a inaugurat activitatea Sa ca Mare Preot și a început lucrarea de mijlocire la data înălțării Sale. În 1844, la sfârșitul perioadei profetice de 2300 de zile, El a intrat în cea de-a doua și ultima fază a lucrării Sale de ispășire. Aceasta este lucrarea judecății de cercetare, care constituie o parte a îndepărtării finale a păcatului, simbolizată prin curățirea vechiului sanctuar iudaic din Ziua ispășirii. În acest serviciu simbolic, sanctuarul era curățit prin sângele animalelor jertfite, însă lucrurile cerești sunt curățite prin jertfa desăvârșită a sângelui și prin meritele lui Isus Hristos. Judecata de cercetare descoperă ființelor cerești cine sunt cei adormiți în Hristos și socotiți vrednici să aibă parte de prima înviere. Ea arată de asemenea, cine dintre cei vii sunt în Hristos, păzind poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, fiind astfel gata să fie strămutați în Împărăția Sa veșnică. Această judecată stabilește dreptatea lui Dumnezeu

în lucrarea de salvare a celor ce cred în Isus. Ea arată că cei care au rămas credincioși lui Dumnezeu vor primi Împărăția. Încheierea acestei lucrări a Domnului Hristos va marca sfârșitul timpului de probă al omenirii, înaintea celei de-a doua veniri (Evr. 8,1-5; 4,14-16; 9,11-28; 10,19-22; 1,3; 2,16.17; Dan. 7,9-27; 8,13.14; 9,24-27; Num. 14,34; Ez. 4,6; Lev. 16; Apoc. 14,6.7; 20,12; 14,12; 22,12).

24. A doua venire a Domnului Hristos

A doua venire a lui Hristos este binecuvântata speranță a bisericii, punctul culminant al Evangheliei. Venirea Mântuitorului va fi literală, personală, vizibilă și mondială. Când El va reveni, morții neprihăniți vor fi înviați și împreună cu cei neprihăniți care vor fi în viață vor fi glorificați și luați la cer, iar cei nelegiuți vor muri. Împlinirea celor mai multe profeții, împreună cu situația actuală din lume, arată că venirea lui Hristos este iminentă. Timpul acestui eveniment nu a fost descoperit, de aceea suntem îndemnați să fim gata în orice vreme (Tit 2,13; Evr. 9,28; Ioan 14,1-3; Fapte 1,9-11; Mat. 24,14; Apoc. 1,7; Mat. 24,43.44; 1 Tes. 4,13-18; 1 Cor. 15,51-54; 2 Tes. 1,7-10; 2,8; Apoc. 14,14-20; 19,11-21; Matei 24; Marcu 13; Luca 21; 2 Tim. 3,1-5; 1 Tes. 5,1-6).

25. Moartea și învierea

Plata păcatului este moartea. Dar Dumnezeu, singurul care are nemurirea, va da viață veșnică celor răscumparați. Până în ziua aceea, moartea este o stare de inconștiență pentru toți oamenii. Când Se va arăta Domnul Hristos, Viața noastră, neprihăniții înviați și neprihăniții în viață vor fi glorificați și luați să întâmpine pe Domnul lor. A doua înviere, învierea celor nelegiuți, va avea loc după o mie de ani (Rom. 6,23; 1 Tim. 6,15.16; Ecl. 9,5.6; Ps. 146,3.4; Ioan 11,11-14; Col. 3,4; 1 Cor. 15,51-54; 1 Tes. 4,13-17; Ioan 5,28.29; Apoc. 20,1-10).

26. Mileniul și sfârșitul păcatului

Mileniul este domnia de o mie de ani a Domnului Hristos împreună cu sfinții Săi în ceruri, între prima și a doua înviere. În timpul acesta, morții cei nelegiuți vor fi judecați. Pământul va fi complet pustiu, fără locuitori, dar ocupat de Satana și îngerii lui. La sfârșitul mileniului, Domnul Hristos, cu sfinții Săi și cu cetatea sfântă, va coborî din ceruri pe pământ. Atunci morții nelegiuți vor fi înviați și împreună cu Satana și îngerii lui

vor înconjura cetatea; dar foc de la Dumnezeu îi va mistui și va curăți pământul. Astfel, universul va fi eliberat pentru totdeauna de păcat și de păcătoși (Apoc. 20; 1 Cor. 6,2.3; Ier. 4,23-26; Apoc. 21,1-5; Mal. 4,1; Ez. 28,18.19).

27. Noul Pământ

Pe Noul Pământ, în care va locui neprihănirea, Dumnezeu va pregăti un cămin veșnic pentru cei răscumpărați și un mediu desăvârșit pentru viață veșnică, dragoste, bucurie și pentru a învăța în prezența Lui. Aici, Dumnezeu Însuși va locui cu poporul Său, iar suferința și moartea nu vor mai fi. Marea luptă va lua sfârșit, iar păcatul nu va mai exista. Toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, vor declara că Dumnezeu este dragoste. El va domni pentru veșnicie. Amin. (2 Petru 3,13; Is. 35; 65,17-25; Mat. 5,5; Apoc. 21,1-7; 22,1-5; 11,15).

Organizația, întemeiată pe principii divine

Adevărata organizație vine de la Dumnezeu și este întemeiată pe principii divine. „În toate lucrările lui Dumnezeu din univers se manifestă sistemul și ordinea” (*Testimonies to Ministers*, pag. 26). Puzderia de stele care aleargă prin spațiu se mișcă într-o desăvârșită ordine. În structura fiecărei plante care crește și în fiecare ființă vie avem o uimitoare demonstrație de sistem și ordine.

În ceruri, există o organizare perfectă, ireproșabilă. „Îngerii acționează în mod armonios. Toate mișcărilor lor sunt caracterizate de ordine desăvârșită” (*Idem*, pag. 28). „Ordinea este legea cerului și ea trebuie să fie și legea poporului lui Dumnezeu de pe pământ” (*Idem*, pag. 26).

Temeiuri biblice pentru organizare

Când Dumnezeu a chemat din Egipt pe copiii lui Israel și i-a ales ca popor deosebit al Său, El le-a dăruit un sistem de organizare impresionant, care să le arate modul de comportare atât în chestiuni civile, cât și religioase. Prin inspirație divină, Ellen White spune: „Sistemul de guvernare din Israel era caracterizat de cea mai temeinică organizare, remarcabil prin perfecțiunea și simplitatea lui. Ordinea manifestată cu atâta putere în desăvârșirea și modul de aranjare a tuturor lucrurilor create de Dumnezeu se reflectă și în organizarea poporului Israel. Dumnezeu era centrul autorității și al guvernării, împăratul lui Israel. Moise, desemnat de Dumnezeu, era conducătorul lor vizibil chemat să aplice legile în numele Său. Dintre bătrânii semințiilor, a fost ales apoi un consiliu de șaptezeci care să-l ajute pe Moise în administrarea generală a națiunii. Apoi urmau preoții, care Îl întrebau pe Dumnezeu în sanctuar. Semințiile erau conduse de căpetenii sau prinți. Sub aceștia se aflau ‘căpetenii peste o mie, căpetenii peste o sută, căpetenii peste cincizeci și căpetenii peste zece’ și, în cele din urmă, slujbașii, care puteau fi folosiți la activități speciale” (*Patriarhi și profeți*, pag. 378).

Când privim la biserica Nouului Testament, descoperim aceeași desăvârșire în organizarea ei. Nici nu ar fi putut să fie altfel, având în vedere originea ei divină. Domnul Hristos Însuși, care a întemeiat biserica,

„a pus mădulele în trup, pe fiecare așa cum a voit El” (1 Cor. 12,18). El este Cel care a înzestrat pe membrii bisericii cu darurile și talentele corespunzătoare răspunderilor care le revin și i-a organizat într-un corp viu și activ, al cărui Cap este El Însuși.

„Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădule, și mădulele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos; și, fiecare în parte, suntem mădulele unii altora” (Rom. 12,4.5).

„El [Hristos] este Capul trupului, al bisericii. El este începutul, cel întâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate lucrurile să aibă întâietate” (Col. 1,18).

„Sunt felurile daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn. Căci, după cum trupul este unul și are multe mădule, și după cum toate mădulele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup - tot așa este și Hristos. Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădulele lui. Și Dumnezeu a rânduit în biserică întâi apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi” (1 Cor. 12,4.5.12.27.28).

Importanța vitală a organizației

După cum un organism viu și activ nu poate exista fără ca părțile sale componente să fie unite în mod organic și să funcționeze împreună sub o conducere centrală, tot așa nu poate să existe o biserică vie, care să se bucure de creștere și prosperitate, fără ca membrii ei să fie organizați într-un corp unit, fiecare îndeplinindu-și datoriile și funcțiile date de Dumnezeu, sub conducerea unei autorități constituite pe cale divină.

Nici o instituție și nici o mișcare nu poate prospera fără organizare. O națiune lipsită de o conducere organizată va ajunge repede la haos. O întreprindere dezorganizată va da faliment. La fel s-ar întâmpla și cu biserica: fără organizare, ea s-ar destrăma și ar pieri.

În vederea dezvoltării sănătoase a bisericii și pentru aducerea la îndeplinire a misiunii ei glorioase, de a duce Evanghelia mântuirii în întreaga lume, Domnul Hristos a înzestrat-o cu un sistem de organizare simplu, dar eficient. Reușita străduințelor ei de a-și îndeplini misiunea depinde de supunerea credincioasă față de acest plan divin.

„Unii au avansat ideea că, pe măsură ce ne apropiem de încheierea timpului, fiecare copil al lui Dumnezeu va lucra independent de orice organizație religioasă. Dar am fost instruită de Domnul că în această lucrare nu se poate ca fiecare să fie independent. Toate stelele cerului sunt conduse de legi, influențându-se una pe alta să împlinească voia lui Dumnezeu, ascultând împreună de legile care le guvernează activitatea. Pentru ca lucrarea Domnului să înainteze în mod sănătos și solid, poporul Său trebuie să fie unit” (*Testimonies to Ministers*, pag. 489).

„Cât de mult s-ar bucura Satana dacă ar reuși ca prin eforturile sale să pătrundă în acest popor și să dezorganizeze lucrarea, într-un moment când este atât de importantă o organizare minuțioasă, care se va dovedi cea mai mare putere pentru a face față mișcărilor false și pentru a respinge susținerile neaprobată de Cuvântul lui Dumnezeu! Avem nevoie să strângem rândurile, așa încât să nu existe nici o defecțiune a sistemului de organizare și ordine, care a fost realizat prin muncă atentă și înțeleaptă. Nu trebuie să fie îngăduită activitatea unor elemente dezordonate, care doresc să stăpânească lucrarea în acest timp” (*Ibid.*).

Scopul lui Dumnezeu cu privire la organizare

„Pe măsură ce numărul membrilor noștri creștea, era evident că, fără o formă de organizare, va fi o mare încurcătură și lucrarea nu va înainta cu succes. Organizarea era absolut necesară ca să susțină lucrarea de predicare, să promoveze lucrarea în câmpuri noi, să apere bisericile și lucrarea de membri nedemni, să dețină bunurile bisericii, să răspândească adevărul prin publicații și pentru multe alte scopuri” (*Idem*, pag. 26).

„În lucrarea noastră, trebuie să luăm în considerație relația pe care fiecare lucrător o are cu ceilalți lucrători, care sunt angajați în lucrarea Domnului. Trebuie să ne amintim că alții, ca și noi, au de îndeplinit o lucrare legată de această cauză. Trebuie să fim gata să primim sfaturi. Când se fac planuri pentru înaintarea lucrării, gândirea noastră trebuie să se armonizeze cu gândirea celorlalți.

Să cultivăm un spirit de încredere în înțelepciunea fraților noștri. Trebuie să fim dispuși să primim sfaturile și avertizările conlucrătorilor noștri. Fiind angajați împreună în slujirea lui Dumnezeu, fiecare dintre noi trebuie să-și dea seama că suntem părți ale unui mare întreg.

Trebuie să căutăm înțelepciune de la Dumnezeu, să învățăm să așteptăm, să veghem și să mergem la Mântuitorul nostru atunci când suntem oboseți și descurajați” (*Idem*, pag. 500).

„Ca membri ai bisericii vizibile și ca lucrători în via Domnului, toți cei care mărturisesc că sunt creștini trebuie să facă tot ce le stă în putere ca să păstreze pacea, armonia și iubirea în biserică. Să luăm aminte la rugăciunea Domnului Hristos: ‘Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis’. Unitatea bisericii este dovada convingătoare că Dumnezeu L-a trimis pe Isus în lume ca să fie Răscumpărător” (*Testimonies*, vol. 5, pag. 619, 620).

„Domnul a unit pe toți oamenii cu Sine prin legături de împreună simțire și iubire duioasă. Referindu-Se la noi, El spune: ‘Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu. Voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu’ (1 Cor. 3,9). Noi trebuie să recunoaștem această relație. Dacă suntem în legătură cu Domnul Hristos, vom manifesta întotdeauna, asemenea Lui, îngăduință și împreună simțire cu cei care, folosind toate puterile date lor de Dumnezeu, se luptă să-și poarte poverile, așa cum și noi ne străduim să purtăm sarcinile care ne-au fost încredințate” (*Testimonies to Ministers*, pag. 495).

Forma de organizare în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Sarcina pe care Mântuitorul a încredințat-o bisericii - de a duce Evanghelia în toată lumea (Mat. 28,19.20; Marcu 16,15) - nu se limita doar la predicarea soliei, ci cuprindea și asigurarea bunăstării celor care primeau solia. Aceasta includea păstorirea și adăpostirea turmei, precum și asigurarea dezvoltării de relații sănătoase în interiorul turmei. Toate acestea au făcut necesară organizarea.

La început, apostolii au constituit un comitet care coordona activitatea bisericii de curând întemeiate la Ierusalim (Fapte 6,2; 8,14). Când biserica din această cetate a crescut atât de mult încât administrarea treburilor ei curente a devenit o povară, au fost numiți diaconi care să aibă grijă de aceste probleme (Fapte 6,2-4).

Mai târziu, au apărut și alte biserici, nu numai în Asia, ci și în Europa, și acest lucru a făcut să fie necesari noi pași în materie de organizare. Aflăm că, în Asia Mică, „au rânduit prezbiteri în fiecare biserică” (Fapte 14,23). Din raportul inspirat se poate vedea cu claritate că extinderea lucrării în diferitele provincii ale Imperiului roman a făcut necesară organizarea bisericilor locale în ceea ce s-ar putea numi Conferințe și care, se pare, erau alcătuite din bisericile locale dintr-o anumită provincie, cum ar fi „bisericele Galatiei” (Gal. 1,2). Astfel, biserica primară se organiza pas cu pas. Când se iveau nevoi, Dumnezeu călăuzea pe conducătorii bisericii Sale. Astfel, în armonie cu întreaga biserică, s-a dezvoltat o formă de organizare, care a protejat interesele lucrării lui Dumnezeu pe măsură ce aceasta se extindea în fiecare țară.

Forme de conducere în biserică

Există patru forme general recunoscute de conducere în biserică. Pe scurt, acestea pot fi descrise astfel:

1. Episcopală - forma de conducere a bisericii prin episcopi, de obicei având trei niveluri clericale: episcopi, preoți și diaconi.

2. Papală - forma de conducere a bisericii în care papa este investit cu autoritate supremă. După el, biserica este condusă de cardinali, arhiepiscopi, episcopi și preoți. Comunitatea locală și membrii individuali nu au nici o autoritate în administrarea bisericii.
3. Independentă - forma de organizare a bisericii, care face din adunarea bisericii locale autoritatea supremă și finală în domeniul său. Această formă se mai numește și congregaționalism.
4. Reprezentativă - forma de conducere a bisericii care recunoaște că autoritatea aparține credincioșilor bisericii, iar responsabilitatea executivă pentru administrarea bisericii este delegată unor organisme reprezentative și slujbași reprezentativi. Această formă de conducere bisericească recunoaște de asemenea, egalitatea hirotonirii tuturor pastorilor. Forma reprezentativă de conducere bisericească predomină în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea.

Cele patru nivele de organizare în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

Advențiștii de ziua a șaptea sunt organizați pe patru niveluri constitutive, începând de la individ până la organizația mondială a bisericii:

1. Biserica locală este un corp de credincioși, unit și organizat.
2. Conferința locală este un corp de biserici, unit și organizat, dintr-o țară, o provincie sau un teritoriu (vezi pag. 6).
3. Uniunea de Conferințe este un corp de Conferințe, unit și organizat, dintr-un teritoriu mai întins decât Conferința.
4. Conferința Generală, cea mai cuprinzătoare unitate de organizare, include toate uniunile din lumea întreagă. Diviziunile sunt secțiuni ale Conferinței Generale, având responsabilități administrative pentru zonele geografice, care le aparțin.

„Fiecare membru are un cuvânt de spus în alegerea slujbașilor bisericii. Bisericile locale aleg prin delegații lor slujbașii Conferințelor. Delegații aleși de Conferințe aleg pe slujbașii uniunilor de Conferințe, iar delegații aleși de uniunile de Conferințe aleg slujbașii Conferinței Generale. Prin această metodă, fiecare Conferință, fiecare instituție, fiecare biserică și fiecare individ are un cuvânt, fie direct, fie prin reprezentanți, în alegerea persoanelor care poartă răspunderile principale la Conferința Generală” (*Testimonies*, vol. 8, pag. 236,237).

Instituțiile bisericii

În cadrul acestor patru nivele constitutive ale bisericii funcționează o varietate de instituții. În mandatul Evangheliei și în exemplul Domnului și al apostolilor Săi, adventiștii de ziua a șaptea recunosc responsabilitatea urmașilor lui Hristos de a sluji omului ca întreg. De aceea, în misiunea lor mondială, ei au urmat modelul stabilit la începutul lucrării, dezvoltând instituțiile de educație, de îngrijire a sănătății, de publicații ș.a.

În teologia Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și în concepția ei cu privire la lucrarea bisericii, asemenea instituții au fost încă de la început părți integrante ale bisericii, instrumente nemijlocite pentru împlinirea misiunii ei divine. De aceea, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea folosește instituțiile care îi aparțin și care funcționează prin ea, cum sunt instituțiile pentru îngrijirea sănătății, casele de editură, fabricile de alimente sănătoase și instituțiile de învățământ, ca părți integrante ale activităților ei în domeniul sănătății, publicațiilor și activității didactice. Astfel, ele sunt indispensabile și inseparabile de lucrarea completă a bisericii în proclamarea Evangheliei în toată lumea.

Diferitele unități ale bisericii mondiale, fie că este vorba de biserici locale, Conferințe, instituții medicale, case de editură, școli sau alte organizații, toate își găsesc unitatea organizațională în Conferința Generală a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, în care sunt reprezentate. Prin toate acestea, biserica mondială, în numele Domnului Hristos, vine în întâmpinarea nevoilor unei omeniri suferinde.

Conferința Generală, cea mai înaltă autoritate

Conferința Generală, întrunită în sesiune, și comitetul executiv, între sesiuni, reprezintă cea mai înaltă autoritate în administrarea lucrării mondiale a bisericii și este autorizată, prin statutul ei, să creeze organizații subordonate care să promoveze interese specifice în diferite părți ale lumii. Se înțelege, deci, că toate celelalte organizații și instituții subordonate din lumea întreagă vor recunoaște că, după Dumnezeu, Conferința Generală este cea mai înaltă autoritate printre adventiștii de ziua a șaptea. Când, în cadrul unor organizații sau instituții ori între ele, apar diferențe, este potrivit să se facă apel la organizația imediat superioară, până se ajunge la Conferința Generală în sesiune sau la comitetul executiv întrunit în consiliul anual. În perioada dintre aceste sesiuni, comitetul executiv constituie organul cu

autoritate finală în toate situațiile în care apar diferențe de opinie. Hotărârea comitetului poate fi revizuită la o sesiune a Conferinței Generale sau la un consiliu anual al comitetului executiv.

„Mi-a fost arătat că niciodată judecata unui om nu trebuie să se subordoneze judecății unui singur alt om. Niciodată judecata unui om, sau doar a câtorva oameni, nu trebuie să fie privită ca suficientă în înțelepciune și putere pentru a controla lucrarea sau a spune ce planuri trebuie să fie urmate. Dar când, într-o Conferință Generală, se exprimă judecata fraților adunați din toate părțile câmpului, independența și judecata personală nu trebuie să fie menținute cu încăpățănare, ci supuse. Niciodată un lucrător n-ar trebui să socotească drept o virtute menținerea cu stăruință a poziției sale de independență, împotriva hotărârii luate de biserică în ansamblul ei.

Uneori, atunci când o grupă mică de bărbați, având răspunderea generală a conducerii lucrării, a căutat, în numele Conferinței Generale, să facă planuri neînțelepte și să împiedice lucrarea lui Dumnezeu, am spus că nu mai pot considera glasul Conferinței Generale, reprezentată de acești câțiva bărbați ca fiind glasul lui Dumnezeu. Dar aceasta nu înseamnă că hotărârile unei Conferințe Generale, constituită într-o adunare convocată legal, cu reprezentanți din toate părțile câmpului, să nu fie respectate. Dumnezeu a rânduit ca reprezentanții bisericii Sale din toate părțile pământului, atunci când sunt adunați într-o Conferință Generală, să aibă autoritate. Unii sunt în primejdie să comită greșeala de a încredința minții și judecății unui singur om sau unui grup mic de oameni întreaga autoritate și influență pe care Dumnezeu a dat-o bisericii Sale, prin judecata și vocea Conferinței Generale, întrunită să facă planuri pentru prosperitatea și înaintarea lucrării Sale.

Când această putere, pe care Dumnezeu a așezat-o în biserică, este încredințată în întregime unui singur om și acesta este investit cu autoritatea de a fi judecător pentru alții, atunci adevărata ordine a Bibliei este schimbată. Eforturile lui Satana exercitate asupra minții acestui bărbat ar fi foarte subtile și uneori copleșitoare, pentru că vrăjmașul speră ca prin mintea lui să influențeze pe mulți alții. Să dăm celei mai înalte autorități organizate din biserică ceea ce suntem înclinați să dăm unui singur om sau unui grup mic de oameni.” (*Testimonies*, vol.9, pag. 260,261).

Autoritatea bisericii și Manualul bisericii – (Vezi capitolul 1.)

Calitatea de membru al bisericii

Calitatea de membru are o bază spirituală

Obligațiile solemne ce revin membrilor bisericii trebuie să fie prezentate în mod lămurit tuturor celor care cer să intre în biserică. Toți trebuie să fie învățați cu credincioșie ce înseamnă să devii un membru al trupului Domnului Hristos. Numai cei care dau dovadă că au parcurs experiența nașterii din nou și care se bucură de o viață spirituală în Domnul Isus sunt pregătiți să fie primiți în rândurile membrilor bisericii. Înainte de a fi botezat și primit în biserică, fiecare candidat la calitatea de membru are nevoie de o instruire temeinică cu privire la învățăturile fundamentale și practicile bisericii. Este necesar ca toți cei care doresc să intre în biserică să fie informați cu privire la principiile recunoscute de biserică.

Este vorba aici despre o relație spirituală. Pot intra în biserică doar aceia care sunt convertiți. Numai în felul acesta pot fi păstrate forța spirituală și curăția bisericii. Fiecare pastor are datoria să instruiască pe cei care acceptă principiile adevărului în așa fel încât intrarea lor în biserică să se facă pe o bază spirituală sănătoasă. Deși nu există o vârstă fixată pentru botez este recomandabil pentru copiii care își manifestă dorința de a fi botezați să fie încurajați și introduși într-un program de instruire care să îi pregătească pentru botez.

„Membrii bisericii, cei pe care El i-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată, trebuie să proclame slava Sa. Biserica este păstrătoarea bogățiilor harului lui Hristos și, în final, prin ea se va face cunoscut, chiar și ‘domniilor și stăpânilor din locurile cerești’, ultima și deplina manifestare a iubirii lui Dumnezeu” (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 9).

Botezul, o cerință a Evangheliei

Noul Testament stabilește că botezul este ceremonia de intrare în biserică. „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească

tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,19,20).

„Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh” (Fapte 2,38).

Botezul, o condiție a intrării în biserică – „Domnul Hristos a făcut din botez semnul intrării în Împărăția Sa spirituală. El a făcut din acesta o condiție clară pe care trebuie să o împlinească toți cei care doresc să fie recunoscuți ca fiind sub autoritatea Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt. Înainte ca cineva să-și găsească locul în biserică, înainte ca să treacă pragul Împărăției spirituale a lui Dumnezeu, trebuie să primească pecetea numelui divin: ‘Domnul, neprihănirea noastră’ (Ier. 23,6).

Botezul este cea mai solemnă renunțare la lume. Cei care sunt botezați în întreitul nume al Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt declară în mod public, chiar la intrarea lor în viața creștină, că au părăsit slujirea lui Satana și au devenit membri ai familiei regale, copiii ai Împăratului ceresc. Ei au dat ascultare poruncii: ‘Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei... nu vă atingeți de ce este necurat’. Cu ei se împlinește făgăduința: ‘Vă voi primi. Eu vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic’ (2 Cor. 6,17.18)...

Principiile vieții creștine trebuie să fie prezentate cu claritate celor care au venit de curând la adevăr. Nimeni nu poate să se bazeze pe mărturisirea lor verbală ca dovadă că au o legătură mântuitoare cu Domnul Hristos. Nu trebuie doar să spunem: ‘cred’, ci să și trăim adevărul. Noi dovedim legătura noastră cu Dumnezeu prin conformarea față de voința Sa în vorbire, purtare și caracter” (*Testimonies*, vol. 6, pag. 91,92).

Modul în care se oficiază botezul. – Adventiștii de ziua a șaptea cred în botezul prin scufundare și primesc ca membri numai pe aceia care au fost botezați în acest fel. Cei care își recunosc starea pierdută, ca păcătoși, se pocăiesc sincer de păcatele lor și se convertesc, pot să devină candidați pentru botez și membri ai bisericii, după ce au fost instruiți în mod corespunzător.

Pastorii să instruiască temeinic candidații înainte de botez – Pastorul nu trebuie să prezinte nici un candidat în vederea botezului și intrării în biserică până când nu poate să dovedească bisericii, printr-o examinare în public, că acesta a fost bine instruit și că este gata să facă

acest pas (vezi pag.37-39). În bisericile în care desfășurarea frecventă a botezurilor ar putea diminua semnificația unei examinări publice se poate concepe un alt plan. Lucrarea pastorului nu este încheiată până când nu instruește în amănunțime candidații, așa încât ei să cunoască îndeaproape toate principiile fundamentale ale bisericii, precum și practicile care decurg din acestea și să fie pregătiți să-și asume răspunderile calității de membru al bisericii. Bisericele trebuie să stăruiască asupra aplicării acestui principiu de bază cu ocazia primirii de noi membri. Comitetele lor trebuie să stăruiască asupra instruirii individuale a candidaților. În plus, ori de câte ori este posibil, ei trebuie să fie instruiți într-o clasă de botez.

„Cercetarea calității de ucenic a aceluia care se prezintă la botez nu se face atât de strict cum ar trebui. Trebuie să se știe dacă ei nu fac decât să-și ia numele de adventiști de ziua a șaptea sau dacă iau poziție de partea Domnului, pentru ca să iasă din lume, să fie deosebiți și să nu se atingă de ceea ce este necurat. Înainte de botez, trebuie să se facă o cercetare deplină a experienței candidaților. Această cercetare să nu se desfășoare într-o manieră rece și distantă, ci cu bunătate și gingășie, îndreptându-i pe noii convertiți la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Înălțați în fața candidaților la botez cerințele Evangheliei” (*Idem*, pag. 99).

„Când dau dovadă că înțeleg pe deplin poziția luată, ei trebuie să fie primiți” (*Testimonies to Ministers*, pag. 128).

Examinarea publică – Biserica are dreptul să cunoască credința și atitudinea fiecărei persoane care solicită calitatea de membru al bisericii. Este potrivit ca înaintea botezului să aibă loc o examinare publică a tuturor candidaților, de preferat, în prezența bisericii. Dacă se constată că acest lucru nu poate fi adus la îndeplinire, examinarea să se facă în fața comitetului acesteia sau a unui comitet numit de către acesta, cum ar fi comitetul prezbiterilor, care trebuie să prezinte bisericii un raport înainte de botez. Prin folosirea acestei alternative, trebuie să se dea candidaților posibilitatea să-și exprime în mod public dorința de a se uni cu biserica, de a se identifica cu ea și de a fi recunoscuți de ea.

Legământul de botez – Un rezumat al principiilor doctrinale, pregătit special pentru instruirea candidaților în vederea botezului, împreună cu jurământul de botez, certificatul de botez și angajamentul, a fost adoptat de biserică drept legământ de botez. Un exemplar tipărit al acestui

legământ, împreună cu certificatul de botez, completat cu datele necesare, trebuie înmănat tuturor celor care sunt primiți ca membri prin botez. Cei care sunt primiți prin mărturisire de credință trebuie de asemenea, să primească un certificat corespunzător.

Acest rezumat al convingerilor doctrinale este pregătit în mod special în vederea instruirii candidaților pentru botez. Fiecare candidat trebuie să se familiarizeze pe deplin cu învățăturile cuprinse în acest rezumat și cu datoriile credinciosului, demonstrând în mod practic acceptarea de bunăvoie a tuturor doctrinelor învățate de adventiștii de ziua a șaptea și a principiilor de conduită, care constituie exprimarea exterioară a acestor învățături, pentru că „după roadele lor îi veți cunoaște”.

Cei care urmează să devină membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, înainta botezului sau a primirii prin mărturisire de credință, trebuie să fie instruiți cu multă grijă cu privire la învățăturile fundamentale ale Sfintelor Scripturi, așa cum sunt prezentate în capitolul 3 al acestui *Manual* (vezi pag. 14). Pentru folosul evangheliștilor, al pastorilor și al altora care conduc această instruire întemeiată pe Scripturi și cu valoare practică, există un rezumat pregătit în mod special la sfârșitul acestui *Manual*, ca appendice, și în *Manualul pentru pastori*.

Jurământul de botez și botezul

Jurământul de botez – Candidații pentru botez sau cei ce sunt primiți prin mărturisirea de credință trebuie să declare adeziunea lor la punctele fundamentale ale doctrinei Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea în fața bisericii locale sau a comitetului rânduit pentru aceasta (vezi pag. 36). La următoarele întrebări puse de pastor sau prezbiter se așteaptă un răspuns afirmativ, verbal sau prin ridicarea mâinii:

Jurământ

1. Crezi că există un Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate de trei Persoane eterne?
2. Primești moartea Domnului Isus Hristos pe Golgota ca jertfă de ispășire pentru păcatele tale și crezi că, prin credința în sângele Său vărsat, ai fost izbăvit de păcat și de pedeapsa lui?
3. Renunțând la lume și la căile ei păcătoase, primești pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal și crezi că Dumnezeu ți-a iertat păcatele și ți-a dat o inimă nouă în Hristos?

4. Primești prin credință neprihănirea Domnului Hristos, Mijlocitorul tău în sanctuarul ceresc, și accepți făgăduința harului și puterii Sale transformatoare pentru a trăi o viață de iubire în familie și în societate, având pe Hristos ca centru?
5. Crezi că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și că ea constituie singura normă pentru credința și conduita creștinului? Te angajezi să petreci în mod regulat timp în rugăciune și studiul Bibliei?
6. Primești Cele Zece Porunci ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu și o descoperire a voinței Sale și urmărești ca, prin puterea locuirii launtrice a Domnului Hristos, să împlinești legea aceasta, inclusiv porunca a patra, care cere păzirea zilei a șaptea a săptămânii ca Sabat al Domnului și memorial al creațiunii?
7. Aștepti cu nerăbdare apropiata venire a lui Isus și fericita nădejde, când trupul acesta muritor va fi îmbrăcat în nemurire? În timp ce te pregătești să-L întâmpini pe Domnul, dorești să dai mărturie despre mântuirea Sa plină de iubire, folosindu-ți talentele în lucrarea personală de câștigare de suflete, ca să ajuți și pe alții să fie gata pentru glorioasa Lui arătare?
8. Primești învățătura biblică cu privire la darurile spirituale și crezi că darul profeției este unul dintre semnele de identificare ale bisericii rămășiței?
9. Crezi în organizația bisericii și ești de acord să te închini lui Dumnezeu și să sprijinești biserica prin zecimile și darurile tale, prin eforturile și influența ta?
10. Crezi că trupul tău este templul Duhului Sfânt și dorești să-L onorezi pe Dumnezeu având grijă de el, evitând folosirea oricăror lucruri vătămătoare, abținându-te de la consumarea alimentelor necurate, de la folosirea, producerea sau vânzarea băuturilor alcoolice, de la folosirea, producerea sau vânzarea tutunului, în oricare dintre formele lui, și de la abuzul și traficul de narcotice sau alte droguri?
11. Cunoști și înțelegi principiile fundamentale ale Bibliei, așa cum sunt învățate de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și ești hotărât ca, prin harul lui Dumnezeu, să împlinești voia Sa, punându-ți viața în armonie cu aceste principii?
12. Primești învățătura Noului Testament cu privire la botezul prin scufundare și dorești să fii botezat, ca o exprimare publică a credinței tale în Domnul Hristos și în iertarea păcatelor tale?

13. Crezi că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este biserica rămășiței din profeția biblică, în care sunt invitați și primiți oameni de orice naționalitate, rasă și limbă? Dorești să devii membru al acestei comunități locale a bisericii mondiale?

Certificatul de botez și angajament – Va fi lăsat un spațiu disponibil pentru ca fiecare nou membru să semneze certificatul, ca o afirmare a acestui angajament. După botez, se va oferi fiecărui candidat un Certificat de botez și angajament, ca un document al legământului. Angajamentul va fi următorul:

Angajament

1. Cred că există un Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, o unitate de trei Persoane eterne.
2. Accept moartea Domnului Isus Hristos pe Golgota ca jertfă de ispășire pentru păcatele mele și cred că, prin credința în sângele Său vărsat, am fost izbăvit de păcat și de pedeapsa lui.
3. Renunțând la lume și la căile ei păcătoase, Îl primesc pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal și cred că Dumnezeu mi-a iertat păcatele și mi-a dat o inimă nouă în Hristos.
4. Primesc prin credință neprihănirea Domnului Hristos, Mijlocitorul meu în sanctuarul ceresc, și accept făgăduința harului și puterii Sale transformatoare pentru a trăi o viață de iubire în familie și în societate, având pe Hristos ca centru.
5. Cred că Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și că ea constituie singura normă pentru credința și conduita creștinului. Mă angajez să petrec în mod regulat timp în rugăciune și studiul Bibliei.
6. Accept Cele Zece Porunci ca fiind o transcriere a caracterului lui Dumnezeu și o descoperire a voinței Sale și doresc ca, prin puterea locuirii lăuntrice a Domnului Hristos, să împlinesc legea aceasta, inclusiv porunca a patra, care cere păzirea zilei a șaptea a săptămânii ca Sabat al Domnului și memorial al creațiunii.
7. Aștept cu nerăbdare apropiata venire a lui Isus și fericita nădejde, când trupul acesta muritor va fi îmbrăcat în nemurire. În timp ce mă pregătesc să-L întâmpin pe Domnul, doresc să dau mărturie despre mântuirea Sa plină de iubire, folosindu-mi talentele în lucrarea personală de câștigare de suflete, ca să ajut și pe alții să fie gata pentru glorioasa Lui arătare.

8. Primesc învățătura biblică cu privire la darurile spirituale și cred că darul profeției este unul dintre semnele de identificare ale bisericii rămășiței.
9. Cred în organizația bisericii și sunt de acord să mă închin lui Dumnezeu și să sprijin biserica prin zecimile și darurile mele, prin eforturile și influența mea.
10. Cred că trupul meu este templul Duhului Sfânt și doresc să-L onorez pe Dumnezeu având grijă de el, evitând folosirea oricăror lucruri vătămătoare, abținându-mă de la consumarea alimentelor necurate, de la folosirea, producerea sau vânzarea băuturilor alcoolice, de la folosirea, producerea sau vânzarea tutunului, în oricare dintre formele lui, și de la abuzul și traficul de narcotice sau alte droguri.
11. Cunosc și înțeleg principiile fundamentale ale Bibliei, așa cum sunt învățate de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și sunt hotărât ca, prin harul lui Dumnezeu, să împlinesc voia Sa, punându-mi viața în armonie cu aceste principii.
12. Primesc învățătura Noului Testament cu privire la botezul prin scufundare și doresc să fiu botezat, ca o exprimare publică a credinței mele în Domnul Hristos și în iertarea păcatelor mele.
13. Cred că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este biserica rămășiței din profeția biblică, în care sunt invitați și primiți oameni de orice naționalitate, rasă și limbă. Doresc să devin membru al acestei comunități locale a bisericii mondiale.

Primirea candidaților - După ce candidații au răspuns afirmativ la întrebările jurământului, în prezența membrilor bisericii sau a unui alt organism însărcinat pentru aceasta, sau dacă biserica locală a fost informată că aceste răspunsuri au fost date, membrii ei sunt chemați să voteze primirea lor în biserică prin botez, ceremonie care nu trebuie să fie amânată decât în caz strict necesar.

Primirea membrilor care nu sunt cunoscuți - Evanghelistul care pregătește pentru botez pe cei convertiți, va invita pe pastor sau pe prezbiter să viziteze grupele sale de pregătire pentru botez și să-i cunoască pe noii convertiți. Astfel, biserica va fi mai bine pregătită să primească în rândurile ei pe acești noi membri. Această procedură generală nu se poate aplica în cazul unor credincioși izolați care doresc să devină membri în comunitatea Conferinței.

Ceremonia botezului - Pentru această ceremonie, diaconii vor face toate pregătirile necesare și vor ajuta candidații la intrarea și ieșirea din apă (vezi pag.63). Diaconesele vor ajuta pe candidate. Se va urmări cu atenție să se asigure candidaților o îmbrăcăminte potrivită. Se preferă costume dintr-un material gros, potrivit (vezi pag.64). Dacă acest lucru nu este posibil, candidații trebuie să se îmbrace decent. Ceremonia botezului va fi urmată de întinderea mâinii drepte a părtășiei și se vor rosti cuvinte de bun venit de către pastor sau prezbiter în numele întregii biserici.

Membri în ordine

Toți membrii bisericii sunt considerați ca fiind în ordine, dacă nu sunt sub disciplina bisericii (vezi pag. 196-199).

Transferarea de membri

Transferarea membrilor bisericii - Când un membru al bisericii se mută în altă zonă, secretarul bisericii locale, care deține registrele de membri, trebuie să scrie secretarului Conferinței/misiunii pe teritoriul căreia persoana urmează să se mute, cerând ca un pastor din noua localitate să-i facă o vizită pastorală. Această intervenție pastorală poate ușura procesul de transfer.

Secretarul bisericii locale, care deține registrele de membri, trebuie de asemenea, să ceară persoanei care intenționează să se mute să-și dea noua adresă unui pastor din noua localitate.

Un membru al unei biserici care se mută dintr-o localitate în alta, pentru o perioadă mai lungă de șase luni, trebuie să solicite imediat scrisoare de transfer la o biserică apropiată de noul său domiciliu. În cazul în care este izolat de orice biserică, procedul obișnuit este să ceară să facă parte din comunitatea Conferinței. O asemenea scrisoare de transfer este valabilă șase luni de la data emiterii și devine nulă dacă în acest interval nu a fost efectuat transferul.

Metoda acordării scrisorilor de transfer - Solicitarea scrisorii se face către secretarul bisericii din care membrul dorește să facă parte. Apoi secretarul trimite cererea către secretarul bisericii din care membrul dorește să fie transferat. La primirea ei, secretarul aduce cererea la pastor, dacă acesta este hirotonit, sau la prezbiterul bisericii,

care, la rândul lui, o prezintă comitetului bisericii. După discuțiile necesare, comitetul face recomandarea, favorabilă sau nefavorabilă, cu privire la cerere. Pastorul sau prezbiterul aduce apoi recomandarea în atenția bisericii, anunțând că aceasta este prima citire. Hotărârea finală se ia după o săptămână, când se prezintă din nou cererea și se ia votul. Acest interval de o săptămână se lasă pentru a oferi membrilor ocazia să-și prezinte obiecțiile privind acordarea scrisorii, pentru motive temeinice. De regulă, obiecțiile nu se fac în public, ci se transmit pastorului sau prezbiterului, care are datoria să convoace comitetul bisericii pentru discutarea lor. Persoana care prezintă obiecțiile trebuie să aibă ocazia să vină în fața comitetului ca să le prezinte. Dacă acestea nu sunt întemeiate, persoana va fi sfătuită să le retragă. Pe de altă parte, dacă ele sunt întemeiate, comitetul are datoria să efectueze cercetările necesare. În asemenea cazuri, hotărârea finală de acordare a scrisorii de către biserică va fi amânată până când situația va fi clarificată.

Dacă problemele implică relațiile personale, se va depune orice efort în direcția împăcării. Dacă este vorba de păcate publice, pot fi necesare măsuri disciplinare. Dacă sunt lipsuri spirituale, se vor depune eforturi pentru restabilirea credinței persoanei în cauză.

Secretarul întocmește scrisoarea - După ce biserica a acordat scrisoarea de transfer, secretarul bisericii completează formularul folosit în acest scop și îl trimite secretarului bisericii din care membrul dorește să facă parte. Secretarul acestei biserici înmânează scrisoarea pastorului sau prezbiterului bisericii, care o prezintă mai întâi comitetului pentru recomandare, după care cererea este prezentată bisericii la primul serviciu obișnuit. Apoi se așteaptă o săptămână, când, prin vot, se ia hotărârea finală de primire a acelei persoane în rândurile bisericii. După aceea, secretarul bisericii adaugă numele membrului și data primirii în registrul bisericii. De asemenea, secretarul completează acea parte a scrisorii de transfer care trebuie înapoiată, certificând faptul că membrul a fost primit, și o trimite înapoi secretarului bisericii din care membrul a fost transferat (vezi pag. 65).

Calitatea de membru în perioada transferului - În nici o împrejurare, secretarul bisericii care acordă scrisoarea nu va șterge

numele membrului din registrul de membri, până când nu a primit partea care se înapoiază din scrisoare și care confirmă faptul că membrul a dobândit prin vot calitatea de membru al bisericii primitoare. Orice altă cale ar face ca persoana să fie lipsită de calitatea de membru al bisericii în perioada transferului și o asemenea procedură nu trebuie urmată niciodată. Secretarul, prezbiterul, pastorul și președintele Conferinței au toți răspunderea să urmărească aplicarea uniformă a acestui plan în toate bisericile locale.

Primirea de membri în condiții internaționale dificile - Din cauza condițiilor internaționale, pot fi cazuri despre care biserica în care sunt înscrise persoanele nu poate primi sau nu poate transmite comunicări. În astfel de cazuri, biserica pe care aceste persoane o frecventează acum, în înțelegere cu Conferința locală, trebuie să se asigure cu privire la situația acestora și apoi să le primească prin mărturisire de credință. Dacă, mai târziu, se deschid căile de comunicație cu fosta lor biserică, biserica în care au fost primite va trimite o scrisoare cuprinzând informații cu privire la ceea ce s-a făcut.

Completarea raportului statistic - La sfârșitul trimestrului și al anului, la alcătuirea raportului statistic al bisericii, toți membrii pentru care s-a acordat scrisoare de transfer, dar pentru care nu a sosit atestatul de primire vor fi socotiți printre membrii bisericii care le-a acordat scrisorile. La sosirea atestului de primire, prin care se dovedește că membrul a fost primit în biserică, numele va fi șters din registrul bisericii care i-a acordat scrisoarea de transfer și nu va mai fi cuprins în următorul raport statistic trimestrial. Biserica locală care l-a primit îi va înscrie numele în registrul său de membri și îl va cuprinde în următorul raport statistic trimestrial.

Dacă un membru nu este primit - Biserica locală căreia îi este adresată scrisoarea de transfer este obligată să primească membrul, afară de cazul că are motive temeinice și suficiente, pentru care nu trebuie să i se acorde calitatea de membru. În cazul în care membrul nu este primit, secretarul va înapoia scrisoarea bisericii care a acordat-o, cu o explicație completă a motivelor. Astfel, calitatea de membru a persoanei rămâne acolo unde s-a aflat înaintea întocmirii cererii de transfer, adică în biserica de care a fost recomandat. Membrul trebuie

să colaboreze cu biserica sa pentru clarificarea tuturor problemelor apărute din refuzul celeilalte biserici de a-l primi ca membru.

Nu se acordă scrisoare membrilor aflați sub disciplină - În nici un caz, biserica nu trebuie să voteze o scrisoare de transfer pentru un membru care este sub disciplină. O asemenea acțiune ar fi o încălcare a spiritului regulii de aur.

Biserica acordă scrisoare numai celor în ordine - Biserica acordă scrisoare numai membrilor în bună rânduială și cu situație clară. Pe scrisoarea de transfer nu se pot face caracterizări defavorabile. Dacă un membru care s-a mutat din biserica din care face parte a devenit rece și indiferent în credință, prezbiterul bisericii poate discuta situația cu prezbiterul bisericii din localitatea în care membrul s-a mutat, înainte ca să se acorde transferul.

Nu se votează o scrisoare fără acordul membrului în cauză - Indiferent de situație, biserica nu trebuie să voteze o scrisoare de transfer împotriva dorinței sau cererii membrului în cauză și nici o biserică nu trebuie să primească în rândurile ei un membru căruia i s-a acordat scrisoarea în asemenea condiții.

Calitatea de membru al bisericii reprezintă o relație personală a unui credincios cu trupul lui Hristos. Biserica trebuie să recunoască această relație și să evite orice acțiune care ar putea fi considerată arbitrară.

Pe de altă parte, fiecare membru este obligat să aibă în vedere binele bisericii și să depună toate eforturile ca să scutească biserica de problemele legate de membrii absenți. Atunci când se mută din zona în care se află biserica din care face parte, membrul are datoria să colaboreze cu bunăvoință în privința acesta, cerând scrisoarea de transfer.

În cazul în care, prin hotărârea unei Conferințe în sesiune, o biserică locală este exclusă din familia bisericilor, pentru protejarea calității de membru a celor rămași loiali trebuie să se acorde provizoriu scrisori de transfer tuturor membrilor bisericii excluse către comunitatea Conferinței, cu excepția celor care refuză acest transfer. Aceștia din urmă vor fi considerați excluși prin excluderea bisericii lor. Apoi comunitatea Conferinței are dreptul să emită, la cerere, scrisori de transfer pentru membrii loiali și să se ocupe de alte probleme legate de calitatea de membru, potrivit nevoilor (vezi pag. 214-220).

Comitetele bisericilor locale nu pot acorda scrisori de transfer – Comitetul unei biserici locale nu are autoritatea să voteze scrisori de transfer sau să primească prin scrisori membri din alte biserici. În această chestiune, el poate face doar recomandări către biserică (vezi pag. 41,60). Hotărârile cu privire la orice transfer de membri, favorabile sau nu, trebuie să fie luate de către biserică. Secretarul nu are dreptul să șteargă sau să înscrie nume în registrul bisericii, decât în urma votului acesteia. La moartea unui membru nu este nevoie de o hotărâre pentru a șterge numele, ci secretarul va înregistra data decesului.

Comunitatea Conferinței/misiunii/câmpului

Membrii izolați trebuie să se atașeze comunității Conferinței, care este organizată pentru a sluji credincioșilor dispersați, care altfel ar fi lipsiți de privilegiile apartenenței la o biserică. Membrii în vârstă sau infirmi care locuiesc în zona unei biserici locale organizate trebuie să fie membrii acelei biserici. Biserica locală are datoria și responsabilitatea să păstorească pe acești membri. Ei nu trebuie să fie transferați în comunitatea Conferinței, care nu este desemnată să funcționeze în locul bisericii locale. Deși slujbașii Conferinței sunt și slujbașii comunității Conferinței, ei vor fi membri ai bisericii din localitatea de domiciliu. Comunitatea Conferinței locale nu are ca scop să fie biserica de care să aparțină lucrătorii Conferinței respective. Pastorii și lucrătorii trebuie să se atașeze bisericilor locale din localitățile în care domiciliază.

Președintele Conferinței va fi și prezbiterul comunității Conferinței, iar lucrarea îndeplinită de obicei de către secretarul și casierul bisericii locale va fi îndeplinită de către secretarul-trezorier al Conferinței. În comunitatea Conferinței care, prin natura ei, nu are un comitet, lucrările care în mod normal sunt îndeplinite de către biserică sau de către comitetul ei vor fi îndeplinite de comitetul Conferinței. De asemenea, acesta va desemna delegați din comunitatea Conferinței care să participe la sesiunile sale.

Grupe organizate

Acolo unde câțiva credincioși izolați locuiesc în apropiere unii de alții, se poate organiza o grupă de credincioși pentru părtășie și închinare, cu scopul dezvoltării și organizării ei ca biserică.

O astfel de grupă poate fi organizată prin aprobarea comitetului Conferinței respective și ulterior poate fi dizolvată prin acțiunea aceluiași comitet. Dacă este aprobată de comitetul Conferinței o astfel de organizare, ea poate fi efectuată de către pastorul districtului sau de un alt pastor desemnat de comitetul Conferinței, care, prin consultare cu membrii locali, va numi dintre membrii botezați ai grupei un conducător și un casier.

Toate celelalte numiri, cum sunt pentru slujbașii Școlii de Sabat, cei pentru lucrare personală și pentru Asociația tinerilor adventiști, vor fi făcute prin votul membrilor botezați ai grupei la o adunare prezidată de conducătorul districtului sau de o persoană autorizată de comitetul Conferinței.

Conducătorul unei astfel de grupe nu va fi hirotonit pentru slujbă și nu va avea autoritatea să aducă la îndeplinire acele activități care revin unui prezbiter hirotonit. Totuși, acolo unde împrejurări excepționale justifică lucrul acesta, comitetul Conferinței poate numi o persoană cu experiență în biserică și cu capacitate de conducere ca să servească în calitate de prezbiter hirotonit al grupei.

Casierul grupei va păstra o evidență atentă a tuturor banilor încasați și cheltuiți. El va trimite cu promptitudine, la timpul hotărât de Conferință, toate zecimile și darurile, cu excepția fondurilor colectate pentru nevoile locale, trezorerului Conferinței, care este de asemenea, trezorer al comunității Conferinței.

Deoarece toți membrii botezați ai grupei organizate sunt membri ai comunității Conferinței, grupa nu are dreptul să administreze disciplina bisericească. Toate chestiunile de acest fel vor fi încredințate comitetului Conferinței, care este, în același timp, comitetul comunității Conferinței, președintele fiind și prezbiterul acelei biserici.

O astfel de grupă de credincioși trebuie să crească și, în cele din urmă, să se dezvolte până va deveni biserică organizată. Conducerea grupei trebuie, de aceea, să promoveze și să susțină toate campaniile și activitățile bisericii, care sunt de obicei aduse la îndeplinire de bisericile obișnuite, pregătind astfel membrii pentru răspunderile mai mari care există într-o biserică deplin organizată.

Probleme legate de primirea și îndepărtarea membrilor

Primirea de membri prin mărturisire de credință - Există patru situații în care persoanele care au acceptat solia adventistă de ziua a șaptea pot fi primite ca membri în biserică prin mărturisire de credință:

1. Un creștin consacrat care vine dintr-o altă biserică creștină și care a fost deja botezat prin scufundare, așa cum se practică în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea (vezi pag. 35).
2. Un membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea care, datorită condițiilor mondiale, nu poate primi o scrisoare de transfer din țara sa de origine (vezi pag. 43).
3. Un membru al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea a cărui cerere de transfer n-a primit nici un răspuns din partea bisericii de care aparține. În acest caz, trebuie să se ceară ajutorul Conferinței. Dacă biserica locală, care a cerut transferul, se află în altă Conferință, trebuie să se ceară ajutorul ambelor Conferințe.
4. O persoană care a fost membră, dar a cărei calitate de membră a fost clasificată greșit sau i-a fost retrasă datorită absenței, dar care, în realitate, a rămas credincioasă legământului său creștin.

Trebuie să se manifeste multă grijă la primirea de membri, mai ales atunci când ei au fost membri unei alte biserici locale. Nu lipsesc situațiile în care persoane, cărora li s-a retras calitatea de membru într-o biserică, s-au prezentat mai târziu într-o altă biserică ca să fie primite prin mărturisire de credință. Când o persoană solicită să fie primită prin mărturisire de credință, trebuie să se facă o cercetare serioasă cu privire la experiența sa anterioară. Slujbașii bisericii trebuie să ceară sfatul și ajutorul președintelui Conferinței. Trebuie să se acorde timp suficient pentru ca cercetările să fie duse până la capăt ca să se descopere toate faptele.

În cazul în care o persoană solicită să devină membră prin mărturisire de credință și se constată că este membră a unei alte biserici adventiste, nu se va întreprinde nimic pentru primirea sa, până când biserica din care face parte nu îi va acorda scrisoare de transfer. Dacă, după formalitățile de cerere a transferului, biserica refuză să-i acorde această scrisoare, iar membrul consideră că refuzul este nejustificat, el poate face apel la comitetul Conferinței locale. Biserica al cărei membru este

sau comitetul Conferinței este în măsură să hotărască dacă purtarea sa din trecut îl îndreptățește să primească o scrisoare de transfer. Aplicarea acestui procedeu va avea ca rezultat o apreciere mai înaltă a sfințeniei calității de membru și, de asemenea, va determina îndreptarea greșelilor, acolo unde este necesar. Nici o biserică nu are dreptul să refuze transferul, în afară de cazul că persoana se află sub disciplină.

Dacă o persoană căreia i s-a retras calitatea de membru dorește să fie reprimată, o asemenea reprimire se face în mod normal prin rebotezare (vezi pag. 203).

Ștergerea de nume - Numele vor fi șterse din registru numai prin votul bisericii, la acordarea scrisorii de transfer sau la retragerea calității de membru, cu excepția membrilor decedați.

Nu se păstrează evidența membrilor excluși - Fiecare biserică trebuie să aibă un singur registru de membri. În nici un caz nu trebuie să se păstreze un registru al persoanelor excluse. Registrul bisericii va conține numele tuturor membrilor. În el, se vor înscrie nume noi, numai prin votul bisericii, după ce persoana în cauză a cerut să devină membră prin mărturisire de credință, botez sau scrisoare de transfer.

Rebotezarea

Deși biserica nu insistă pentru rebotezarea celor care vin la noi din alte denominațiuni, care au fost deja botezați prin scufundare și care au trăit o viață creștină consecventă, în armonie cu lumina pe care au avut-o, se recunoaște faptul că rebotezarea este de dorit.

Despre convertiți din alte confesiuni religioase - „Acesta este un subiect cu privire la care fiecare persoană să hotărască, în curăție de cuget și cu temere de Dumnezeu. Acest subiect trebuie să fie prezentat cu grijă, în spiritul bunătății și iubirii. Dar lucrarea de a convinge pe cineva aparține numai lui Dumnezeu. Dați lui Dumnezeu posibilitatea să lucreze prin Duhul Său cel Sfânt asupra minții, așa încât persoana să fie convinsă și satisfăcută în mod desăvârșit cu privire la acest pas important. Niciodată să nu se permită să apară și să domine un spirit de conflict și discordie asupra acestui subiect. Nu luați lucrarea Domnului din mâinile Sale în propriile voastre mâini. Cei care, cu conștiința curată, au luat poziție cu privire la poruncile lui Dumnezeu vor accepta fiecare

adevăr esențial, dacă se procedează cu ei așa cum se cuvine. Dar este nevoie de înțelepciune ca să lucrezi cu mintea oamenilor. Unii vor avea nevoie de mai mult timp decât alții ca să vadă și să înțeleagă anumite subiecte și în mod special cu privire la subiectul rebotezării, dar există o Mână divină care îi conduce, un Duh divin care le mișcă inima, iar ei vor ști ce au de făcut și vor face” (*Evangelism*, pag. 373, 374).

Despre membri ai bisericii și foști adventiști de ziua a șaptea

- Atunci când membrii au apostaziat și au trăit într-un mod prin care credința și principiile bisericii au fost încălcate în mod public, în cazul reconvertirii și al cererii de a redeveni membri ai bisericii, ei vor intra în biserică în același fel ca și la început, prin botez.

„Domnul cheamă la o reformă hotărâtă. Atunci când cineva este cu adevărat reconvertit, să fie rebotezat. Să-și reînnoiască legământul cu Dumnezeu, și Dumnezeu Își va reînnoi legământul Său cu el” (*Idem*, pag. 375).

Dacă un membru a plecat din localitatea unde se află biserica lui, a devenit rece și indiferent sau chiar a renunțat la credință, dar și-a păstrat numele în registrul bisericii din care a plecat, iar acum își redobândește experiența creștină și dorește să fie rebotezat, pastorul sau prezbiterul bisericii căreia i s-a adresat trebuie, înainte de a-l boteza, să ia legătura cu biserica în care este membru. El trebuie să-i aducă la cunoștință noua poziție spirituală a membrului în cauză și să facă modificările necesare în ce privește calitatea sa de membru. Pentru a evita orice confuzie, o asemenea persoană nu va fi primită între membrii bisericii de care s-a alăturat, înainte ca să se facă acest pas.

Slujbașii bisericii și datorile lor

Alegerea slujbașilor bisericii sau ai Conferinței este o problemă foarte importantă. Prosperitatea lucrării depinde în mare măsură de conducerea ei. Trebuie să se manifeste cea mai mare grijă în alegerea și chemarea bărbaților și femeilor în poziții de responsabilitate sfântă. Cei care vor fi numiți în slujbele bisericii trebuie să aibă următoarele calități:

Calitățile slujbașilor

Calități morale - „Alege din tot poporul oameni destoinici, temători de Dumnezeu, oameni de încredere, vrăjmași ai lăcomiei, pune-i peste popor drept căpetenii peste o mie, peste o sută, peste cincizeci și peste zece” (Ex. 18,21).

„De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta” (Fapte 6,3).

„Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor din afară pentru ca să nu ajungă de ocară și să cadă în cursa diavolului” (1 Tim. 3,7).

„Și ce-ai auzit de la mine în fața multor martori încredințează la oameni de încredere care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Tim. 2,2).

Calități religioase - „Adevărat este și cuvântul acesta: ‘Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun’. Dar trebuie ca episcopul [prezbiterul] să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătăuș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cinstiți, nu cu două fețe, nu băutori de mult vin, nu doritori de câștig mârșav, ci să păstreze taina credinței într-un cuget curat. Trebuie cercetați mai întâi și numai dacă sunt fără prihană să fie

diaconi. Femeile, de asemenea, să fie cinstite, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate lucrurile. Diaconii să fie bărbați ai unei singure neveste și să-și cârmuiască bine copiii și casele lor. Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus” (1 Tim. 3,1-13).

„Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință și în curăție. Până voi veni, ia seama bine la citire, la îndemnare și la învățătura pe care o dai altora... Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățăturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mântui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă” (1 Tim. 4,12-16).

„Te-am lăsat în Creta ca să pui în rânduală ce mai rămâne de rânduit și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit; dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare. Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană, nu încăpățânat, nici mincinos, nici dedat la vin, nici bătaș, nici lacom de câștig mârșav, ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat; să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă și să înfrunte pe potrivnici. În adevăr, mai ales printre cei tăiați împrejur, sunt mulți nesupuși, flecari și amăgitori, cărora trebuie să li se astupe gurile. Ei buimăcesc familii întregi, învățând pe oameni pentru un câștig urât, lucruri pe care nu trebuie să le învețe” (Tit 1,5-11).

„Tu, însă, vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă. Și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățătură, dă dovadă de curăție, de vrednicie, de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine și să nu poată să spună nimic rău de noi” (Tit 2,1.7.8).

Biserica trebuie să fie ocrotită și hrănită - Apostolul Pavel a chemat laolaltă pe „prezbiterii bisericii” (Fapte 20,17). El i-a sfătuit: „Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi ca să păstoriți Biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său. Știu bine că după plecarea mea se vor vâri între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea,

vegheați și aduceți-vă aminte că timp de trei ani, zi și noapte, n-am încetat să sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare dintre voi” (Fapte 20,28-31).

„Sfătuiesc pe prezbiterii dintre voi, eu, care sunt un prezbiter ca și ei, un martor al patimilor lui Hristos și părtaș al slavei care va fi descoperită: Păstoriți turma lui Dumnezeu care este sub paza voastră nu de silă, ci de bună voie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câștig mârșav, ci cu lepădare de sine. Nu ca și cum ați stăpâni peste cei ce v-au căzut la împărțeală, ci făcându-vă pildă turmei” (1 Petru 5,1-3).

Respectul și stima acordate pastorilor și slujbașilor bisericii - „Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuiesc în Domnul și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor” (1 Tes. 5,12.13).

„Prezbiterii care cârmuiesc bine să fie învredniciți de îndoită cinste, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora” (1 Tim. 5,17).

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire și urmați-le credința! Ascultați de mai marii voștri și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de nici un folos” (Evrei 13,7.17).

„Credincioșii din Tesalonic erau foarte mult tulburați de oamenii care veneau printre ei cu idei și doctrine fanatice. Unii trăiau ‘în neorânduială, nu lucrau nimic, ci se țineau de nimicuri’. Biserica fusese bine organizată și slujbașii fuseseră rânduiți, ca slujitori ai Evangheliei sau diaconi. Însă erau unii, îndărătnici și impulsivi, care refuzau să se supună celor ce aveau poziții de răspundere în biserică. Ei pretindeau nu numai dreptul la opinie personală, ci și acela ca, în mod public, să impună bisericii părerile lor. Având în vedere aceasta, Pavel a atras atenția tesalonicenilor asupra respectului și considerației datorate celor care fuseseră aleși să ocupe poziții de răspundere în biserică” (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 216).

„Mulți nu sunt conștienți de sfințenia relațiilor din biserică și nu suportă să se supună restricțiilor sau disciplinei. Felul lor de comportare dovedește că își înalță propria judecată mai presus de judecata întregii biserici, încurajând un spirit de opoziție față de vocea bisericii. Cei ce dețin poziții

de răspundere pot greși în hotărârile lor, ca și alți oameni. Cu toate acestea, biserica lui Hristos de pe pământ le-a dat o autoritate, care nu trebuie să fie subestimată” (*Testimonies*, vol. 4, pag. 17).

Să nu fie numiți în grabă într-o slujbă - „În multe locuri, am întâlnit oameni care au fost puși în grabă în poziții de răspundere ca prezbiteri ai bisericii, dar care nu sunt calificați pentru o astfel de poziție. Ei nu au învățat să se stăpânească pe ei înșiși și nu au o influență bună. Biserica este într-o continuă primejdie ca urmare a caracterului deficitar al conducătorului. Asupra acestor oameni au fost puse mâinile prea repede” (*Ibid.*, pag. 406, 407).

„Apostolul scrie lui Tit: ‘Să pui în rânduală ce mai rămâne de rânduit și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit: dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare. Căci episcopul [prezbiterul], ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană’. Ar fi bine ca pastorii noștri să ia aminte la aceste cuvinte și să nu pună în mod pripit oameni în slujbă, fără o chibzuire suficientă și multă rugăciune, pentru ca Dumnezeu să desemneze prin Spiritul Său cel Sfânt pe cel mai potrivit.

Apostolul inspirat spune: ‘Să nu pui mâinile în grabă pe nimeni’. În unele dintre bisericile noastre, au fost hirotoniți prezbiteri în mod prematur, desconsiderându-se astfel îndrumarea Bibliei. Ca urmare, biserica a avut mult de suferit. Nu trebuie să ne grăbim în alegerea conducătorilor în vederea hirotonirii, dacă aceștia nu sunt potriviți pentru o lucrare de răspundere” (*Idem*, vol. 5, pag. 617).

Cei ce se împotrivesc unității nu sunt potriviți să fie puși în slujbe - „S-au ridicat în mijlocul nostru, în ultimul timp, persoane care mărturisesc că sunt slujitori ai lui Hristos, dar a căror lucrare se împotrivesc unității pe care Domnul nostru a rânduit-o în biserică. Ei au planuri și metode originale de lucru, dorind să introducă în biserică schimbări după propriile lor idei de progres, și își imaginează că vor ajunge astfel la rezultate uimitoare. Acești oameni trebuie mai degrabă să fie învățați decât învățatori în școala lui Hristos. Ei sunt permanent neliniștiți, aspirând să realizeze o lucrare mare, să facă ceva care să le aducă cinste. Însă nevoia lor este aceea de a învăța cea mai folositoare dintre toate lecțiile: umilința și credința în Isus...

Învățătorii adevărului, misionarii, slujbașii bisericii pot face o lucrare bună pentru Domnul, dacă sunt dispuși să-și curețe sufletele prin ascultare de adevăr... Ca membri ai trupului lui Hristos, toți credincioșii sunt însuflețiți de același spirit și de aceeași speranță. Partidele din biserică dezonzorează religia lui Hristos înaintea lumii și dau ocazie vrăjmașilor adevărului să-și îndreptățească purtarea. Instrucțiunile lui Pavel nu au fost scrise doar pentru cei din vremea lui. Dumnezeu a dorit ca ele să fie transmise până la noi” (*Ibid.*, pag. 238.239).

Primejdia alegerii celor care refuză să coopereze cu ceilalți - „Dumnezeu a pus în biserică oameni cu talente diferite, ca ajutoare alese de El, pentru ca prin colaborarea mai multor minți Duhul Sfânt să poată lucra. Oamenii care acționează potrivit propriilor trăsături puternice de caracter, refuzând să tragă la un jug cu alții care au o experiență mai îndelungată în lucrarea lui Dumnezeu, vor ajunge să fie orbiți de încrederea în ei înșiși, incapabili să discearnă între adevăr și minciună. Este primejdios ca astfel de oameni să fie aleși conducători în biserică, căci ei vor urma propria lor judecată și propriile lor planuri, indiferent de părerea fraților lor. Vrăjmașul lucrează cu ușurință prin cei care, deși ei înșiși au nevoie de sfat la fiecare pas, își asumă în propria lor putere rolul de păzitori de suflete, fără să fi învățat umiliința lui Hristos” (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 230).

Calitatea de membru este necesară pentru adunările electiv

Membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea care sunt în ordine sunt eligibili pentru o poziție de conducere în biserică locală în care ei sunt membri, la adunarea generală (vezi pag. 154, 156). Excepție se poate face în următoarele cazuri:

1. Studenți care sunt membri în ordine, dar care, din cauza studiilor locuiesc departe de domiciliul stabil și frecventează cu regularitate o biserică din apropierea rezidenței lor temporare.

2. Un angajat al Conferinței delegat de aceasta ca pastor sau conducător pentru două sau mai multe biserici locale (vezi pag. 149).

3. Un prezbiter local care, atunci când este necesar și cu recomandarea comitetului Conferinței poate fi ales să slujească în mai multe biserici. (vezi pag. 56).

Orice alte excepții trebuie luate în discuție de comitetul Conferinței.

Durata mandatului

Durata mandatului pentru slujbașii bisericii și organizațiile auxiliare va fi de un an, în afară de cazul în care biserica locală, într-o adunare administrativă, hotărăște să aibă alegeri la doi ani, pentru a ușura continuitatea și dezvoltarea darurilor spirituale și pentru a evita dificultățile legate de alegeri anuale. Deși nu este recomandabil ca o persoană să slujească pe timp nelimitat într-o anumită slujbă, slujbașii pot fi realeși.

Prezbiterul bisericii

O slujbă foarte importantă - În lucrarea și organizarea bisericii, slujba de prezbiter este cea mai înaltă și cea mai importantă, dacă nu a fost desemnat un pastor de către Conferința respectivă. În paragrafele anterioare, au fost prezentate calitățile morale și religioase ale prezbiterilor și ale celorlalți slujbași ai bisericii.

Conducător religios al bisericii - Prezbiterul local trebuie să fie recunoscut de biserică ca un conducător religios și spiritual, având o bună reputație în fața „celor din afară”. În absența pastorului, prezbiterul este conducătorul religios al bisericii și trebuie să caute continuu, prin învățătură și exemplu, să conducă biserica într-o experiență creștină mai profundă.

Capabil să prezinte Cuvântul - Prezbiterul trebuie să fie capabil să conducă serviciile din biserică. Nu este întotdeauna posibil pentru Conferință să asigure prezența unui pastor în fiecare biserică; de aceea, prezbiterul trebuie să fie pregătit să prezinte Cuvântul și doctrina. Cu toate acestea, el nu va fi ales, în primul rând, pentru poziția lui socială sau pentru capacitatea lui de a vorbi, ci ținând cont de viața sa consacrată și de capacitatea sa de conducător. Comitetul de numiri trebuie să ia în considerație acest lucru când pregătește raportul în timpul alegerilor din biserică.

Durata mandatului - Asemenea tuturor celorlalți slujbași ai bisericii, prezbiterul va fi ales pe termen de un an sau doi ani, după cum hotărăște biserica locală. Nu este recomandabil ca o persoană să slujească pe timp nelimitat, însă prezbiterul poate fi reales. Cu toate acestea, biserica nu are nici o obligație să-l realegă, ci îl poate schimba

ori de câte ori este recomandabil. În momentul în care este ales un nou prezbiter, fostul prezbiter își încetează activitatea, dar poate fi ales în oricare altă slujbă din biserică.

Hirotonirea prezbiterului local - Alegerea în slujba de prezbiter nu este suficientă pentru ca cineva să fie prezbiter. Pentru a avea autoritatea de a sluji în această funcție este necesar ca el să fie hirotonit. În intervalul dintre alegere și hirotonire, prezbiterul ales poate sluji numai în calitate de conducător al bisericii, dar nu poate administra ceremoniile acesteia.

Serviciul de hirotonire poate fi săvârșit doar de către un pastor hirotonit, acreditat de Conferința locală. Poate fi invitat și un alt pastor hirotonit, aflat în vizită, să ajute la ceremonie. Totuși, un pastor vizitator sau un pastor pensionar nu poate conduce serviciul de hirotonire decât pe baza unei solicitări specifice din partea administratorilor Conferinței locale.

Ceremonialul sfânt al hirotonirii trebuie să fie săvârșit cu simplitate, în prezența bisericii, și poate include o scurtă prezentare a slujbei de prezbiter, a calităților cerute și a datoriilor principale pe care prezbiterul este autorizat să le îndeplinească în biserică. După predică, pastorul, ajutat de alți pastori hirotoniți și/sau de prezbiterii locali hirotoniți, care participă la serviciu, va hirotoni pe prezbiter prin rugăciune și prin punerea mâinilor (vezi pag. 215). Odată ce a fost hirotonit ca prezbiter al bisericii, nu mai este necesară o altă hirotonire la o alegere ca prezbiter sau la alegerea ca prezbiter în altă biserică, dacă și-a păstrat calitatea de membru. Cel care a fost hirotonit ca prezbiter, prin aceasta, este calificat să servească și ca diacon.

Instruirea și echiparea prezbiterilor - Asociația pastorală, în colaborare cu departamentele, promovează instruirea și echiparea prezbiterilor bisericii locale. Totuși, pastorul are prima responsabilitate în instruirea prezbiterului local (vezi nota 1 de la pag.71).

Lucrarea prezbiterului este numai pentru biserica locală - Autoritatea și lucrarea unui prezbiter hirotonit sunt restrânse la biserica în care a fost ales. Nu este permis nici unui comitet de Conferință să confere prin vot unui prezbiter hirotonit statutul unui pastor hirotonit de a servi și în alte biserici ca prezbiter. Dacă există necesitatea unui astfel de serviciu, comitetul Conferinței poate recomanda bisericii sau

bisericilor care cer serviciul unui prezbiter al unei alte biserici să-l aleagă și să-l invite să slujească și la ei. Astfel, prin alegere, o persoană poate sluji, când este necesar, în mai multe biserici, în același timp. Această lucrare trebuie îndeplinită numai cu sfatul comitetului Conferinței. Totuși, această autoritate este a bisericii locale și nu a comitetului Conferinței. Singura cale prin care o persoană poate fi calificată să slujească biserica din orice loc este prin hirotonirea ca pastor al Evangheliei.

Sușține toate ramurile lucrării din biserică - Sub conducerea pastorului și în absența unui pastor, prezbiterul local este conducătorul spiritual al bisericii, responsabil de întărirea și susținerea tuturor departamentelor și activităților lucrării. Prezbiterul trebuie să mențină relații de ajutor reciproc cu toți ceilalți slujbașii ai bisericii locale.

Relația cu pastorul hirotonit - În cazul în care comitetul Conferinței desemnează un pastor hirotonit să lucreze într-o biserică, el devine primul slujbaș al acesteia, iar prezbiterul hirotonit devine ajutorul său. Lucrarea lor este strâns legată, ei trebuie să conlucreze armonios. Pastorul nu trebuie să își asume toate responsabilitățile, ci să le împartă cu prezbiterul local și cu ceilalți slujbași. Pastorul care servește biserica în mod regulat acționează ca președinte al comitetului acesteia (vezi pag. 91, 147). Totuși, există situații în care se recomandă ca prezbiterul să acționeze în această calitate. Lucrarea pastorală a bisericii va fi îndeplinită de amândoi. Prezbiterul, în înțelegere cu pastorul, va purta multe din responsabilitățile pastorale, printre care: vizitarea membrilor bisericii, slujirea celor bolnavi, pregătirea sau conducerea serviciilor de ungere a bolnavilor și de binecuvântare a copiilor și îmbărbătarea celor descurajați. Nu se poate accentua niciodată prea mult lucrarea unui prezbiter, care, ca subpăstor, trebuie să vegheze asupra turmei. Dacă pastorul numit este pastor asistent, biserica/bisericile pe care el le servește trebuie să-l aleagă prezbiter (vezi pag. 147).

Pentru că pastorul este numit în biserica locală de către Conferință, el o slujește în calitate de lucrător al Conferinței și răspunde în fața comitetului Conferinței. Cu toate acestea, el menține o relație de înțelegere și colaborare cu biserica, lucrând în armonie cu toate planurile și programele ei. Prezbiterul ales de biserica locală este, răspunzător în mod normal, în fața bisericii și a comitetului ei (vezi pag. 56).

Conducerea serviciilor bisericii - Sub călăuzirea pastorului sau în absența lui, prezbiterul răspunde de serviciile bisericii și trebuie fie să le conducă personal, fie să aranjeze ca altcineva să facă aceasta. Serviciile Cinei Domnului vor fi întotdeauna conduse de pastorul sau de prezbiterul hirotonit. Numai pastorii sau prezbiterii hirotoniți sunt calificați pentru această lucrare.

Pastorul slujește, de obicei, ca președinte al adunării administrative, dar, în absența lui, prezbiterul poate îndeplini această funcție.

Serviciul botezului - În absența unui pastor hirotonit, prezbiterul va cere președintelui Conferinței să delege pe cineva care să officieze botezul celor care solicită să se unească cu biserica (vezi pag. 34-39). Un prezbiter nu trebuie să officieze serviciul botezului fără ca, mai întâi, să obțină permisiunea din partea președintelui Conferinței.

Ceremonia căsătoriei - În cadrul ceremoniei căsătoriei, legământul dintre cei doi și declarația de căsătorie sunt officiate numai de către un pastor hirotonit, în afară de cazul în care, în unele zone, comitetul diviziunii respective a aprobat ca această ceremonie să fie săvârșită de pastori asistenți, aleși și hirotoniți ca prezbiteri în bisericile districtului lor (vezi pag. 147). În acest caz predica, rugăciunea de deschidere și cea de binecuvântare pot fi officiate atât de un pastor hirotonit, cât și de un pastor asistent hirotonit ca prezbiter sau de un prezbiter local hirotonit (vezi nota 2 de la pag.71).

Conlucrarea cu Conferința - Pastorul, prezbiterul/prezbiterii și toți slujbașii bisericii locale trebuie să conlucreze cu slujbașii și directorii de departamente ai Conferinței în vederea îndeplinirii planurilor locale, ale uniunii, ale diviziunii și ale Conferinței Generale. Ei trebuie să informeze biserica locală despre toate colectele obișnuite sau speciale și să promoveze toate programele și activitățile bisericii.

Prezbiterul trebuie să lucreze foarte strâns cu casierul bisericii locale și să aibă în atenție ca toate fondurile Conferinței să fie expediate prompt trezorerului acesteia, la timpul stabilit de Conferință. El trebuie să acorde o atenție deosebită pentru ca raportul secretarului bisericii locale să fie trimis la timp secretarului Conferinței, la sfârșitul fiecărui trimestru.

Prezbiterul trebuie să considere ca fiind importantă orice corespondență primită de la Conferință. Scrisorile care conțin anunțuri către biserică vor fi prezentate acesteia la timpul potrivit.

În absența pastorului și în înțelegere cu el, prezbiterul trebuie să urmărească alegerea delegaților la sesiunile Conferinței și transmiterea numelor acestora la Conferință de către secretar.

Prezbiterul trebuie să sfătuiască și să ajute pe toți slujbașii bisericii să-și îndeplinească în mod conștiincios responsabilitățile în ceea ce privește conlucrarea cu Conferința și să realizeze planurile și programele bisericii, veghind ca rapoartele să fie întocmite în mod corect și înaintate la timp.

Sușținerea lucrării mondiale - O altă trăsătură importantă a lucrării prezbiterului este de a susține lucrarea misionară mondială. Pentru aceasta, el trebuie să studieze cu atenție lucrarea mondială și să prezinte bisericii nevoile ei. Prezbiterul trebuie să încurajeze pe membri să ia parte personal atât la susținerea financiară, cât și la activitatea practică, în împlinirea misiunii externe. Printr-o atitudine amabilă și plină de tact, prezbiterul va contribui mult la încurajarea generozității din partea membrilor bisericii, atât la serviciile obișnuite, cât și la Școala de Sabat.

Încurajarea plătirii zecimii - Ca unul care își dă zecimea cu credincioșie, prezbiterul poate face mult pentru a încuraja pe membrii bisericii să facă la fel (vezi pag. 164-165, 228). Nici o persoană care nu poate fi un exemplu în această privință nu trebuie să fie aleasă în funcția de slujbaș sau în oricare altă funcție în biserică. Plătirea zecimii poate fi încurajată prin prezentarea publică a privilegiului și responsabilității ce decurg din Scriptură în ceea ce privește isprăvnicia și prin lucrarea personală cu membrii. O astfel de lucrare trebuie adusă la îndeplinire cu mult tact și înțelepciune. Prezbiterul trebuie să considere ca absolut confidențiale toate problemele financiare care privesc pe membrii bisericii și să nu furnizeze astfel de informații persoanelor neautorizate.

Distribuirea responsabilităților - În distribuirea îndatoririlor ce revin slujbașilor, să nu se pună o sarcină prea mare asupra lucrătorilor binevoitori, în timp ce alții, poate mai puțin talentați, sunt trecuți cu vederea. Trebuie să fie descurajată alegerea unei persoane în mai multe funcții, afară de cazul când acest lucru este necesar. În special prezbiterul trebuie să fie eliberat de alte poveri pentru a putea îndeplini în mod eficient numeroasele îndatoriri ale slujbei lui sfinte. În unele cazuri, ar putea fi recomandabil să i se ceară prezbiterului să conducă lucrarea misionară din biserică, dar lucrul acesta trebuie evitat dacă sunt și alte persoane înzestrate în acest domeniu.

Primul prezbiter - În bisericile cu un număr mare de membri, este recomandabil să se aleagă mai mult decât un singur prezbiter. Sarcinile slujbei pot fi prea grele pentru o singură persoană, așadar trebuie împărțite la mai multe persoane, după cum cere lucrarea. În cazul acesta, unul dintre ei va fi desemnat ca „prim prezbiter”. Lucrarea trebuie să fie împărțită între ei, în armonie cu experiența și capacitățile fiecăruia.

Prezbiterul nu este delegat din oficiu - Pentru a servi ca delegat la sesiunea Conferinței, prezbiterul trebuie să fie ales de către biserică. El nu este delegat din oficiu.

Limitarea autorității - Prezbiterul nu are autoritatea de a primi sau a exclude membri ai bisericii. Acest lucru se face numai cu votul bisericii. Prezbiterul, împreună cu comitetul bisericii, poate doar să recomande acesteia să voteze ca o persoană să fie primită sau exclusă (vezi pag. 40,44-45).

Conducători ai bisericii locale

Uneori, în bisericile proaspăt organizate, alteori și în altele mai vechi, nu se află nimeni care să aibă experiența și calificarea necesare pentru a servi ca prezbiter. În astfel de împrejurări, biserica trebuie să aleagă o persoană care va fi numită „conducător”. În absența pastorului, conducătorul poartă răspunderea serviciilor bisericii, inclusiv a adunărilor administrative. El trebuie fie să conducă aceste activități, fie să aranjeze ca altcineva să facă aceasta. Conducătorul bisericii nu poate conduce nici unul din serviciile ceremoniale ale acesteia, nu poate administra botezul, Cina Domnului, ceremonia căsătoriei și nu poate prezida adunările administrative atunci când sunt puși membri sub disciplină. Pentru astfel de adunări, trebuie să se ceară președintelui Conferinței să trimită un pastor hirotonit pentru a prezida.

Diaconul

Slujba de diacon este descrisă în Noul Testament (1 Tim. 3,8-13), unde este folosit termenul grecesc *diakonos*, de unde derivă cuvântul în română *diacon*. Cuvântul grecesc este interpretat în diferite feluri ca însemnând servitor, slujitor, scriitor, însoțitor, iar în cercurile creștine a căpătat sensul specializat, la care ne referim acum, de „diacon”. Sfintele

Scripturi susțin în mod clar slujba aceasta în biserica Noului Testament: „Pentru că cei ce slujesc bine ca diaconi dobândesc un loc de cinste și o mare îndrăzneală în credința care este în Hristos Isus” (1 Tim. 3,13). Pe temeiul acestei autorități, biserica alege pe unii dintre membrii ei să slujească în mod practic, având grijă de îndeplinirea lucrării de slujire în biserică și de proprietățile ei.

Diaconul este ales ca slujbaș, servind pentru o perioadă de unul sau doi ani, după cum hotărăște biserica locală. (vezi pag. 55).

Importanța slujbei - În raportul cu privire la alegerea bărbaților care au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de cei șapte diaconi ai bisericii apostolice, așa cum este redat în Fapte 6,1-8, ni se spune că au fost aleși și hirotoniți pentru a se ocupa de „treburile bisericii”.

Dar chemarea la slujba de diacon implica mai mult decât grija pentru treburile comunității creștine, care se dezvolta repede. Diaconii erau angajați într-o ramură importantă a lucrării Domnului, care cerea o pregătire doar cu puțin mai pretențioasă decât aceea a unui prezbiter (vezi 1 Tim. 3,8-13). „Faptul că acești frați au fost aleși pentru lucrarea specială de a se îngriji de nevoile săracilor nu-i excludea de la propovăduirea credinței. Dimpotrivă, ei erau întrutotul calificați să instruiască pe alții în adevăr și ei s-au angajat în lucrare cu multă râvnă și succes” (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 75). Ștefan, primul martir creștin, și apoi Filip, numit ulterior „evangelistul”, au fost printre primii șapte diaconi aleși în biserica creștină (Fapte 6,5.6; 8,5-26; 21,8).

Acest plan inspirat a avut ca rezultat un mare progres în zidirea bisericii primare. „Alegerea celor șapte [diaconi] pentru a supraveghea diferite ramuri ale lucrării s-a dovedit o mare binecuvântare pentru biserică. Acești slujbași au acordat o atenție deosebită nevoilor individuale, ca și intereselor financiare generale ale bisericii. Prin administrarea lor înțeleaptă și prin exemplul lor evlavios, ei au fost un ajutor important pentru ceilalți slujbași în unirea diferitelor interese ale bisericii într-un întreg” (*Ibid.*).

Alegerea diaconilor prin votul bisericii aduce și astăzi binecuvântări similare în administrație, eliberând pe pastori, prezbiteri și pe alți slujbași de datoriile care pot fi îndeplinite de diaconi. „Timpul și puterea celor pe care, în providența Sa, Dumnezeu i-a ales în poziții de conducere și răspundere în biserică ar trebui să fie folosite cu probleme mai importante,

care cer o înțelepciune deosebită și o inimă generoasă. Nu este planul lui Dumnezeu ca astfel de oameni să fie chemați să rezolve probleme minore, pe care alții sunt bine calificați să le rezolve” (*Idem*, pag. 78).

Comitetul diaconilor - Acolo unde biserica are un număr suficient de diaconi care să justifice formarea unui comitet, este bine ca el să se organizeze. Primul diacon va fi președinte, iar un alt diacon, secretar. Un astfel de comitet organizează distribuirea responsabilităților și coordonează contribuția diaconilor la bunul mers al bisericii. De asemenea, oferă un cadru de formare, unde tinerii aleși ca diaconi pot fi instruiți în vederea îndeplinirii datoriilor lor. Primul diacon este membru al comitetului bisericii.

Diaconii trebuie să fie hirotoniți - Un diacon nou ales nu va începe să-și exercite slujba până când nu a fost pus deoparte de un pastor hirotonit, acreditat de Conferință.

Ceremonia sfântă a hirotonirii ar trebui săvârșită cu simplitate, în prezența bisericii, de către un pastor hirotonit. Ea poate cuprinde o scurtă descriere a slujbei de diacon, calitățile care se cer de la un astfel de slujbaș al bisericii și principalele îndatoriri pe care va fi autorizat să le îndeplinească în biserică. După un scurt îndemn la credincioșie în serviciu, pastorul, ajutat de un prezbiter, acolo unde este cazul, va hirotoni pe diacon prin rugăciune și prin punerea mâinilor (vezi pag. 215). Dacă a mai fost hirotonit ca diacon și și-a menținut calitatea de membru, nu este necesar să fie hirotonit din nou, chiar dacă s-a transferat într-o altă biserică. La expirarea mandatului, poate continua să servească în calitate de diacon, numai dacă este reales. Dacă cineva care a fost hirotonit ca prezbiter este ales diacon, nu mai este necesar să fie hirotonit și ca diacon, hirotonirea lui ca prezbiter cuprinzând și această slujbă.

Diaconii nu sunt autorizați să officieze – Diaconul nu este autorizat să officieze nici una din ceremoniile bisericii și nici pe cea a căsătoriei. El nu poate prezida nici o adunare administrativă și nu poate să supună la vot primirea sau transferul de membri. Când o biserică nu are nici prezbiter, nici conducător ales, aceste sarcini vor fi îndeplinite numai de un pastor autorizat de Conferință.

Datoriile diaconilor – Lucrarea diaconilor implică o arie largă de servicii practice pentru biserică, și anume:

1. *Asistarea serviciilor divine și a întâlnirilor* – De obicei la serviciile divine, diaconii au datoria de a întâmpina pe membri și pe vizitatori la intrare ajutându-i, dacă este nevoie, să-și găsească locuri în sală. De asemenea, ei trebuie să fie gata să colaboreze cu pastorul și cu prezbiterul pentru buna desfășurare a întâlnirilor ce au loc în biserică.

2. *Vizitarea membrilor* – O sarcină importantă ce revine diaconilor este vizitarea membrilor acasă. (vezi pag. 65). În multe biserici această acțiune este organizată prin împărțirea membrilor pe cartiere, desemnându-se câte un diacon pentru fiecare zonă. Acesta va vizita fiecare familie cel puțin o dată pe trimestru.

3. *Pregătirea pentru serviciul botezului* – Diaconii trebuie să-și îndeplinească partea în pregătirile necesare pentru acest serviciu; nu trebuie să existe nici confuzie, nici întârziere (vezi pag. 41 și nota 3 de la pag. 72).

4. *Asistarea ceremoniei Cinei Domnului* - La oficierea ceremoniei spălării picioarelor, diaconii sau diaconesele pun la dispoziție tot ceea ce este necesar pentru un serviciu ca acesta: prosoape, lighene, apă (la o temperatură confortabilă, așa cum o cere ocazia), găleți etc. După serviciu, ei vor avea grijă ca vasele și prosoapele folosite să fie spălate și puse la locul lor.

La sfârșitul Cinei Domnului, trebuie să se manifeste o deosebită grijă cu pâinea și vinul care au rămas după ce s-au împărțit toți din ele. Vinul binecuvântat care a rămas va fi vărsat, iar pâinea binecuvântată va fi arsă.

5. *Grija pentru săraci și bolnavi* - O altă responsabilitate importantă a diaconilor este grija pentru bolnavi, ajutorarea celor săraci și nenorociți. Pentru această lucrare, se vor folosi bani din fondul special al bisericii destinat nevoiașilor. La recomandarea comitetului bisericii, casierul va da diaconilor și diaconeselor suma solicitată. Această lucrare cade în sarcina diaconilor și diaconeselor, dar biserica trebuie ținută la curent cu nevoile care apar, pentru a păstra evidența sprijinului acordat membrilor.

6. *Grija și păstrarea bunurilor bisericii* – În anumite biserici, unde responsabilitatea pentru grija și păstrarea proprietăților bisericii nu este asigurată de un comitet de construcție, diaconii preiau această responsabilitate. (vezi nota 4 pag. 72).

Diaconeasa

Diaconesele au fost incluse în categoria slujbașilor bisericii creștine primare: „Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiță a bisericii din Chencrea; s-o primiți în Domnul, într-un chip vrednic de sfinți, și s-o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s-a arătat de ajutor multora și îndeosebi mie” (Rom. 16,1.2).

Diaconeasa este aleasă în slujbă pe termen de un an sau doi, conform hotărârii bisericii locale (vezi pag. 55). Nu este obligatoriu ca soția unui diacon ales să devină diaconesă și nici nu este neapărat necesar să se aleagă ca diaconesă soția unui diacon, numai pentru că soțul ei deține această slujbă. Diaconeasa va fi aleasă din punctul de vedere al consacrării și pe baza propriilor ei calități, care o fac potrivită pentru această slujbă. Biserica poate să programeze un serviciu adecvat de consacrare în slujbă a diaconesei de către un pastor acreditat de Conferință.

Datoriile diaconeselor - Diaconesele servesc biserica printr-o varietate de activități importante care includ:

1. Asistarea botezurilor – Diaconesele asistă la serviciile divine de botez, îngrijindu-se de candidate atât înainte, cât și după ceremonie. Ele de asemenea, dau sfat și ajutor necesar în ce privește îmbrăcămintea potrivită pentru botez. Se vor procura costume făcute dintr-un material adecvat. Diaconesele se vor îngriji ca îmbrăcămintea pentru botez să fie spălată și pusă de o parte cu grijă pentru a fi folosită și altădată (vezi pag. 41).

2. Pregătirile pentru serviciul Cinei Domnului - Diaconesele asistă la ceremonia spălării picioarelor, dând ajutor vizitatoarelor sau celor care s-au atașat bisericii de curând. Este datoria diaconeselor aceea de a se îngriji ca fața de masă, prosoapele etc. folosite în aceste ceremonii să fie spălate și puse deoparte cu grijă. (vezi pag. 84).

Diaconesele fac pregătirile necesare pentru aranjarea mesei, pentru masa ceremonială, incluzând: pregătirea pâinii și a vinului, aranjarea mesei, turnarea vinului și așezarea platourilor cu pâine nedospită și acoperirea mesei cu o față de masă de în special rezervată pentru acest scop. Toate aceste lucrări trebuie terminate înainte de începerea serviciului divin.

3. Grija pentru săraci și bolnavi – Diaconesele trebuie să-și împlinească partea în lucrarea de îngrijire a bolnavilor, a nevoiașilor și a celor nenorociți, colaborând cu diaconii în acest sens. (vezi pag. 63).

Comitetul diaconeselor - Acolo unde au fost alese mai multe diaconese, este bine să se formeze un comitet al diaconeselor, în care prima diaconesă să funcționeze ca președinte, iar o alta, ca secretar. Acest comitet este autorizat să stabilească datoriile individuale ale diaconeselor și să conlucreze îndeaproape cu comitetul diaconilor, în special, la întâmpinarea membrilor și a vizitatorilor și la vizitarea membrilor (vezi pag. 62,63).

Secretarul bisericii locale

O slujbă importantă - Secretarul bisericii deține una dintre cele mai importante slujbe de care depinde funcționarea eficientă a bisericii. Ca și ceilalți slujbași ai bisericii, secretarul este ales pe un an sau doi ani, după cum a hotărât biserica locală, (vezi pag. 55) dar, datorită atribuțiilor importante ale acestei slujbe, este înțelept să fie ales cineva care poate fi reales de mai multe ori, pentru a asigura continuitatea în păstrarea rapoartelor și trimiterea lor. În bisericile mari, dacă este necesar, pot fi aleși secretari asistenți. Secretarul slujește ca secretar al tuturor adunărilor administrative ale bisericii și trebuie să păstreze un raport exact al tuturor acestor întâlniri. Dacă, dintr-un motiv oarecare, secretarul este absent de la o întâlnire, trebuie să-l înlocuiască ajutorul său pentru a întocmi procesul verbal. (vezi nota 5 de la pag. 72).

Nici un nume adăugat sau șters din registru fără votul bisericii - Pentru fiecare adăugare sau ștergere a unui nume din registru trebuie să se ia votul bisericii, cu excepția membrilor decedați. Nici un nume nu trebuie să fie adăugat sau șters doar pe baza hotărârii comitetului. Secretarul nu are autoritatea să adauge sau să șteargă nume din registru fără votul bisericii. Când un membru a decedat, secretarul trebuie să înscrie, de îndată, în registrul de membri, data morții în dreptul numelui acestuia (vezi pag. 48).

Transferul membrilor - Secretarul poartă corespondența cu membrii și cu alte biserici în vederea transferării membrilor (vezi pag. 41-45).

Correspondența cu membrii - Secretarul trebuie să mențină legătura prin corespondență cu membrii absenți (vezi nota 6 de la pag. 73).

Scrisori de acreditare pentru delegații la sesiunea Conferinței - Pe baza autorizării comitetului bisericii, secretarul emite delegații pentru toți cei aleși să reprezinte biserica la sesiunea Conferinței locale și le trimite imediat secretarului Conferinței. Toate formularele pentru registre, rapoarte, delegații, scrisori de recomandare etc. se obțin de la Conferință (vezi pag. 158-159).

Rapoartele trebuie trimise la timp - Este de datoria secretarului bisericii să trimită la timp rapoartele cerute. Unele dintre acestea sunt anuale, iar altele trimestriale. Este esențial ca să fie trimise secretarului Conferinței în timp util, întrucât acestea sunt importante pentru pregătirea rapoartelor altor organizații ale bisericii mondiale. Informațiile necesare pentru aceste rapoarte vor fi obținute de la casier, de la secretarul lucrării personale, de la primul diacon, de la secretarul Școlii de Sabat, de la responsabilul tineretului, de la profesorul școlii bisericii locale și din propriile lui rapoarte. (vezi nota 7 de la pag. 73).

Registrele bisericii - Secretarul bisericii este păstrătorul registrelor bisericii. Toate acestea trebuie păstrate cu grijă. Toate documentele și rapoartele diferiților slujbași ai bisericii sunt proprietatea bisericii. Ele trebuie predate noului secretar ales, la expirarea mandatului, sau puse la dispoziția bisericii, ori de câte ori pastorul sau prezbiterul le cere.

Casierul bisericii

O lucrare sfântă - Casierul ales este chemat la o lucrare importantă și este ales, ca și ceilalți slujbași, pe o perioadă de un an sau doi, după cum a hotărât biserica locală (vezi pag. 55). În bisericile mari, dacă este nevoie, este recomandabil să se aleagă casieri ajutori.

Casierul poate încuraja în mare măsură credințioșii în plătitura zecimii și poate să mărească spiritul de dărnicie din partea membrilor bisericii. Un sfat potrivit, dat în spiritul Învățătorului divin, va ajuta pe frați și surori să înapoieze cu credințioșie lui Dumnezeu zecimile și darurile, chiar și în timp de criză financiară.

Casierul, păstrătorul tuturor fondurilor bisericii - Casierul bisericii este păstrătorul tuturor fondurilor acesteia. Aceste fonduri

cuprind: (1) fondurile pentru Conferință, (2) fondurile bisericii locale și (3) fonduri care aparțin organizațiilor auxiliare ale bisericii locale.

Toate aceste fonduri (ale Conferinței, ale bisericii locale și ale organizațiilor auxiliare) sunt depuse de către casier la o bancă, sau o instituție financiară, în contul bisericii, în afara cazului în care Conferința autorizează un alt sistem. Acesta este un cont separat, care nu trebuie amestecat cu alte depuneri personale. Surplusul de fonduri al bisericii poate fi depus în conturi de economii cu autorizația comitetului bisericii. Când se mânuiesc sume mari pentru construcții sau pentru proiecte speciale, comitetul bisericii poate autoriza conturi separate la bancă, care vor fi operate tot de casier.

Fondurile Conferinței - Fondurile Conferinței, cum ar fi: zecimea, fondurile obișnuite pentru misiunea externă și toate fondurile pentru proiectele speciale ale Conferinței și ale instituțiilor acesteia, sunt fonduri încredințate. La sfârșitul fiecărei luni sau mai des, dacă este cerut de Conferință, casierul bisericii trebuie să trimită trezorerului Conferinței toate fondurile acesteia primite în decursul acelei perioade. Biserica nu poate împrumuta, folosi sau reține aceste fonduri ale Conferinței pentru nici un motiv.

Fondurile Școlii de Sabat - Toate darurile Școlii de Sabat pentru misiunea externă trebuie predate săptămânal casierului bisericii de către secretarul Școlii de Sabat. Casierul va păstra un raport corect al tuturor darurilor. Aceste fonduri pentru misiuni sunt trimise la Conferință, așa cum se prevede în acest *Manual*. Fondurile pentru cheltuielile Școlii de Sabat vor fi predate săptămânal casierului bisericii pentru a fi păstrate și folosite cu aprobarea comitetului Școlii de Sabat (vezi pag. 103) pentru cheltuielile obișnuite ale acestui departament.

Fondurile Asociației tinerilor adventiști - Fondurile Asociației tinerilor adventiști (ATA) cuprind atât fondurile Asociației de tineret (AT), cât și pe cele ale Asociației de juniori (AJ), dar ele vor fi păstrate separat în rapoartele casierului bisericii. Darurile asociației pentru misiuni și pentru lucrarea generală a bisericii sau pentru proiectele Conferinței vor fi predate casierului bisericii de îndată ce au fost adunate, pentru a fi trimise trezorerului Conferinței. Toate sumele strânse pentru cheltuielile asociației vor fi predate cu promptitudine casierului bisericii, pentru a fi păstrate pentru asociație.

Fondurile de cheltuieli ale AT vor fi distribuite de casierul bisericii la cererea comitetului executiv al ATA (vezi pag. 111). Fondurile de cheltuieli ale AJ vor fi distribuite la cererea responsabilului AJ.

Fondurile bisericii locale - Fondurile bisericii includ cheltuielile pentru întreținere, pentru construcții sau reparații și fondurile pentru săraci. Ele aparțin bisericii locale și sunt puse la dispoziția ei de către casier numai cu autorizarea comitetului bisericii sau a adunărilor administrative ale acesteia. Totuși, casierul va plăti din aceste fonduri toate cheltuielile de întreținere ale bisericii, autorizate de comitetul acesteia, cum ar fi: chiria, intendentul, apa, lumina, combustibilul, asigurarea, impozitul pentru teren etc. Casierul va avea grijă să obțină și să păstreze toate chitanțele pentru aceste cheltuieli.

Fondurile organizațiilor auxiliare - Fondurile organizațiilor includ sumele pentru programele sociale ale bisericii, creșterea bisericii, viața de familie, Asociația tinerilor adventiști, Societatea Tabita, cheltuielile Școlii de Sabat, acea parte a fondurilor pentru lucrarea de sănătate care aparțin bisericii și pot include și fondurile școlii bisericii. Toți banii primiți din partea acestor organizații și pentru ele sunt predați cu promptitudine casierului bisericii de către secretarul organizației respective sau de către diaconi. Aceste fonduri aparțin organizațiilor auxiliare ale bisericii. Ele pot fi eliberate numai la cererea organizațiilor cărora le aparțin.

Casierul va elibera chitanțe pentru toate fondurile primite, inclusiv pentru cele predate de oricare organizație auxiliară a bisericii. La primirea banilor din partea casierului, secretarul organizației respective eliberează acestuia o chitanță.

Respectarea destinației fondurilor - Atunci când se face o colectă pentru lucrarea misionară mondială sau pentru vreo acțiune generală sau locală, toți banii puși în coșuleț (în afară de cazul când donatorul indică altceva) vor fi socotiți ca parte din acea colectă specială. Este de cea mai mare importanță ca toate darurile cu care membrii participă la un anumit fond să fie folosite în acel scop. Nici casierul bisericii, nici comitetul acesteia nu au autoritatea de a deturna vreo sumă de la obiectivul pentru care a fost dată.

Fondurile organizațiilor auxiliare, din care o bună parte reprezintă donații pentru scopuri specifice, vor fi întrebuințate pentru lucrările organizațiilor respective. Ele sunt păstrate în grija casierului bisericii și

nu trebuie împrumutate sau deturnate de către nimeni de la obiectivul pentru care au fost colectate.

Când o organizație auxiliară își încetează activitatea, biserica poate hotărî, în cadrul adunării administrative obișnuite, ce să se facă cu banii rămași în contul acestei organizații.

Bani pentru comenzile personale de literatură – În locurile în care nu există un Centru adventist de carte, banii pentru comenzile personale de literatură, cărți, broșuri, reviste și abonamente pentru periodice, sunt în grija casierului comunității. (vezi nota 8 de la pag. 73).

Colectarea sumelor - Casierul trebuie să recomande ca toți banii oferiți de către membrii bisericii, alții decât cei strânși prin colecta obișnuită a bisericii, să fie puși în plicurile pentru zecimi și daruri, instruind pe fiecare membru să scrie lista sumelor și destinațiilor acestora și să se asigure că banii din plic corespund cu totalul sumelor notate. Membrii trebuie să-și scrie numele și adresa și să pună plicul în coșuleț sau să îl înmâneze casierului, care trebuie să păstreze aceste plicuri, care vor servi drept chitanțe până la revizia făcută de revizorul Conferinței.

Membrul care își dă zecimea și darurile prin cec sau prin poștă trebuie să le trimită, oriunde legea permite, pe adresa bisericii și nu pe aceea a unei persoane.

Chitanțe pentru membrii bisericii - Se vor emite imediat chitanțe pentru toți banii primiți, indiferent de sumă, iar casierul bisericii va păstra o strictă evidență a tuturor acestor chitanțe și plăți. Toate darurile neincluse în plicuri vor fi numărate de către casier în prezența unui alt slujbaș al bisericii, de preferință un diacon, căruiua i se va da o chitanță.

Trimiterea fondurilor la Conferință - Când se expediază bani la trezorerul Conferinței, toate cecurile, mandatele sau banii vor fi trimiși pe adresa organizației și nu pe adresa unei persoane. Odată cu banii, se va trimite și copia din registrul casierului. Formularele de expediere vor fi puse la dispoziție de către Conferință.

Păstrarea documentelor financiare – Trebuie să se elibereze documente financiare, chitanțe sau bonuri pentru toate fondurile primite și pentru cheltuieli, în concordanță cu sistemul autorizat de Conferința locală.

Revizia registrelor - Trezorerul Conferinței sau altă persoană numită de comitetul Conferinței va face revizia documentelor financiare ale bisericii locale de obicei o dată pe an. Registrele casierului bisericii

și alte rapoarte financiare ce țin de lucrarea casierului, a secretarului Școlii de Sabat și a oricărei alte organizații pot fi inspectate oricând de revizorul Conferinței sau de către pastor, de conducătorul de district, de prezbiterul care conduce biserica sau de oricare altă persoană autorizată de comitetul bisericii. Nu vor fi puse, însă, la dispoziția unei persoane neautorizate (vezi pag. 170).

Rapoartele tuturor fondurilor primite sau eliberate vor fi prezentate la adunările administrative obișnuite ale bisericii. Conducătorilor bisericii li se va da o copie a acestor rapoarte.

Atunci când se comunică numărul membrilor care dau zecimea, soția și copiii minori care nu au venituri, dar sunt membri ai bisericii, trebuie să fie considerați ca făcând parte din acest grup, alături de capul familiei, când acesta este cunoscut ca fiind credincios în această privință.

Relații confidențiale cu membrii bisericii - Casierul nu trebuie să uite că relațiile cu membrii sunt strict confidențiale. El trebuie să fie atent ca niciodată să nu facă vreo remarcă cu privire la zecimea dată de vreun membru sau la venitul acestuia, decât față de cei cu care împărtășește responsabilitatea slujbei. Dacă nu se respectă această regulă, va rezulta multă tulburare.

Coordonatorul cu evidența celor interesați de credința bisericii¹

Este foarte important să se acorde fără întârziere o grijă deosebită celor care au devenit interesați prin lucrarea misionară a bisericii. În acest scop, cu ocazia alegerii slujbașilor bisericii, trebuie să fie ales un coordonator, care poate fi unul din prezbiteri. (vezi pag. 55) Această persoană va fi membru al comitetului bisericii și al comitetului lucrării personale și va lucra direct cu pastorul și cu președintele acestui comitet. Responsabilitățile acestui slujbaș sunt următoarele:

1. Să țină evidența tuturor persoanelor interesate care au fost contactate prin: servicii sociale, seceriș, evanghelizare publică, studii biblice, evanghelizare personală și grupe Maranatha (de mărturie personală), reviste ale Școlii de Sabat, evanghelizare prin literatură, programe de sănătate și temperanță, radio-TV, literatură misionară distribuită de biserică.

2. Să colaboreze cu pastorul și responsabilul lucrării personale în vederea recrutării și instruirii de membri capabili să lucreze în activitățile de consolidare a acestora.
3. Să dea comitetului bisericii un raport lunar despre numărul celor interesați și numărul celor care au urmat un curs de consolidare. Când o persoană este suficient de interesată, acest lucru trebuie să-i fie făcut cunoscut pastorului.

Retragerea calității de membru unui slujbaș

Când unui slujbaș al bisericii i se retrage calitatea de membru al bisericii și, mai târziu, este reprimat ca membru, reprimirea nu înseamnă reinstalarea sa în slujba pe care o avusese înainte.

Serviciul de consacrare

Toți slujbașii nou aleși ai bisericii locale pot fi cuprinși într-un serviciu de consacrare, condus de un pastor autorizat sau acreditat. (vezi pag. 132) Dacă nu există un pastor, acest serviciu poate fi condus de un prezbiter hirotonit al bisericii locale.

Note

Aceste note conțin material explicativ cu privire la modul în care biserica locală trebuie să procedeze în situații particulare. O biserică locală poate adopta căi alternative pentru instrumentarea acestor situații. Totuși, metodele alternative trebuie să fie în armonie cu cadrul general al principiilor acceptat de organizația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

1. **Instruirea și înzestrarea prezbiterilor locali** – (vezi pag. 56) – În timp ce pastorul are responsabilitatea principală pentru instruirea prezbiterilor locali, Conferințele sunt încurajate să programeze adunări periodice în vederea instruirii lor. În vederea susținerii unei relații de echipă între pastor și prezbiter, se recomandă ca și pastorii să participe la aceste întâlniri. Conducătorii de grupe, care îndeplinesc funcția de prezbiteri locali, trebuie să fie invitați și ei să participe.

2. **Ceremonia căsătoriei** – (vezi pag. 58) – În unele țări, pastorul are nevoie de o acreditare legală pentru a conduce un serviciu de căsătorie.

În multe țări, el oficiază ceremonia în biserică, dar certificatul de căsătorie este semnat legal de către ofițerul de stare civilă, care asistă, de obicei, la declarația de căsătorie. Există locuri în care pastorul nu poate săvârși ceremonia, căci ea este considerată o responsabilitate a statului, fiind privită ca un contract civil. În astfel de cazuri, membrii noștri se retrag de obicei acasă sau într-un loc de închinare, unde are loc un serviciu special, condus de pastor, care cere binecuvântarea Domnului asupra cuplului (vezi pag. 184-186, 205-213).

3. Pregătirea pentru serviciul botezului – (vezi pag. 58) – Diaconii trebuie să asiste la serviciile de botez asigurând umplerea bazinei cu apă caldă și se îngrijesc de candidații pentru botez atât înainte, cât și după ceremonie.

4. Îngrijirea și păstrarea bunurilor bisericii – (vezi pag. 63) – Este datoria diaconilor să vegheze ca locașul de închinare să fie curat și în bună stare, iar terenul din jur să fie îngrijit și atrăgător. Aceasta include de asemenea asigurarea că lucrarea de curățenie a fost împlinită. Pentru aceasta, mai ales în bisericile mari, se impune angajarea unui administrator. Diaconii vor recomanda comitetului o persoană potrivită, iar comitetul va vota angajarea sau va autoriza pe diaconi să o angajeze. Pentru toate cheltuielile mai importante de reparații trebuie să se ceară aprobarea comitetului. Toate chitanțele pentru reparații, pentru apă, lumină, combustibil, etc. vor fi aduse la casierul bisericii pentru a fi decontate.

5. O slujbă importantă – (vezi pag. 65, 66) – Aceste procese-verbale trebuie să fie înscrise într-un registru de procese-verbale, sau într-o altă formă de înregistrare adoptată de biserică, menționându-se timpul și data întâlnirii, numărul participanților și toate hotărârile luate. Secretarul va face o listă a comitetelor numite la aceste întâlniri, dând președintelui lista membrilor fiecărui comitet, menționându-se termenele și planul lucrării ce se cere îndeplinită. Registrul de procese verbale poate fi procurat de la casa de editură.²

Acest registru conține o secțiune pentru înregistrarea membrilor bisericii, menționându-se data și modul în care au fost primiți sau îndepărtați. Numele trebuie să fie înregistrate în mod cronologic, iar datele fiecărei persoane vor fi înregistrate și în secțiunea în care sunt păstrate procesele

verbale. Înregistrarea membrilor bisericii trebuie să fie păstrată la zi și cu exactitate pentru a reflecta situația oficială a membrilor³.

6. Corespondența cu membrii – (vezi pag. 66) – Secretarul trebuie să mențină legătura prin corespondență cu membrii absenți, trimițându-le date interesante cu privire la progresul bisericii și încurajându-i să raporteze și ei despre propriile lor activități creștine în fiecare trimestru. Este de dorit ca secretarul să le scrie cât mai frecvent.

7. Rapoartele trebuie trimise la timp – (vezi pag. 66) – Toate rubricile trebuie să fie completate. Trebuie să se acorde o atenție deosebită transferului membrilor primiți sau îndepărtați din diferite motive, așa cum indică rubricile respective. Secretarul Conferinței trebuie să raporteze în fiecare trimestru secretarului uniunii de Conferințe, iar acesta trebuie să raporteze diviziunii. Secretarul diviziunii raportează Conferinței Generale despre aceste probleme importante. Orice omisiune sau întârziere a acestor rapoarte afectează în mod serios lucrarea, la toate nivelele. Raportarea cu credincioșie a tuturor detaliilor specificate în formulare ajută în mare măsură la păstrarea unei evidențe corecte a lucrării mondiale.

8. Banii pentru comenzile personale de literatură – (vezi pag. 69) – În locurile în care nu există un Centru adventist de carte, membrii bisericii vor așeza banii lor pentru comenzile personale de literatură, cărți, broșuri, reviste și abonamente pentru periodice, într-un plic împreună cu comanda respectivă și îl vor înmâna secretarului lucrării personale. Casierul va trimite atât comanda, cât și banii, la Centrul adventist de carte sau la casa de editură, în concordanță cu sistemul adoptat de Conferință. La încheierea fiecărui trimestru, secretarul departamentului lucrării personale va întocmi un raport pe care îl va prezenta bisericii la adunarea administrativă trimestrială cu privire la situația contului la Centrul adventist de carte și/sau casa de editură și va da o copie casierului bisericii. (vezi pag. 101, 134).

Serviciile și adunările bisericii

Principii generale

Închinarea spirituală - „Deși Dumnezeu nu locuiește în temple făcute de mâini omenești, El onorează cu prezența Sa adunările copiilor Săi. El a făgăduit că atunci când ei se adună să-L caute, să-și recunoască păcatele și să se roage unul pentru altul, Se va întâlni cu ei prin Duhul Sfânt. Dar aceia care se adună să se închine Lui trebuie să îndepărteze orice lucru rău. Dacă nu se închină Lui în duh și în adevăr și în frumusețea sfințeniei, venirea lor laolaltă nu va fi de nici un folos. Despre aceștia Domnul declară: ‘Norodul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.’ (Mat. 15,8-9). Aceia care se închină lui Dumnezeu trebuie să I se închine ‘în duh și în adevăr, căci astfel de închinători dorește și Tatăl’ (Ioan 4,23)” (*Profeți și regi*, pag. 36).

Scopul serviciilor și adunărilor bisericii – Experiența creștinului este una a renașterii spirituale, a împăcării pline de bucurie, a misiunii credincioase și a ascultării smerite de Dumnezeu (2 Corinteni 5,17; Filipeni 2,5-8). Oriunde un creștin este sau participă, incluzând serviciile și adunările bisericii, se dă o mărturie a noii sale vieți în Hristos și este o împărtășire a darurilor sale în Duhul. Scopul serviciilor și adunărilor bisericii este de a aduce închinare lui Dumnezeu pentru lucrarea Sa creatoare și pentru toate beneficiile mântuirii Sale; de a înțelege Cuvântul Său, învățăturile Sale și planurile Sale; de a avea părtășie unii cu alții în credință și iubire; de a mărturisi despre credința personală în jertfa ispășitoare a lui Hristos de pe cruce; și de a învăța cum să împlinim însărcinarea evangheliei de a face ucenici în toată lumea (Matei 28,19-20).

Respect pentru locașul de închinare - „Pentru sufletul umil și credincios, casa lui Dumnezeu de pe pământ este poarta cerului. Cântarea de laudă, rugăciunea, cuvintele rostite de reprezentanții lui Hristos sunt mijloacele rânduite de Dumnezeu pentru a pregăti oameni pentru biserica de sus, pentru acea închinare mai înaltă, la care nu poate participa nimic întinat.

Creștinii pot învăța de la sfințenia sanctuarului pământesc cum trebuie să considere locul în care Se întâlnește Domnul cu poporul Său. Dumnezeu Însuși a dat dispoziții cu privire la serviciul Său, înălțându-l mai presus de tot ce este vremelnic.

Căminul este sanctuarul familiei, cămăruța sau pădurea este locul cel mai retras pentru închinarea personală, dar biserica este sanctuarul comunității. Trebuie să existe reguli cu privire la timpul, locul și modul închinării. Nimic din ceea ce este sfânt, nimic din ceea ce privește închinarea lui Dumnezeu nu trebuie tratat cu neglijență sau indiferență. Pentru ca oamenii să facă tot ce pot mai bine pentru lauda lui Dumnezeu, adunările trebuie să fie de așa natură încât mintea lor să facă o distincție clară între ceea ce este sfânt și ceea ce este profan. Cei care au vederi largi, aspirații și cugetări nobile sunt cei care pot îndrepta gândirea oamenilor către cele cerești. Fericiți sunt cei care au un sanctuar, impunător sau umil, în oraș sau în peșterile munților, într-o căsuță modestă sau în pustie.] Dacă acesta este tot ce pot ei oferi mai bun Domnului lor, El va binecuvânta locul cu prezența Sa și acesta va fi sfânt pentru Domnul oștirilor” (*Testimonies*, vol. 5, pag. 491-492).

Copiii să învețe respectul - „Părinți, înălțați standardul creștinismului în mintea copiilor voștri; ajutați-i să-L ia pe Isus în experiența lor zilnică, învățați-i să aibă cel mai profund respect pentru casa Domnului și să înțeleagă că, atunci când pășesc în ea, inimile lor trebuie să fie mișcate și copleșite de gânduri ca acestea: Dumnezeu este prezent aici, aceasta este casa Lui. Trebuie să am gânduri curate și cele mai sfinte motive. Nu trebuie să fiu mândru, invidios, să am în inimă gelozie, bănuială rea, ură sau înșelăciune, căci eu vin în prezența Dumnezeului celui sfânt. Aici este locul unde Se întâlnește Dumnezeu cu poporul Său și-l binecuvântează. Cel Prea Înalt și Sfânt, a cărui locuință este veșnică, privește la mine, îmi cercetează inima și citește cele mai ascunse gânduri și fapte ale vieții mele” (*Ibid.*, pag. 494).

Bună-cuviința și liniștea din locașul de închinare - „Când închinătorii pășesc în locul de adunare, trebuie să facă aceasta cu demnitate, mergând fiecare liniștit la locul lui. Vorbirea de rând, șoapta și râsetele nu sunt îngăduite în casa Domnului, nici înainte, nici după serviciul divin. Închinătorii trebuie să se caracterizeze printr-o evlavie arzătoare și activă.

Dacă trebuie să aștepte câteva minute până la începerea serviciului, să păstreze un adevărat spirit de devoțiune prin meditație tăcută. Să-și înalțe inima spre Dumnezeu în rugăciune ca serviciul să poată fi o binecuvântare deosebită pentru sufletele lor și să conducă la convingerea și la convertirea multor suflete. Ei trebuie să-și aducă aminte că acolo se află soli cerești. Noi toți pierdem mult din plăcuta comuniune cu Dumnezeu prin neliniștea noastră, prin neglijarea momentelor de meditație și de rugăciune. Trebuie să ne examinăm starea spirituală mereu, iar mintea și inima vor fi atrase spre Soarele neprihănirii. Dacă cei ce vin în locul de închinare manifestă un respect adevărat pentru Domnul și dacă păstrează continuu în minte faptul că se află în prezența Lui, va fi o plăcută elocvență în această tăcere... Șoapta, râsul și discuțiile, care sunt nevinovate în altă parte, nu sunt potrivite în locul unde este adorat Dumnezeu. Mintea trebuie pregătită să audă Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca acesta să facă o bună impresie asupra inimii” (*Ibid.*, pag. 492).

Pregătirea adunărilor bisericii – Fiecare biserică își va programa serviciile și adunările după cum este necesar. Cele mai importante ocazii pentru închinare și studiu sunt serviciul de închinare din Sabat, serviciul Cinei Domnului, adunarea de rugăciune, Școala de Sabat, întâlnirea tinerilor și adunarea misionară. De asemenea, sunt esențiale întâlnirile care tratează problemele administrative ale bisericii.

Ospitalitatea - În toate bisericile trebuie cultivat un spirit de ospitalitate. Nimic nu este atât de ucigător pentru viața spirituală a unei biserici ca o atmosferă rece, formalistă, care îndepărtează ospitalitatea și părtășia creștină. Membrii trebuie să cultive acest element esențial al vieții și experienței creștine. Acesta trebuie manifestat mai ales la serviciul divin. Fiecare vizitator care vine să se închine cu noi trebuie să fie primit în mod cordial și făcut să se simtă bine. Este datoria slujbașilor bisericii de a programa pe cineva care să dea o atenție deosebită primirii vizitatorilor care participă la serviciile bisericii. „Nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngerii” (Evr. 13,2).

Vorbitori neautorizați în bisericile noastre - Pastorul, prezbiterul sau alt slujbaș al bisericii nu trebuie să invite, în nici o împrejurare, necunoscuți sau alte persoane neautorizate să conducă serviciile din bisericile noastre. Persoanelor care au fost înlăturate din lucrarea

pastorală, care au fost excluse din biserică în alte locuri sau celor care nu au nici o autoritate din partea bisericii, nu trebuie să li se permită accesul la amvoanele noastre, chiar dacă folosesc cuvinte ademenitoare. În privința aceasta, trebuie să dăm pe față o atenție deosebită. Persoanele vrednice de încrederea bisericii vor fi oricând în stare să se identifice, prezentând scrisori de acreditare. Uneori, adunările noastre vor fi vizitate de persoane oficiale sau de conducători civili. Toți ceilalți vor fi excluși de la amvon dacă nu se obține permisiunea de la Conferință. Fiecare prezbiter, pastor și președinte de Conferință au datoria să vegheze ca această regulă să fie respectată (vezi pag. 148,151,221-224).

Locul muzicii în închinare

Locul muzicii în închinare - „Muzica poate fi o mare putere în slujba binelui, dar noi nu folosim în mod deplin această latură a închinării. Adesea, se cântă din impuls sau pentru a face față unor situații speciale; alteori, cei care cântă sunt lăsați necorecți, cântarea pierzându-și efectul asupra minților celor prezenți. Muzica trebuie să aibă frumusețe, patos și putere, iar vocile să se înalțe în cântări de laudă și de consacrare. Dacă este posibil, folosiți instrumente muzicale și faceți ca armonia plină de măreție să se înalțe la Dumnezeu ca o jertfă plăcută” (*Testimonies*, vol. 4, pag. 71).

Cântați cu inima și cu mintea - „În eforturile lor de a câștiga pe oameni, solii lui Dumnezeu nu trebuie să folosească metodele lumii. La adunările care au loc, ei nu trebuie să depindă de cântăreți din lume și de manifestări teatrale pentru a trezi interesul. Cum s-ar putea aștepta ca cei care nu au nici un interes pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care n-au citit niciodată din el cu dorința de a-i înțelege adevărurile, să cânte cu inima și cu mintea? Cum ar putea inimile lor să fie în armonie cu mesajul cântării sfinte? Cum ar putea corul îngeresc să se unească cu o cântare care nu este decât o formă...?”

În întâlnirile care au loc, să fie ales un număr de persoane care să cânte. Cântarea să fie acompaniată de instrumente muzicale întrebuințate cu talent. Să nu ne opunem folosirii instrumentelor muzicale în lucrarea noastră. Această parte a serviciului trebuie să fie condusă cu atenție, căci prin cântare se aduce laudă lui Dumnezeu.

La cântare nu trebuie să participe doar un număr restrâns, ci, ori de câte ori este posibil, să participe întreaga adunare” (*Idem*, vol. 9, pag. 143,144).

Alegerea dirijorilor de cor - Se va proceda cu mare atenție la alegerea dirijorilor de cor sau a persoanelor care să conducă cântările cu ocazia serviciilor bisericii. Pentru această parte a lucrării bisericii se vor alege doar persoane cunoscute ca fiind deplin consacrate, altfel se poate produce multă tulburare. Nu vor fi aleși cei incapabili să aleagă muzica potrivită. Niciodată nu trebuie să se introducă în cadrul serviciilor noastre divine o muzică lumească sau de un gust îndoielnic.

Dirijorii de cor trebuie să lucreze în colaborare strânsă cu pastorul sau cu prezbiterul bisericii, pentru ca ceea ce se cântă să fie în armonie cu tema predicii. Dirijorul corului se află sub conducerea pastorului sau a prezbiterilor bisericii și nu lucrează independent de ei. Trebuie să se sfătuiască cu ei nu numai în ceea ce privește cântările care se vor prezenta, ci și în alegerea coriștilor și a instrumentiștilor. El nu face parte din oficiu din comitetul bisericii.

Membrii corului bisericii - Muzica sfântă este o parte importantă din închinarea publică. Biserica trebuie să manifeste multă grijă în alegerea membrilor corului, care vor reprezenta corect principiile bisericii, deoarece corul ocupă o poziție vizibilă în cadrul serviciilor bisericii. Capacitatea lor de a cânta este numai una dintre calitățile pe care trebuie să le aibă. Ei trebuie să fie membri ai bisericii, ai Școlii de Sabat sau ai Asociației tinerilor adventiști, care, prin înfățișarea lor și felul de a se îmbrăca, se conformează standardelor bisericii, constituind un exemplu de modestie și bună cuviință. Nu se va permite participarea la activitățile muzicale ale serviciilor bisericii a persoanelor neconsacrate, cu un caracter îndoielnic, sau a celor ce nu sunt îmbrăcați corespunzător. Purtarea de costume speciale de către coriști nu este obligatorie, ci rămâne la aprecierea bisericii.

Organizarea corurilor de copii trebuie să fie încurajată ca o cale potrivită pentru dezvoltarea spirituală, legarea de biserică și activitățile misionare.

Serviciile din Sabat

Școala de Sabat - Școala de Sabat a fost numită pe drept „biserica la studiu”. Ea este unul dintre cele mai importante servicii legate de lucrarea bisericii. Sabat de Sabat, membrii noștri, împreună cu mii de prieteni interesați, se întâlnesc să studieze Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod sistematic. Toți membrii bisericii trebuie încurajați să participe la Școala de Sabat și să invite vizitatori. Fiecare Școală de Sabat ar trebui să ofere programe potrivite fiecărei vârste. Materiale și resurse sunt puse la dispoziție de către Conferință/misiune/uniune/diviziune/Conferința Generală. Durata ei este de o oră și zece minute. Totuși, aceasta nu înseamnă că în bisericile din anumite zone ea nu poate să fie scurtată sau lungită după necesitate. În organizarea programului, să se aibă grijă, totuși, să rămână cel puțin treizeci de minute pentru studiul lecției.

Serviciul de închinare - Serviciul de închinare din Sabat este cel mai important dintre toate adunările bisericii. Cu această ocazie, membrii se adună săptămânal pentru a se uni în închinare către Dumnezeu, cu un spirit de laudă și de mulțumire, pentru a auzi Cuvântul Domnului, pentru a căpăta putere și har ca să ducă luptele vieții și să afle voia lui Dumnezeu pentru ei în ce privește câștigarea de suflete. Întregul serviciu de închinare trebuie să se caracterizeze prin respect, simplitate și punctualitate.

Sfințenia orei de închinare din Sabat - Adorarea lui Dumnezeu este cea mai înaltă, cea mai sfântă experiență posibilă pentru oameni și, de aceea, planificarea ei trebuie să se facă cu mare atenție.

„Nu este oare datoria ta aceea să-ți folosești îndemânarea, să studiezi și să planifici adunările religioase, ca ele să fie conduse în așa fel încât să aducă cel mai mare bine și să facă cea mai bună impresie asupra tuturor celor care participă?” (E.G.White, *Review and Herald*, 14 aprilie 1885, pag. 225).

„Dumnezeul nostru este un Tată plin de bunătate și de milă. Serviciul pe care I-l aducem nu trebuie să fie privit ca o activitate împovărătoare și obositoare. Trebuie să fie o plăcere să ne închinăm Domnului și să luăm parte la lucrarea Lui. Hristos și El răstignit, ar trebui să fie tema contemplării, conversației și celor mai plăcute simțăminte. Când ne exprimăm recunoștința, serviciul nostru divin se aseamănă cu adorarea

oștilor cerești. ‘Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește’ (Ps. 50,23). Să venim, deci, înaintea Creatorului nostru cu bucurie și adâncă închinare, cu ‘mulțumiri și cântări de laudă’ Is. 51,3” (*Calea către Hristos*, pag. 95-96).

Forma serviciului din Sabat dimineață - Serviciul de închinare din Sabat dimineață are două părți importante: adunarea răspunde cu laudă și adorare exprimate prin cântare, rugăciune și daruri, și apoi solia din Cuvântul lui Dumnezeu (vezi nota 1 de la pag. 94).

Noi nu prescriem o formă sau o ordine fixă pentru serviciul de închinare publică. De obicei, un program scurt este mai potrivit cu adevăratul spirit de închinare. Să se evite introducerile prea lungi, iar deschiderea să nu consume în nici un caz timpul necesar pentru închinare și pentru predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Pentru modelele serviciului de închinare sugerate, vezi nota 2 de la pag. 95.

Anunțurile - Se va acorda multă atenție duratei și conținutului anunțurilor în timpul serviciului din Sabat. Dacă ele se referă la probleme care nu au nici o legătură cu închinarea din Sabat sau cu lucrarea bisericii, pastorii și slujbașii bisericii le vor evita, menținând chiar în această privință adevăratul spirit de închinare și de respectare a Sabatului. Multe din bisericile noastre mai mari tipăresc programele cu desfășurarea serviciului divin, în care includ și anunțurile săptămânii. Când se face acest lucru, nu mai este nevoie de anunțuri orale. Unde nu se poate altfel, este bine ca anunțurile să se facă înainte de începerea serviciului divin (vezi nota 2, pag. 95).

Trebuie să se acorde o atenție deosebită diferitelor departamente ale bisericii, promovându-se interesele pentru care ele sunt responsabile, dar timpul afectat pentru aceste anunțuri să nu reducă din timpul necesar predicării soliei din Cuvântul lui Dumnezeu.

Rugăciunea publică - „Hristos a învățat pe ucenici că rugăciunile trebuie să fie scurte, să exprime exact ceea ce doresc închinătorii și nimic mai mult... Un minut sau două minute sunt suficiente pentru o rugăciune obișnuită” (*Testimonies*, vol. 2, p. 581).

„Când vă rugați, fiți scurți și concisi. Nu țineți Domnului o predică prin rugăciunile voastre lungi” (*Idem*, vol. 5, pag. 201).

„Cei care se roagă și cei care vorbesc în public să pronunțe cuvintele clar, distinct și fără șovăire. Dacă este înălțată cum se cuvine, rugăciunea este o mare putere spre bine. Ea este unul dintre mijloacele folosite de Dumnezeu pentru a transmite oamenilor comorile prețioase ale adevărului. Însă, rugăciunea nu este ceea ce ar trebui să fie, din cauza rostirii ei defectuoase. Satana se bucură atunci când rugăciunile care se înalță către Dumnezeu abia se aud. Fie ca poporul lui Dumnezeu să învețe să vorbească și să se roage într-un mod care să reprezinte corect marile adevăruri pe care le are. Mărturiile și rugăciunile rostite să fie clare și lămurite. Astfel, Dumnezeu va fi glorificat” (*Idem*, vol. 6, pag. 382).

Serviciul Cinei Domnului

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, serviciul Cinei Domnului este celebrat, în mod obișnuit, o dată pe trimestru. Acesta include rânduiala spălării picioarelor și Cina Domnului. El ar trebui să fie cel mai sfânt serviciu divin și o ocazie de bucurie atât pentru adunare, cât și pentru pastor sau prezbiter. Conducerea lui este, fără îndoială, una dintre cele mai sfinte datorii la care este chemat un pastor sau un prezbiter. Isus, marele Răscumpărător al lumii, este sfânt. Îngerii declară: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Cel Atotputernic, care era, care este și care vine”. Așadar, dacă Isus este sfânt, simbolurile care reprezintă trupul și sângele Său sunt și ele sfinte. Pentru că Domnul Însuși a ales aceste simboluri pline de semnificație – acela al pâinii nedospite și al vinului nefermentat – și a folosit cel mai simplu mijloc de spălare a picioarelor ucenicilor, nu este permis sub nici o formă să se introducă alte simboluri și alte mijloace (decât în condiții de necesitate extremă), pentru ca să nu se piardă semnificația originală a serviciului divin. În aceeași măsură, trebuie să se acorde atenție programului serviciului și rolurilor consacrate ale pastorilor, prezbiterilor, diaconilor și diaconeselor în serviciul de împărtășire, ca nu cumva prin vreo înlocuire sau vreo inovație să se încurajeze tendința ca ceea ce este sfânt să devină profan. Individualismul și independența de acțiune ar putea fi o expresie a lipsei de interes pentru unitatea și părtășia bisericii, în această ocazie deosebit de sfântă și de binecuvântată. Dorința de schimbare ar putea neutraliza elementul de amintire a acestui serviciu instituit de Însuși Domnul Isus, înainte de patimile Sale.

Serviciul Cinei Domnului este la fel de sfânt astăzi, ca atunci când a fost instituit de Isus Hristos. Isus este și azi prezent când se celebrează această rânduială sfântă. „La aceste întocmiri ale Sale, Hristos Se întâlnește cu poporul Său și îi dă putere prin prezența Sa” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 550).

Ceremonia spălării picioarelor - „După ce a spălat picioarele ucenicilor, El a zis: ‘Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu’. În cuvintele acestea, Hristos nu recomanda doar simpla ospitalitate. Se avea în vedere mai mult decât simpla spălare a picioarelor oaspeților de praful drumului. Hristos instituia acum o slujbă religioasă. Prin fapta Domnului, ceremonia aceasta a umilinței a devenit una din rânduilele consacrate. Trebuia să fie practică de ucenici, pentru ca să păstreze în minte totdeauna învățătura Lui despre umilință și slujire.

Rânduiala aceasta a fost instituită de Hristos ca o pregătire pentru Cina Domnului. Câtă vreme se cultivă mândria, discordia și lupta pentru întâietate, inima nu poate să intre în părtășie cu Hristos. Noi nu suntem pregătiți să primim împărtășirea cu trupul și sângele Lui. Hristos a rânduit de aceea ca, mai înainte, să se comemoreze umilința Sa” (*Idem*, pag. 543-544).

Prin actul spălării picioarelor ucenicilor, Hristos a săvârșit o curățire mai profundă, El a spălat inima de păcat. Cel care participă se simte nevrednic să primească simbolurile sfinte înainte de a experimenta curățirea care îl face „curat de tot” (Ioan 13,10). Isus dorea să spele „înstrăinarea, gelozia și mândria din inima lor... Mândria și interesul egoist născuseră despărțire și ură, dar Isus îndepărtase toate acestea... Privind la ei, Isus putea să zică: ‘Voi sunteți curați’” (*Idem*, pag. 542).

Experiența spirituală care stă în centrul ceremoniei spălării picioarelor o înalță de la un obicei comun la o orânduire sfântă. Ea transmite solia iertării, acceptării, siguranței și solidarității, în primul rând dinspre Hristos spre credincios, dar și dintre credincioși. Această solie își găsește expresia printr-o atmosferă de umilință.

Pâinea nedospită și vinul nefermentat - „Hristos Se află încă la masa pe care s-a împărțit cina pascală. Pâinile nedospite folosite la Paște sunt în fața Sa. Vinul pascal, neatins de ferment, se află pe masă. Hristos folosește aceste simboluri pentru a reprezenta jertfa Sa fără

pată. Nici un lucru stricat prin fermentare, simbolul păcatului și al morții, nu ar putea să reprezinte ‘Mielul fără cusur și fără prihană’ 1 Petru 1,19” (*Idem*, pag. 547).

Nici vinul, nici pâinea nu conțineau vreun element de fermentație, căci în seara primei zile a Paștelui evreiesc, tot aluatul sau fermentul era îndepărtat din locuințele lor (Ex. 12,15.19; 13,7). De aceea, la Cina Domnului se vor folosi numai suc de struguri nefermentat și pâinea nedospită, acordându-se mare atenție procurării lor. În regiunile mai izolate ale lumii, unde nu se găsește suc sau concentrat de struguri, Conferința va oferi sfatul și asistența pentru obținerea lor.

Un memorial al crucificării - „Prin participarea la Cina Domnului, pâinea frântă și rodul viței, noi vestim moartea Domnului până va veni El. Astfel, scenele suferințelor și morții Lui sunt împrăștiate în mintea noastră” (*Early Writings*, pag. 217).

„Când primim pâinea și vinul, care simbolizează trupul frânt al lui Hristos și sângele Său vărsat, ne alăturăm, prin imaginație, la scena împărtășirii din camera de sus. Parcă trecem și noi prin grădina sfințită prin agonia Celui care a purtat păcatele lumii. Suntem și noi martori la lupta prin care s-a câștigat împăcarea noastră cu Dumnezeu. Hristos ne este înfățișat ca răstignit între noi” (*Idem*, pag. 553).

O proclamare a celei de a doua veniri – „Serviciul de împărtășire arată spre a doua venire a lui Hristos. El a fost destinat să păstreze viu în mintea ucenicilor tocmai acest lucru. Oricâte ori se întâlneau pentru a pomeni moartea Lui, își aminteau cum ‚El a luat un pahar și după ce a mulțumit lui Dumnezeu li l-a dat zicând: *Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou care se varsă pentru mulți spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu.*’ În necazul lor ei au găsit mângâiere în speranța că El va reveni. De un preț ce nu poate fi arătat în cuvinte a fost pentru ei gândul: ‚Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta vestiți moartea Domnului până va veni El.’ 1 Cor. 11:26” (HLL pag. 551)

Anunțarea serviciului Cinei Domnului - Cina Domnului poate fi inclusă în oricare serviciu de închinare creștin. Totuși, pentru a sublinia în mod corespunzător importanța acestui serviciu și a face

posibilă participarea celor mai mulți membri, Cina Domnului face parte din serviciul de închinare din Sabat, de preferință în penultimul Sabat din trimestru.

Serviciul Cinei Domnului trebuie anunțat cu un Sabat înainte, atrăgându-se atenția asupra importanței lui, pentru ca toți membrii să-și poată pregăti inimile și să se asigure că toate neînțelegerile dintre ei au fost rezolvate. Astfel, când se vor apropia de masa Domnului, în următorul Sabat, participarea va aduce binecuvântările așteptate. Cei ce n-au fost prezenți la anunț trebuie să fie anunțați și invitați să participe.

Conducerea serviciului Cinei Domnului - Durata serviciului - Timpul nu este cel mai important factor în planificarea acestui serviciu. Totuși, participarea poate fi îmbunătățită și impactul spiritual poate fi sporit prin:

1. Eliminarea tuturor activităților neesențiale din serviciul de închinare în această zi deosebită;
2. Evitarea întârzierilor inutile înainte și după spălarea picioarelor;
3. Aranjarea simbolurilor sfinte pe masa părtășiei de către diaconese, cu suficient timp înainte.

Introducerea - Partea introductivă a serviciului trebuie să cuprindă numai câteva anunțuri scurte, imnul, rugăciunea, strângerea darurilor și o predică scurtă, înaintea despărțirii pentru spălarea picioarelor și a reîntoarcerii pentru Cina Domnului care urmează. Dacă prima parte a serviciului va fi scurtă, cei mai mulți vor fi încurajați să rămână până la încheierea serviciului.

Spălarea picioarelor – Fiecare biserică trebuie să aibă un plan pentru a întâmpina nevoile membrilor săi pentru serviciul spălării picioarelor (vezi nota 3 de la pag. 96).

Pâinea și vinul – După spălarea picioarelor biserica se reunește pentru a se împărtăși cu pâinea și vinul. (vezi nota 4 de la pag. 96).

Ocazie de bucurie - Serviciul se poate încheia cu un punct muzical sau cu o cântare a întregii adunări, după care urmează despărțirea, care va avea loc într-o atmosferă optimistă. Serviciul împărtășirii trebuie să fie întotdeauna o experiență solemnă, dar niciodată tristă. Greșelile au fost îndepărtate, păcatele au fost iertate și credința reafirmată; este deci o ocazie de bucurie. Muzica să fie luminoasă și plină de bucurie.

La părăsirea sălii, adesea, se face o colectă pentru săraci. După terminarea serviciului, diaconii și diaconesele strâng masa, adună paharele, iar pâinea rămasă se arde sau se îngropă, iar vinul rămas se varsă pe pământ.

Cine poate participa - Adventiștii de ziua a șaptea practică Cina Domnului deschisă. Toți cei care și-au predat viața Mântuitorului pot să participe. Copiii învață semnificația acestei servicii privind la participanți. După ce vor primi instruirea necesară în clasele de botez și se vor preda pe ei înșiși prin botez lui Isus, vor fi și ei pregătiți să se împărtășească.

„Exemplul lui Hristos nu îngăduie ca cineva să fie exclus de la Cina Domnului. Este adevărat că păcatul cunoscut exclude pe cel vinovat, lucru arătat clar de Duhul Sfânt. 1 Cor. 5,11. Dar dincolo de aceasta, nimeni nu trebuie să judece. Dumnezeu nu a lăsat la latitudinea oamenilor să spună cine să ia parte la asemenea ocazii. Căci cine poate să cunoască inima? Cine poate deosebi neghina de grâu? Fiecare să se cerceteze pe sine însuși și așa să mănânce din pâinea aceasta și să bea din paharul acesta. Deoarece oricine mănâncă pâinea aceasta și bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul și sângele Domnului’. ‘Căci cine mănâncă și bea, își mănâncă și bea osânda lui însuși, dacă nu deosebește trupul Domnului’. 1 Cor. 11,28.27.29.

Când credincioșii se adună să serbeze sfințele rânduieli, sunt de față soli nevăzuți de ochii omenești. În adunare poate să fie un Iuda și, în cazul acesta, sunt acolo soli ai prințului întunericului, deoarece ei însoțesc pe toți cei care nu se lasă conduși de Duhul Sfânt. Și îngeri cerești sunt de față. Acești vizitatori nevăzuți participă la orice ocazie de felul acesta. Pot veni în adunare persoane care nu sunt cu toată inima slujitori ai adevărului și ai sfințeniei, dar care ar dori să ia parte la actul sfânt. Ei nu trebuie să fie îndepărtați. Sunt de față martori care erau și atunci când Isus a spălat picioarele ucenicilor și ale lui Iuda. Ochi supraomenești privesc scena” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 550).

Fiecare membru trebuie să participe - „Nimeni nu trebuie să se abțină de la Cina Domnului pentru că persoane nevrednice sunt de față. Fiecare ucenic este chemat să participe în mod public și să dea astfel mărturie că primește pe Hristos ca Mântuitor personal. La aceste întocmiri ale Sale, Hristos Se întâlnește cu poporul Său și îi dă putere prin prezența

Sa. Se poate ca mâini și inimi nevrednice să servească Cina, totuși Hristos este acolo ca să slujească copiilor Săi. Toți cei care se apropie cu credință în El vor fi foarte mult binecuvântați. Toți cei care neglijează aceste ocazii de privilegii divine vor avea de pierdut. Despre ei se poate spune pe drept: ‘Voi nu sunteți cu toții curați’”. (*Ibid.*)

Cine poate conduce serviciul Cinei Domnului - Serviciul Cinei Domnului trebuie să fie condus de un pastor hirotonit sau de un prezbiter hirotonit al bisericii. Diaconii, chiar dacă sunt hirotoniți, nu-l pot conduce, dar pot ajuta prin împărțirea pâinii și vinului.

Serviciul Cinei Domnului pentru bolnavi - Dacă vreun membru al bisericii este bolnav sau nu poate părăsi casa, ca să participe la serviciul Cinei Domnului de la biserică, pentru un motiv întemeiat, se va ține un serviciu special la el acasă. Acest serviciu poate fi condus numai de un pastor sau un prezbiter hirotonit, care poate fi însoțit și ajutat de diaconi sau diaconese.

Adunarea de rugăciune

Adunările de rugăciune ar trebui să fie cele mai interesante adunări, dar acest lucru se realizează foarte rar. Mulți participă la serviciul de predică, dar neglijează adunarea de rugăciune. Trebuie să cugetăm la această chestiune. Să se ceară înțelepciune de la Dumnezeu și să fie făcute planuri pentru conducerea acestor întâlniri, în așa fel încât ele să fie interesante și atrăgătoare. Oamenii flămânez după Pâinea vieții și, dacă o vor găsi la adunarea de rugăciune, vor merge acolo ca să o primească.

”Cuvântările și rugăciunile lungi și obositoare nu-și au locul nicăieri, cu atât mai mult la adunările publice. Celor care sunt îndrăzneți și totdeauna gata să vorbească li se permite să împiedice mărturia celor timizi și retrași. În general, persoanele superficiale au cel mai mult de vorbit. Rugăciunile lor sunt lungi și mecanice, obosind pe îngeri ca și pe oamenii care-i ascultă. Rugăciunile noastre trebuie să fie scurte și la subiect. Cererile lungi și obositoare să fie păstrate pentru cămăruță, dacă cineva dorește să înalțe asemenea rugăciuni. Permiteți-I Duhului lui Dumnezeu să intre în inimile voastre și El va îndepărta de acolo tot formalismul sec” (*Testimonies*, vol. 4, pag. 70,71).

Adunarea săptămânală de rugăciune este de o importanță atât de mare încât trebuie să se facă eforturi deosebite pentru a-i asigura succesul. Ea trebuie să înceapă la timp, chiar dacă sunt prezente doar două sau trei

persoane. Se va studia un scurt pasaj din Scriptură sau se va prezenta un paragraf din *Mărturii*. Sunt suficiente douăzeci sau treizeci de minute. Apoi oferiți membrilor ocazia să se roage și să prezinte experiențe. Programul să nu fie același în fiecare săptămână. Într-o ocazie, studiul să urmeze după o serie de rugăciuni, iar în altă ocazie să aibă loc mărturia personale după studiu, încheindu-se cu rugăciune și cântare.

Dacă membrii nu se pot aduna la locul obișnuit pentru rugăciune, se pot ține întâlniri în familii, care se dovedesc a fi o mare binecuvântare pentru toți participanții.

Asociația tinerilor adventiști⁴

Asociația tinerilor adventiști (ATA) este organizată cu scopul de a oferi tinerilor din bisericile noastre un cadru adecvat de părtășie și activitate. Sub îndrumarea conducătorului Asociației tinerilor adventiști ales, tinerii vor lucra împreună pentru dezvoltarea unei activități de tineret puternice care va include dezvoltarea spirituală, mintală și fizică a fiecărui individ, promovarea contactelor sociale creștine și desfășurarea unor programe de mărturisire activă pentru Dumnezeu, care vor sprijini planurile generale pentru câștigare de suflete ale bisericii locale. Ținta asociației este să implice toți tinerii în activități folositoare, care să-i lege mai mult de biserică, instruindu-i pentru o slujire eficientă.

Este bine să se programeze adunări săptămânale ale tineretului. Se recomandă ca aceste întâlniri să se țină vineri seara sau sâmbătă după amiază. Astfel de întâlniri pot fi ținute în casele unor membri de încredere sau în biserică, dacă este un public mai larg. Deoarece programul tineretului nu trebuie izolat de restul bisericii, întâlnirile publice ale asociației trebuie să fie accesibile oricărui membru al bisericii. E de dorit ca ele să fie plănuite și conduse de către tineri. În bisericile mai mici, programul tineretului, prin natura lui, e bine să implice familia (vezi nota 5 de la p. 97).

Este important ca programul tineretului din biserică să fie în concordanță cu lucrarea departamentelor care asigură slujirea copiilor și tinerilor. Pentru încurajarea acestei cooperări, responsabilul lucrării personale, responsabilul lucrării pentru sănătate, dirigintele Școlii de Sabat a tineretului, directorul școlii, conducătorul programului pentru companioni (vezi *Suplimentul pentru Uniunea Română*), conducătorul Clubului

Exploratorilor, conducătorul Clubului Licuricilor și alți conducători vor fi membri ai Comitetului lucrării de tineret, care este o organizație umbrelă a bisericii locale și are răspunderea alcătuirii programului de slujire a tineretului (vezi p. 111 și nota 6 de la pag. 97).

În timp ce succesul programului de slujire a tineretului din biserica locală include o Școală de Sabat a tineretului puternică și viguroasă, trebuie să existe un timp și un loc anumit și pentru alte întâlniri interactive, partășie, recreere, ocazii de mărturisire a credinței în exterior, ca și o instruire a conducătorilor, căci toate acestea fac parte din conceptele care trebuie să fie promovate în Asociația tinerilor adventiști.

Asociația juniorilor adventiști

Scopul Asociației juniorilor adventiști este asemănător cu cel al Asociației tinerilor adventiști. Scopul ei este de a clădi caractere, a oferi posibilitatea cunoașterii, a instrui pentru funcții de răspundere și a implica pe juniori în serviciul creștin. În țările în care funcționează școli adventiste, Asociația juniorilor adventiști este cuprinsă, de obicei, în programul spiritual al școlii. (vezi nota 7 de la pag. 97).

Clubul exploratorilor

Clubul Exploratorilor oferă un program specializat pentru juniori, iar în unele locuri, acesta a înlocuit în biserică Asociația juniorilor adventiști. Acolo unde funcționează ambele organizații, trebuie să existe o colaborare strânsă și o coordonare între Clubul exploratorilor și Asociația juniorilor adventiști. Întâlnirile Clubului exploratorilor au loc în conformitate cu regulamentul departamentului de tineret de la Conferință/misiune/câmp.

Clubul licuricilor

Clubul licuricilor oferă un program specializat potrivit pentru dezvoltarea copiilor de vârstă școlară primară, din biserica locală. Acesta urmărește să întărească implicarea părinților în dezvoltarea copilului în primii ani de viață. Întâlnirile acestuia și alte activități trebuie să fie în concordanță cu regulamentele Conferinței locale așa cum sunt definite în manualele clubului și în corelare cu alte organizații din biserica locală care se adresează tinerilor și familiei.

Adunările misionare ale bisericii

Mântuitorul a încredințat bisericii marea însărcinare de a vesti Evanghelia în lumea întreagă. Aceasta pune asupra fiecărui membru responsabilitatea de a transmite solia mântuirii la cât mai mulți oameni. Mântuitorul „a dat autoritate slujitorilor Lui și fiecăruia, lucrul său”. După învierea Sa, El a programat o întâlnire cu cei unsprezece ucenici și cu alți peste cinci sute de creștini, cu scopul de a-i sfătui și încuraja și, în același timp, pentru a le încredința mandatul Evangheliei. Aceasta a fost prima adunare misionară a bisericii și, cu siguranță, nu avea să fie ultima.

Fiind o parte permanentă și bine definită a serviciilor bisericii creștine, adunările misionare poartă aprobarea divină pentru toate timpurile. Prin Spiritul Sfânt ni se spune: „Dumnezeu a încredințat mâinilor noastre o lucrare deosebit de sfântă și noi avem nevoie să ne întâlnim pentru instruire, ca să fim pregătiți să împlinim această lucrare” (*Testimonies*, vol. 6, pag. 32, subl. ns.).

Programarea adunărilor - În general, primul Sabat din lună este rezervat lucrării misionare. Serviciul de închinare din acest Sabat se concentrează asupra evanghelizării personale, însă și alte departamente, în afara departamentului lucrării personale, pot să-și prezinte planurile cu aceste ocazii speciale. Acest plan va fi făcut în înțelegere cu departamentul interesat. (vezi nota 8 de la pag. 97).

Distribuirea de literatură în Sabat - Este cunoscut de toți faptul că Sabatul oferă cele mai bune ocazii secretarului cu lucrarea personală de a pune literatură la îndemâna membrilor. Trebuie să se evite în Sabat metodele îndoielnice, care tind să abată atenția membrilor de la adevărata închinare și de la adevăratul respect față de Sabat.

Adunările administrative

Adunările administrative ale bisericii locale, convocate de pastor sau de comitetul bisericii în înțelegere cu pastorul, pot fi ținute lunar sau trimestrial, în funcție de nevoile bisericii. La adunarea administrativă pot participa membri aflați în bună rânduială cu biserica la data ținerii adunării respective. Nu vor fi acceptate voturi prin procură sau prin scrisoare. Pentru a menține un spirit de strânsă colaborare între biserica locală și Conferință, biserica trebuie să se consulte cu administratorii Conferinței

asupra tuturor chestiunilor de importanță majoră. Administratorii Conferinței (președintele, secretarul și trezorerul) de care aparține biserica pot participa fără să voteze la orice adunare administrativă de pe teritoriul Conferinței, în afară de cazul când aceasta li se cere de către biserică. Adunarea administrativă a bisericii, legal constituită, este o adunare convocată la un serviciu de închinare obișnuit din Sabat, pentru care s-au făcut anunțurile corespunzătoare cu privire la timpul și locul adunării. La astfel de adunări prezidate de pastor sau, dacă s-a aranjat astfel, de către prezbiterul local, trebuie să se dea membrilor informații complete privind lucrarea bisericii, iar la sfârșitul anului să se prezinte rapoarte privind activitățile întregului an. Dacă este posibil, rapoartele trebuie să fie prezentate în scris. (vezi nota 9 de la pag. 98).

Comitetul bisericii și întrunirile lui

Definiția și funcția - Comitetul bisericii este compus din principalii slujbași ai bisericii. El are un număr de responsabilități importante, dar preocuparea de căpetenie trebuie să fie hrănirea spirituală a bisericii și lucrarea de planuire și stimulare a evanghelizării în toate fazele ei.

Marea însărcinare a lui Isus face ca evanghelizarea, proclamarea Evangheliei, să fie funcția principală a bisericii (Matei 28,18-20). Așadar, prima funcție a comitetului bisericii este de a sluji ca organ principal de conducere în biserică. Atunci când comitetul acordă tot interesul și toată energia implicării tuturor membrilor în evanghelizare, cele mai multe probleme din biserică sunt aplanate sau prevenite. O influență puternică, pozitivă se va simți în viața spirituală și în creșterea numărului de membri.

Responsabilitățile comitetului bisericii includ:

1. hrănirea spirituală,
2. evanghelizarea în toate fazele ei,
3. păstrarea purității doctrinale,
4. susținerea standardelor creștine,
5. recomandarea modificărilor în privința calității de membru,
6. finanțele bisericii,
7. protejarea bunurilor bisericii și grija față de ele,
8. coordonarea diferitelor departamente.

Comitetul este ales de către membrii bisericii, cu ocazia alegerii slujbașilor bisericii (vezi pag. 54).

Membrii comitetului - Comitetul bisericii este format din următorii slujbași:

- prezbiterul (sau prezbiterii)
- primul diacon
- prima diaconesă
- casierul
- secretarul
- responsabilul lucrării personale
- secretarul lucrării personale
- responsabilul serviciilor sociale și/sau „Tabita”
- dirigintele Școlii de Sabat
- responsabilul departamentului vieții de familie
- responsabilul departamentului Misiunea Femeii
- coordonatorul departamentului lucrării pentru copii
- secretarul departamentului educație
- președintele asociației pentru cămin și școală
- conducătorul Asociației tinerilor adventiști
- conducătorul clubului exploratorilor
- conducătorul clubului licuricilor
- coordonatorul cu evidența celor interesați de credința bisericii
- președintele comitetului de comunicații sau secretarul pentru comunicații
- responsabilul departamentului lucrării pentru sănătate
- responsabilul pentru administrarea creștină a vieții
- responsabilul pentru libertatea religioasă

În multe cazuri, două sau trei slujbe sunt îndeplinite de aceeași persoană. Mai pot fi aleși în comitet, dacă este cazul, doi membri ai bisericii. Pastorul numit de Conferință să slujească biserica este întotdeauna membru al comitetului bisericii.

Slujbașii - Președintele comitetului bisericii este pastorul numit să slujească acea biserică. Dacă el preferă să nu acționeze în această calitate sau nu poate să fie prezent, poate numi prezbiterul bisericii să prezideze în locul său. Secretarul bisericii servește ca secretar al comitetului și este răspunzător de păstrarea proceselor verbale ale întrunirilor comitetului.

Întrunirile comitetului - Deoarece activitatea comitetului bisericii este vitală pentru viața, sănătatea și creșterea acesteia, este necesar ca el să se întrunească cel puțin o dată pe lună. În bisericile mai mari, întrunirile ar putea fi mai frecvente. Este bine să se fixeze timpul de întâlnire lunară în aceeași zi și aceeași săptămână (de exemplu, în prima zi de luni din fiecare lună).

Întâlnirea comitetului este anunțată la serviciul de închinare obișnuit din Sabat. Se va face tot posibilul ca toți membrii comitetului să fie prezenți la fiecare întrunire.

Fiecare biserică trebuie să hotărască la una din adunările ei administrative obișnuite numărul de membri din comitet care trebuie să fie prezenți la o ședință de comitet, pentru ca acesta să poată lua hotărâri valabile. Nu se acceptă voturi prin procură sau scrisoare.

Lucrarea comitetului

1. Planificarea evanghelizării în toate fazele ei. Deoarece evanghelizarea este lucrarea cea mai importantă a bisericii, primul punct pe agenda fiecărui comitet al bisericii este de a se ocupa direct de evanghelizarea teritoriului misionar al bisericii. Pe lângă aceasta, o dată pe trimestru, întreaga întrunire a comitetului poate fi devotată planurilor de evanghelizare. Comitetul va studia programele și metodele de evanghelizare recomandate de Conferință și va hotărî cum pot fi aplicate mai bine de biserica lor. Pastorul și comitetul vor iniția și dezvolta planuri pentru campaniile de evanghelizare publică.
2. Coordonarea programelor misionare ale departamentelor. Comitetul bisericii răspunde de coordonarea lucrării tuturor departamentelor bisericii. Aceasta cuprinde programele misionare ale departamentelor lucrării personale, Școlii de Sabat, lucrării pentru copii, tineretului, lucrării pentru sănătate și educație. Fiecare dintre aceste departamente își desfășoară planurile de lucrare personală, în cadrul propriei sfere. Pentru a evita conflictul de programare și competiția în atragerea lucrătorilor voluntari și pentru a obține beneficii maxime este necesară coordonarea. Înainte de a-și completa și anunța planurile, fiecare departament trebuie să le supună spre aprobare comitetului bisericii. Departamentele trebuie să raporteze comitetului bisericii despre progresul și rezultatele programelor misionare. Comitetul poate sugera departamentelor în ce fel pot contribui

programele lor la pregătirea, conducerea și încheierea unei acțiuni de evanghelizare publică.

3. Încurajarea și ajutorarea departamentului lucrării personale al bisericii pentru înrolarea tuturor membrilor și copiilor într-o formă de slujire personală. Se vor desfășura cursuri de instruire pentru diferitele aspecte ale lucrării misionare.
4. Cooperarea cu coordonatorul de interese pentru ca fiecare persoană care manifestă un oarecare interes față de solia noastră să fie în mod personal și prompt contactată de un membru laic desemnat.
5. Încurajarea fiecărui departament de a da un raport, cel puțin o dată pe trimestru, comitetului bisericii, ca și membrilor, cu ocazia adunărilor administrative sau la întâlnirile din Sabat.
6. Comitetul trebuie să ia în considerație problemele administrative ale bisericii și casierul trebuie să raporteze în mod regulat situația finanțelor ei. Trebuie să se cerceteze registrele pentru a se cunoaște starea spirituală a tuturor membrilor și să se programeze vizitarea bolnavilor, a celor descurajați sau a celor care au părăsit biserica. Ceilalți slujbași vor prezenta rapoarte cu privire la activitatea pentru care sunt responsabili.

Subcomitetele - Comitetul bisericii nu trebuie să permită ca vreo altă lucrare să-l împiedice să facă planuri de evanghelizare. Dacă alte lucrări consumă prea mult din timpul comitetului, acesta va numi subcomitete, care să aibă grijă de diferitele probleme administrative ale bisericii, cum ar fi: finanțele sau proiectele de construcție ale bisericii. Aceste subcomitete vor face apoi recomandări comitetului bisericii. Astfel, comitetul își va putea îndeplini misiunea lui principală, și anume evanghelizarea. (vezi nota 10 de la pag. 99).

Ședințele comitetului școlar

În bisericile în care există o școală, lucrarea aceasta este, de obicei, supravegheată de un comitet al școlii bisericii. Se va alege un președinte care prezidează întâlnirile acestui comitet și un secretar care va păstra procesele verbale ale ședințelor și hotărârilor de comitet. Acest comitet își va ține ședințele la date regulate. Unele biserici preferă ca această funcție să fie îndeplinită de comitetul bisericii sau de un subcomitet al acesteia.

Asociația pentru cămin și școală

Asociația pentru cămin și școală este organizată de către biserica locală pentru a coordona activitățile școlii, ale căminului și ale bisericii. Se recomandă ca întâlnirile acestea să aibă loc lunar. Se va acorda atenție educării părinților ca și susținerii școlii în obținerea resurselor necesare, cum ar fi: părinți-suport ai cadrelor didactice, cărți, material didactic și echipament.

Materialele destinate să ajute pe conducătorii pentru cămin și școală sunt puse la dispoziție de departamentul educație.

Note

Aceste note conțin material explicativ cu privire la modul în care biserica locală poate proceda în anumite situații. O biserică locală poate adopta propriile metode alternative. Totuși, aceste metode trebuie să fie în armonie cu cadrul general al principiilor acceptate de organizația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

1. **Serviciul de închinare din Sabat dimineață** (vezi pag. 80) - Când cei care slujesc ajung la amvon și îngenunchează, adunarea trebuie, de asemenea, să-și plece capul, implorând prezența și binecuvântarea lui Dumnezeu. Această atmosferă de tăcută închinare pregătește calea pentru imnul de deschidere și pentru cele ce urmează.

Serviciul de închinare are două părți importante:

- a. Adunarea răspunde cu laudă și adorare exprimate prin cântare, rugăciune și daruri.
- b. Solia din Cuvântul lui Dumnezeu. Cel care aduce solia și frânge Pâinea vieții trebuie să fie plin de simțământul sfințeniei acestei lucrări și trebuie să fie foarte bine pregătit. De asemenea, cel care conduce pe închinători în prezența lui Dumnezeu prin rugăciunea pastorală săvârșește unul dintre cele mai sfinte acte din întregul serviciu divin. De aceea, trebuie să fie conștient de importanța rugăciunii, care trebuie înălțată cu umilință și respect. Se obișnuiește ca formația să îngenuncheze cu fața spre adunare, iar adunarea să stea cu fața spre amvon și, dacă este posibil, să îngenuncheze. Rugăciunea să fie scurtă, folosind cuvinte de adorare, de mulțumire și menționându-se nevoile personale ale închinătorilor, ca și cele ale marelui câmp mondial.

Înainte de predică, este bine să se cânte o cântare specială sau un imn de consacrare. Apoi urmează cea mai importantă parte a orei de închinare, hrănirea spirituală a turmei lui Dumnezeu. Când o adunare este cu adevărat hrănită și simte că „Dumnezeu a vizitat poporul Său”, apar totdeauna rezultate binecuvântate spre slava lui Dumnezeu.

Strângerea darurilor este o parte importantă a orei de închinare. În timp ce suntem sfătuiți „să ne închinăm Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte”, suntem îndemnați, de asemenea, „să aducem daruri” când intrăm în „curțile Lui” (Ps. 96,9.8). Astfel, prezentarea darurilor noastre lui Dumnezeu își află locul convenit în cadrul serviciului de închinare.

Prezbiterul, mai ales dacă este prezent un pastor autorizat, va colabora cu pastorul bisericii la alcătuirea programului serviciului de închinare. Dacă biserica nu are un pastor, prezbiterul are sarcina să conducă serviciul sau să aranjeze ca altcineva să facă aceasta. Din când în când, se vor organiza adunări pentru mărturie personală și laudă sau pentru a da ocazie anumitor membri să-și relateze experiența din lucrarea misionară.

2. Forma serviciului de închinare - (vezi pag. 80) – Sugerăm două modele ale serviciului de închinare:

Forma mai lungă

Preludiu la orgă
 Anunțuri
 Intrarea corului și a pastorilor
 Doxologie
 Invocarea prezenței lui Dumnezeu
 Citirea unui pasaj din Scriptură
 Imn de laudă
 Rugăciune
 Imn sau cântare specială
 Strângerea darurilor
 Imn de consacrare
 Predica
 Imn
 Binecuvântarea
 Rugăciune tăcută, șezând sau
 în picioare
 Postludiu la orgă

Forma mai scurtă

Anunțuri
 Imn
 Rugăciune
 Strângerea darurilor
 Imn sau cântare specială
 Predica
 Imn
 Binecuvântarea
 Rugăciune tăcută,
 șezând sau în picioare

3. Spălarea picioarelor – (vezi pag. 82) – La spălarea picioarelor trebuie să se asigure spații separate pentru bărbați și femei. Acolo unde scările sau distanța constituie o problemă pentru cei invalizi, se vor face aranjamente speciale. În locurile în care este acceptabil din punct de vedere social și unde îmbrăcămintea este de așa natură încât să nu se ajungă la indecență, se pot face pregătiri speciale pentru ca soțul și soția sau părinții și copiii lor botezați să săvârșească împreună această ceremonie. Conducătorii bisericii trebuie să numească persoane a căror responsabilitate este să-i ajute pe cei retrași sau sensibili, pentru care alegerea unui partener la spălarea picioarelor poate reprezenta o experiență dificilă, să-și găsească partenerul.

4. Pâinea și vinul – (vezi pag. 82) – În timp ce membrii revin în adunare, se poate cânta un imn. Cei care oficiază serviciul divin își ocupă locurile lângă masa Cinei Domnului, iar diaconii și diaconesele își ocupă locurile lor. Fața de masă care acoperă pâinea este strânsă și se citește un pasaj potrivit, cum ar fi: 1 Corinteni 11,23.24; Matei 26,26; Marcu 14,22; Luca 22,19 sau se ține o scurtă cuvântare, care este bine să aibă loc în acest moment și nu mai târziu. Eficiența cuvântării va spori dacă se va accentua semnificația pâinii și a vinului, astfel încât solia ei să rămână vie în mintea participanților, în timp ce se împart simbolurile sfinte. Cei ce oficiază ceremonia îngenunchează, cerând binecuvântarea asupra pâinii. Adunarea poate să îngenuncheze sau să rămână în picioare. Cea mai mare parte din pâine poate fi frântă înainte, rămânând doar o mică parte pe fiecare platou pentru a fi frântă de pastori sau prezbiteri. Pastorul și prezbiterii înmânează diaconilor platourile cu pâine, iar aceștia o împart adunării. În timpul acesta, se poate intona o cântare specială, se poate da mărturie personală, se poate face un rezumat al prediciei sau citi anumite pasaje alese, se poate cânta cu toată adunarea sau numai cu orga sau pianul o melodie meditativă.

Toți cei care au luat bucățica de pâine o vor păstra până va fi servit și pastorul sau prezbiterul care oficiază serviciul. După ce toți au fost serviți, conducătorul invită adunarea să se împărtășească din pâine. În timp ce se mănâncă pâinea, se înalță rugăciuni tăcute. Apoi pastorul citește un pasaj adecvat, cum ar fi: 1 Corinteni 11,25.26; Matei 26,27-29, Marcu 14,23-25 sau Luca 22,20. Conducătorii îngenunchează când se înalță rugăciunea pentru vin. Din nou, diaconii

servesc adunarea. Activități, cum ar fi cele sugerate pentru timpul împărțirii pâinii, pot fi continuate și în acest timp. După ce au fost serviți toți pastorii sau prezbiterii care oficiază, toți închinătorii se împărtășesc din vin.

O metodă facultativă este ca pâinea să fie binecuvântată și frântă, apoi împreună cu vinul să fie așezate pe aceeași tavă și să se împartă adunării. Închinătorul le ia pe amândouă din tavă în același timp. După ce mănâncă pâinea, urmează o rugăciune tăcută, apoi se înalță rugăciunea asupra vinului, care se bea urmat de o rugăciune tăcută. Acolo unde scaunele sunt prevăzute cu un raft pentru pahare, nu mai este necesară strângerea lor decât după terminarea serviciului.

5. **Asociația tinerilor adventiști** – (vezi pag. 87) – Materialele necesare conducerii activităților asociației sunt puse la dispoziția ei de către departamentul tineretului din cadrul diviziunii, uniunii și Conferinței locale. Între acestea se include și *Youth Ministry Accent*, un periodic trimestrial publicat de departamentul de tineret al Conferinței Generale. Mai sunt puse la dispoziție multe alte broșuri ce acoperă un spectru larg de subiecte care să ajute în lucrarea pentru tineret. Acestea pot fi procurate de la departamentul tineretului din cadrul Conferinței sau de la casa de editură.

6. **Asociația tinerilor adventiști** – (vezi pag. 87) - Planul Asociației tinerilor adventiști este prezentat pe scurt în capitolul 9, „Organizații auxiliare”. Informații detaliate pot fi obținute de la directorul departamentului de tineret de la Conferință. Este esențial ca fiecare biserică să studieze nevoile tineretului ei, profilul familial, resursele, personalul, posibilitățile și relațiile cu școala, dezvoltând o bună lucrare de slujire a tineretului, în funcție de toți acești factori. În anumite locuri, poate fi ales alt termen în loc de „societate”, cum ar fi „asociație” sau „acțiune”, însă nu trebuie omise cuvintele „a tinerilor adventiști”, care identifică clar organizația.

7. **Asociația juniorilor adventiști** – (vezi pag. 88) – Fiecare clasă este considerată o entitate separată, dirigintele fiind conducătorul, iar slujbașii fiind elevii aleși. Acolo unde nu există școli ale bisericii, juniorii ar trebui să fie integrați într-un program general al tineretului, folosind cu precădere metodele care presupun implicarea familiei.

8. **Programarea adunărilor** – (vezi pag. 89) – Pentru a întări și dezvolta spiritul misionar printre membri, adunările auxiliare ale departamentului lucrării personale pot fi conduse în unul sau mai multe feluri, cum ar fi:

- a. Cele zece minute ținute în fiecare Sabat, rezervate departamentului lucrării personale, de obicei imediat după Școala de Sabat și înainte de serviciul de predică.
- b. O adunare la mijlocul săptămânii combinată cu adunarea de rugăciune săptămânală. Cu ocazia aceasta, prima parte a serviciului poate conține un mesaj devoțional, urmat de o serie de rugăciuni, amintindu-se că închinarea este o parte vitală a creșterii spirituale și a pregătirii pentru slujire. Restul timpului poate fi acordat instruirii în vederea lucrării de evanghelizare personală. Se prezintă metode de câștigare a sufletelor, iar membrilor li se dă ocazia să prezinte, pentru discuții generale, problemele pe care le-au întâlnit în cadrul lucrării lor misionare.
- c. Adunările departamentului lucrării personale la diferite date, după cum o cer împrejurările locale. Comitetul departamentului lucrării personale trebuie să întocmească cu grijă planuri pentru ca serviciile lucrării personale ale bisericii să fie ocazii de reînviore spirituală și instruire practică, veghind să aibă loc cu aceeași regularitate și continuitate ca și alte adunări ale bisericii.

9. **Adunările administrative** – (vezi pag. 89) – Rapoartele trebuie să cuprindă următoarele activități:

- a. Un raport din partea secretarului, care să indice numărul membrilor la data respectivă, numărul membrilor primiți și al celor transferați în alte biserici. Se vor evidenția persoanele cărora li s-a retras calitatea de membru și cei decedați în timpul anului, nu neapărat nominal, ci ca număr. Ar fi bine să se facă o scurtă prezentare cu privire la hotărârile luate de comitet cu prilejul întrunirilor sale.
- b. Un raport din partea responsabilului lucrării personale, care să prezinte lucrarea misionară, inclusiv activitățile serviciilor sociale ale bisericii, împreună cu planurile pentru viitor. Acesta va fi urmat de un raport al secretarului lucrării personale.
- c. Un raport din partea casierului, care să arate totalul zecimii strânse și trimise la trezorerierul Conferinței, de asemenea, un raport complet al

- darurilor pentru misiunea externă primite și predate și un raport despre fondurile de venituri și cheltuieli ale bisericii.
- d. Un raport din partea serviciului diaconiei despre vizitele făcute membrilor, despre lucrarea pentru săraci și alte lucrări ale acestuia.
  - e. Un raport din partea Asociației tinerilor adventiști despre lucrarea misionară și alte activități ale tineretului.
  - f. Un raport din partea secretarului Școlii de Sabat despre numărul de membri, cât și alte probleme ale Școlii de Sabat.
  - g. Un raport al casierului cu privire la situația financiară a școlii bisericii, cu detalii privind nevoile ei de dotare sau alte chestiuni.
  - h. Un raport din partea directorului sau profesorului școlii bisericii cuprinzând date ca: numărul celor înscriși, programul de educație al școlii, botezurile în rândul elevilor și rezultatele eforturilor depuse de elevi în activitățile denominaționale.
  - i. Un raport din partea responsabilului asociației pentru cămin și școală cu privire la activitățile și nevoile acestei organizații.
  - j. Un raport din partea secretarului pentru comunicații, cu privire la presă, radio, televiziune și alte activități asemănătoare în care este implicată biserica și societatea.

10. Subcomitetele – (vezi pag. 93) – În bisericile foarte mari, comitetul poate numi un subcomitet pentru evanghelizare. Acesta va fi compus din coordonatorii tuturor departamentelor misionare ale bisericii, iar prezbiterul va fi președintele. Acest subcomitet va prezenta periodic rapoarte comitetului bisericii și își va asuma sarcina de a coordona programele departamentelor misionare.

Organizațiile auxiliare ale bisericii și slujbașii lor

Structura bisericii, sub călăuzirea Duhului Sfânt, este vitală pentru creșterea spirituală a membrilor și pentru împlinirea misiunii bisericii. Este scheletul trupului. Și „tot trupul bine încheșat și strâns legat prin ceea ce dă fiecare încheietură își primește creșterea potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste” (Efeseni 4:16). Elementele cele mai importante ale structurii și organizației bisericii locale sunt rolurile slujbașilor bisericii (vezi cap. 7) și organizațiile auxiliare sau departamentele. Acest capitol este o descriere a obiectivelor, conducerii, funcțiilor și activităților acestora. Departamentele bisericii locale trebuie să coopereze cu departamentele corespunzătoare ale Conferinței, uniunii și diviziunii.

Lucrarea departamentelor bisericii locale este strâns legată de lucrarea pastorului, deoarece ambele sunt angajate în mod egal în același program al bisericii. Pastorul slujește în calitate de consilier apropiat al comitetelor tuturor organizațiilor auxiliare și departamentelor, asistând împreună cu biserica la implementarea programelor ei. În caz de urgență sau unde circumstanțele o cer, pastorul poate convoca întrunirea oricărui comitet sau organizații a bisericii pentru a lua decizii care slujesc interesului bisericii. Fiecare biserică locală ar trebui să folosească serviciile departamentelor descrise în acest capitol pentru a-și hrăni membrii și pentru a împlini misiunea dată de Hristos bisericii creștine, și în special bisericii rămășiței de la sfârșitul timpului. (Mat. 28:19; Apoc. 10:11; Apoc. 14:6).

Departamentul lucrării personale

Departamentul lucrării personale oferă resurse și instruieste membrii bisericii pentru a-și uni eforturile cu pastorul și slujbașii, în vederea proclamării finale a Evangheliei mântuirii prin Hristos. Scopul acestui departament este de a înrola fiecare membru în serviciul activ de câștigare de suflete pentru Dumnezeu.

Comitetul lucrării personale – Comitetul lucrării personale conduce eforturile misionare ale bisericii locale și lucrează sub coordonarea comitetului bisericii. Comitetul trebuie să se întrunească cel puțin o dată pe lună. Acest comitet va fi format din: responsabilul lucrării personale (ca președinte), secretarul lucrării personale, pastor, un prezbiter, casierul bisericii, responsabilul cercului Tabita, secretarul cercului Tabita, responsabilul organizației „Bărbăților adventiști”, coordonatorul cu evidența (vezi pag. 70), responsabilul lucrării pentru sănătate, secretarul pentru comunicații, dirigintele Școlii de Sabat, conducătorul Asociației tinerilor adventiști, coordonatorul lucrării pentru invalizi, coordonatorul lucrării pentru copii, responsabilul departamentului Misiunea Femeii, directorul pentru servicii sociale sau responsabilul pentru servicii sociale și alți membri, dacă este necesar. Comitetul lucrării personale poate desemna subcomitete pentru obiective specifice în măsura în care se consideră necesar. Toate subcomitetele raportează comitetului lucrării personale (vezi nota 1 de la pag. 132).

Responsabilul lucrării personale - Responsabilul lucrării personale este ales de către biserică să instruiască și să conducă biserica în serviciul evanghelic activ. El este președintele comitetului lucrării personale. Responsabilul are datoria de a prezenta bisericii la serviciul lucrării personale din Sabat și la adunările administrative ale bisericii un raport asupra întregii activități misionare a bisericii.

Secretarul lucrării personale - Secretarul lucrării personale este ales de către biserică și slujește ca reprezentant al Centrului adventist de carte pentru toate departamentele bisericii. El lucrează în strânsă colaborare cu responsabilul lucrării personale la dezvoltarea programelor lucrării misionare ale bisericii. (vezi nota 2 de la pag. 133).

Servicii sociale/Cercul de binefacere Tabita – Serviciile sociale/Cercul de binefacere Tabita este o ramură importantă a activităților misionare ale bisericii. Responsabilul acestuia, ajutorul lui (dacă este necesar) și secretarul-casier, sunt aleși la adunarea electivă a bisericii. Această organizație colectează și pregătește haine, hrană și alte provizii pentru cei săraci, nevoiași și nenorociți. Organizația lucrează în strânsă legătură cu diaconii și diaconesele din biserică. Totuși, serviciile sociale/Cercul de binefacere Tabita

include mai mult decât oferirea de ajutoare; ea cuprinde și instruirea adulților, vizitarea, activități casnice, îngrijirea bolnavilor la domiciliu, sfătuirea și alte servicii. Departamentul lucrării personale are principala responsabilitate pentru această lucrare.

„Bărbații adventiști” - „Bărbații adventiști” este un alt grup subordonat departamentului lucrării personale (vezi nota 3 de la pag. 135).

Centrul de servicii sociale - Acolo unde biserica are un centru de servicii sociale, comitetul lucrării personale este cel care coordonează acest centru. Responsabilul centrului este numit de către comitetul lucrării personale și este membru al comitetului (vezi nota 4 de la pag. 135).

Lucrarea pentru invalizi - Prin intermediul acestui serviciu, comitetul lucrării personale al bisericii locale trebuie să acorde o atenție specială membrilor invalizi ai bisericii și altor persoane invalide. Trebuie să întocmească programe pentru a vesti adevărul celor invalizi; să facă recomandări comitetului bisericii cu privire la acțiunile care pot face mai accesibile serviciile bisericii pentru cei invalizi; să ajute biserica pentru a găsi mijloace de transport pentru invalizi; să sfătuiască pe conducătorii bisericii și ai departamentelor cu privire la implicarea posibilă în activitate a membrilor invalizi.

Responsabilul lucrării pentru invalizi este factorul de legătură cu organizațiile care oferă servicii pentru handicapați, cum ar fi Serviciul creștin pentru nevăzători (Christian Record Services) și promovează programele acestei organizații în biserica locală.

Departamentul Școlii de Sabat

Școala de Sabat este principalul sistem de educație religioasă a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și are patru scopuri: studiul Scripturii, părtășia, acțiuni evanghelistice și implicarea în misiunea mondială.

În cooperare cu diviziunile, misiunea specifică a departamentului Școlii de Sabat de la Conferința Generală, este să distribuie studiile biblice ale Școlii de Sabat pentru toate categoriile de vârstă, să asigure schițe pentru programul Școlii de Sabat ținând cont de contextul cultural al fiecărei diviziuni, precum și resurse și un sistem de instruire pentru instructorii Școlii de Sabat și să stimuleze dărnicia în cadrul Școlii de Sabat, pentru misiunea mondială.

„Școala de Sabat este o ramură importantă a lucrării misionare nu doar pentru că oferă tinerilor și adulților o înțelegere a Cuvântului lui Dumnezeu, ci și pentru că trezește în ei dragoste pentru adevărurile lui sfinte, precum și dorința de a-l studia pentru ei înșiși; mai mult decât atât, ea îi învață să-și orienteze viața în funcție de învățăturile sfinte ale Scripturii.” (*Counsels on Sabbath School Work*, pag. 10,11)

„Școala de Sabat, dacă este bine condusă, se dovedește a fi unul dintre cele mai puternice mijloace ale lui Dumnezeu pentru a aduce pe oameni la cunoștința adevărului” (*Idem*, pag. 115).

Slujbașii, instructorii și toți membrii Școlii de Sabat trebuie să conlucreze cu celelalte departamente ale bisericii în lucrarea misionară și în activitățile de salvare a sufletelor, cum și printr-o lucrare energică de evanghelizare prin grupele obișnuite ale Școlii de Sabat și alte activități precum: zilele speciale de decizie, grupele biblice conduse de pastor, zilele speciale pentru vizitatorii Școlii de Sabat, școlile biblice de vacanță, ramura evanghelistică a Școlii de Sabat, cercuri biblice în vecinătate și orele de povestiri. În bisericile care au un departament al lucrării pentru copii, școlile biblice de vacanță, Școala de Sabat pentru copii, cercurile biblice în vecinătate și orele de povestiri, vor trece sub conducerea departamentului lucrării pentru copii. (vezi pag. 130). Astfel, toate departamentele bisericii trebuie să conlucreze cu Școala de Sabat pentru a face ca lucrarea întregii biserici să fie cât mai eficientă posibil.

Slujbașii Școlii de Sabat trebuie să fie membri ai bisericii locale. Ei sunt aleși pentru un an sau doi ani, după cum hotărăște biserica locală (vezi p. 55). Slujbașii care servesc ca membri ai comitetului Școlii de Sabat sunt aleși în același mod și în același timp ca și ceilalți slujbași ai bisericii. Lista slujbașilor Școlii de Sabat și a ajutoarelor lor care sunt aleși de biserică cuprinde: dirigintele, cu unul sau mai multe ajutoare, secretarul, cu unul sau mai multe ajutoare, un conducător pentru fiecare secțiune, inclusiv secțiunea adulților și cea pentru vizite la domiciliu; un coordonator al lucrării pentru copii și/sau un conducător al Școlii biblice de vacanță și un secretar cu investițiile pentru misiuni.

Comitetul Școlii de Sabat - Comitetul Școlii de Sabat este organul ei administrativ. El cuprinde următorii slujbași: dirigintele (ca președinte), ajutoarele sale, secretarul care este și secretarul comitetului, secretarii ajutori, conducătorii de secțiuni, responsabilul cu investițiile pentru misiuni,

responsabilul lucrării personale, responsabilul lucrării pentru copii și/sau responsabilul școlii biblice de vacanță, un prezbiter (numit de comitetul bisericii sau de comitetul prezbiterilor) și pastorul. De îndată ce este posibil, după alegerea slujbașilor, dirigintele va convoca o ședință a comitetului Școlii de Sabat pentru a numi, conform nevoilor diferitelor secțiuni, alți slujbași care nu sunt membri ai comitetului Școlii de Sabat. Aceștia pot fi: coordonatorii ajutoari ai secțiunilor, secretarii secțiunilor, dirijorii, pianistii sau organistii și cei ce întâmpină pe vizitatori.

Pe lângă acești slujbași, comitetul Școlii de Sabat numește instructori pentru toate secțiunile care sunt aprobate de comitetul bisericii. Trebuie să se studieze cu atenție nevoile tuturor grupelor Școlii de Sabat. Se recomandă consultarea coordonatorilor de secțiuni, în mod special atunci când se alege instructori pentru secțiunile copiilor.

Datorită importanței menținerii integrității adevărilor ce se predau și menținerii unei predări de înaltă calitate, trebuie acordată multă atenție în alegerea instructorilor Școlii de Sabat. Timpul alocat prezentării studiului ar trebui să fie de cel puțin treizeci de minute. Toți instructorii trebuie să fie membri ai bisericii, fiind în bună rânduială.

Comitetul Școlii de Sabat sub conducerea dirigintelui, este responsabil pentru desfășurarea optimă a Școlii de Sabat. Comitetul ar trebui să se întâlnească regulat în funcție de nevoia de a oferi o coordonare potrivită pentru programul tuturor secțiunilor. Comitetul ar trebui să se asigure că sugestiile de programe și materialele, inclusiv studiile Școlii de Sabat pregătite de Conferința Generală sunt disponibile în cantități suficiente și la timpul oportun.

Dirigintele - Dirigintele Școlii de Sabat este slujbașul principal. De îndată ce dirigintele este ales, el va începe să facă planuri pentru a conduce Școala de Sabat în mod eficient. Dirigintele va susține planurile și direcțiile departamentului Școlii de Sabat al Conferinței. Este de așteptat ca dirigintele să se conformeze hotărârilor comitetului Școlii de Sabat în ceea ce privește funcționarea acesteia. (vezi nota 5 de la pag. 135).

Dirigintele ajutor - Vor fi aleși unul sau mai mulți diriginți ajutoari, în funcție de nevoie. Ajutoarelor le vor fi desemnate responsabilități specifice cum ar fi: promovarea evanghelizării prin Școala de Sabat și a acțiunilor misionare mondiale; sublinierea săptămânală a misiunii externe; planuirea și promovarea țințelor pentru dăruire; încurajarea și coordonarea planurilor

evangelistice și a activităților în localitate; grijă pentru membrii grupelor prin compararea registrelor de la Școala de Sabat cu registrul de membri ai comunității, apoi realizarea de planuri și implementarea lor pentru creșterea participării membrilor la Școala de Sabat. Astfel de planuri trebuie să încurajeze preocuparea misionară personală și a grupei în contactarea celor care nu participă, ca și a noilor membri.

Secretarul - Credințioșia, exactitatea și amabilitatea creștină sunt în special necesare în lucrarea secretarului. (vezi nota 6 de la pag. 136).

Secretarul ajutor - În absența secretarului, un secretar ajutor își asumă aceste responsabilități. Secretarul ajutor va fi prezent la fiecare serviciu al Școlii de Sabat, gata să ajute dirigințele sau secretarul în tot ceea ce este nevoie. Dacă se dorește, ajutorul poate funcționa ca secretar al întrunirii instructorilor, raportând secretarului orice fapt demn de menționat.

Responsabilul cu investițiile - Responsabilul cu investițiile face o prezentare pentru planul de investiții în vederea susținerii misiunii. El/ea încurajează activitatea de investiție în toate secțiunile Școlii de Sabat informându-i pe toți membri despre progresul realizat.

Directorul Școlii Biblice de Vacanță - Directorul Școlii Biblice de Vacanță coordonează organizarea, promovarea și demararea evanghelizării locale prin Școala Biblică de Vacanță anuală. (În unele biserici această responsabilitate poate fi dată coordonatorului departamentului lucrării pentru copii).

Coordonatorul muzical – Comitetul Școlii de Sabat va numi un coordonator muzical care să conducă partea muzicală și care să se consulte cu conducătorul de secțiune pentru prezentarea acestei părți a serviciului de închinare din fiecare Sabat.

Ca o expresie a închinării, se va acorda atenție alegerii muzicii care să dea slavă lui Dumnezeu. Cântăreții trebuie să fie aleși cu aceeași grijă cu care sunt aleși ceilalți slujbași ai Școlii de Sabat și vor fi măsuțați după aceleași standarde. (vezi pag. 77,78).

Pianistul și/sau organistul - Pianistul și/sau organistul Școlii de Sabat va fi ales de comitetul Școlii de Sabat.

Conducătorii de secțiuni ai Școlii de Sabat - Pentru fiecare secțiune a Școlii de Sabat, comitetul bisericii va alege un lider. Dacă se

simte nevoia unor ajutoare, acestea pot fi numite de comitetul Școlii de Sabat. Mai multe informații cu privire la împărțirea secțiunilor în funcție de vârstă, așezarea pe categorii de la începători până la adulți, sunt detaliate în Manualul Școlii de Sabat care se poate obține prin Centrul adventist de carte sau departamentul Școlii de Sabat de la Conferință.

Îndatoririle conducătorilor de secțiuni includ și elaborarea unui program săptămânal al Școlii de Sabat. Fiecare secțiune ar trebui să urmărească graficul sugerat pentru acea grupă, așa cum este prezentat în Manualul Școlii de Sabat și care ar trebui să includă totdeauna un timp pentru accentuarea misiunii și discuții pe marginea studiului care să fie potrivite vârstei celor din acea secțiune a Școlii de Sabat. Conducătorii secțiunilor trebuie să se asigure că există spații adecvate și materiale ale studiului Școlii de Sabat pentru instructori și fișe săptămânale pentru toți membrii și vizitatorii, precum și schița studiului, hărți și alte materiale ajutătoare, în funcție de nevoi.

Secțiunea mobilă – Secțiunea pentru vizitarea la domiciliu poartă de grijă acelor care nu sunt în stare să participe la Școala de Sabat datorită vârstei sau infirmității. Informații speciale cu privire la lucrarea responsabilului acestei secțiuni pot fi găsite în Manualul Școlii de Sabat.

Instructorii Școlii de Sabat – Toți instructorii sunt aleși de comitetul Școlii de Sabat și aprobați de comitetul bisericii pentru a sluji timp de un an. Aceștia trebuie să aibă capacitatea de a preda și dispoziția de a căuta căi de îmbunătățire a abilității lor de predare. Ei trebuie să fie sânguincioși în pregătire, să participe regulat, să fie punctuali și să fie un exemplu pentru grupă în ce privește studiul zilnic al lecțiunii Școlii de Sabat.

Trebuie făcute eforturi speciale pentru a selecta instructori pentru copii și tineri din mijlocul acelor membri care au pe inimă lucrarea aceasta și care dovedesc abilitatea de a le împlini nevoile.

Toți instructorii trebuie să fie încurajați să participe la cursurile pentru instructori publicate de Conferința Generală și/sau diviziune și care sunt disponibile prin departamentul Școlii de Sabat al Conferinței.

Întâlnirea instructorilor Școlii de Sabat – Este recomandat ca fiecare Școală de Sabat să aibă o întâlnire săptămânală a instructorilor. Dirigintele ar trebui să aibă sarcina de a o conduce, sau oricine altcineva

poate fi numit pentru a recapitula studiul de Sabatul viitor. Cele mai bune rezultate se obțin atunci când întâlnirea instructorilor are loc în timpul săptămânii, pentru că aceasta oferă posibilitatea unui studiu personal atât înainte, cât și după întâlnire; de asemenea, va fi mai puțină grabă decât dacă s-ar desfășura în Sabat dimineața. Trebuie să fie alocat un timp suficient pentru întâlnirea instructorilor și ar trebui realizate cel puțin trei lucruri: un rezumat util al studiului pentru Sabatul viitor, o scurtă apreciere cu privire la unul sau mai multe obiective ale Școlii de Sabat și discutarea oricărei probleme generale care reține atenția.

Studiile Școlii de Sabat – Realizând că „doar cei care și-au fortificat mintea cu adevărurile Bibliei vor rezista ultimului mare conflict” (*The Great Controversy*, pag. 593,594), coordonatorii departamentului Școlii de Sabat trebuie să facă tot posibilul ca să încurajeze membrii la un studiu regulat și sistematic al Cuvântului. Materialele studiului Școlii de Sabat sunt desemnate să încurajeze obiceiul de a ne hrăni zilnic din Cuvânt. Această practică are darul de a menține unitatea creștină în biserica mondială.

Conferința Generală publică lecțiuni ale Școlii de Sabat pentru fiecare secțiune a Școlii de Sabat. Fiecare membru trebuie să aibă acces la acele studii care sunt potrivite categoriei de vârstă. Conferința Generală și/sau Diviziunea produce materiale ajutătoare pentru coordonatori și instructori și acestea vor fi puse la dispoziția fiecărui conducător și instructor din fiecare secțiune a Școlii de Sabat.

Darurile Școlii de Sabat - Toate darurile Școlii de Sabat trebuie să fie atent înregistrate de către secretar și predate casierului bisericii cât mai curând posibil. Darurile date de cei vizitați la domiciliu se vor adăuga darurilor deja adunate în Școala de Sabat.

Cu excepția fondurilor pentru cheltuieli, toate darurile Școlii de Sabat aparțin Conferinței Generale și trebuie predate în întregime Conferinței de către casierul bisericii pentru a fi trimise Conferinței Generale. Aceste fonduri includ darurile săptămânale ale Școlii de Sabat, darurile Sabatului al treisprezecelea, fondul de investiții al Școlii de Sabat și darurile de mulțumire pentru zilele de naștere. Toate acestea sunt fonduri pentru misiunea externă, dar fiecare dintre ele trebuie notat separat în raportul trimis de biserică la Conferința Generală. Acest lucru este necesar ca să permită Conferinței Generale să aloce procentele folosite pentru proiecte

speciale, potrivit cu regulamentul bisericii. Nici un fond pentru misiunea externă nu trebuie să fie reținut de biserica locală sau de Conferință.

Banii pentru cheltuieli locale - Multe Școli de Sabat strâng daruri la anumite date pentru acoperirea cheltuielilor proprii. (vezi nota 7 de la pag. 136).

Darurile pentru cheltuieli ale Școlii de Sabat și darurile pentru misiunea externă nu vor fi considerate ca fiind un singur dar, ci vor fi împărțite potrivit unui procentaj asupra căruia s-a căzut de acord. Darurile pentru cheltuieli ale Școlii de Sabat trebuie să fie păstrate cu totul separat de darurile pentru misiunea externă.

Raportul trimestrial – Raportul trimestrial trebuie încheiat imediat după ultimul Sabat din trimestru și expediat înainte de data limită directorului Școlii de Sabat și lucrării personale de la Conferință. El va fi prezentat la adunarea administrativă trimestrială a bisericii. Secretarul va trimite raportul în forma cerută directorului Școlii de Sabat și lucrării personale de la Conferință, iar o copie va rămâne la dosarul secretarului și altele vor fi oferite pastorului și dirigintelui Școlii de Sabat.

Asociația tinerilor adventiști

Asociația tinerilor adventiști este un departament al bisericii prin care aceasta lucrează pentru și prin tineretul ei.

„Moise a răspuns: „Vom merge cu copiii și cu bătrânii noștri, cu fiii și fiicele noastre, cu oile și boii noștri, căci avem să ținem o sărbătoare în cinstea Domnului” (Ex. 10:9). „Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta, să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere aminte la mâini și să-ți fie ca niște fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale” (Deut. 6:6-9). „Nimeni să nu-ți disprețuiască tinerețea; ci fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție” (1 Tim. 4:12).

„Astăzi, avem o armată de tineri care poate face mult dacă este îndrumată și încurajată în mod corespunzător... Vrem ca ei să fie binecuvântați de Dumnezeu, să joace un rol important în câștigarea

celorlalți tineri pentru Hristos” (E.G. White în *General Conference Bulletin*, 29, 30 ianuarie 1893, pag. 24).

Serva Domnului a cerut să se înființeze o organizație a tineretului în fiecare biserică, spunând ce fel de organizație trebuie să fie aceasta: „Să fie o societate organizată oarecum după modelul Societății Străduinței Creștine (Christian Endeavor Society)...” (*Counsels to Health*, pag. 537). „În fiecare biserică să fie organizate astfel de societăți care să îndeplinească această lucrare” (E.G. White în *Signs of the Times*, 29 mai 1893).

„Când tinerii își predau inimile lui Dumnezeu, responsabilitatea noastră față de ei nu încetează. Ei trebuie să devină interesați în lucrarea Domnului, fiind conduși să vadă că El așteaptă de la ei să facă ceva pentru înaintarea cauzei Sale. Nu este suficient să li se arate cât de mult este de lucru, îndemnându-i să-și facă partea. Ei trebuie învățați cum să lucreze pentru Domnul. Ei trebuie să fie instruiți, deprinși cu disciplina și antrenați după cele mai bune metode de câștigare a sufletelor pentru Hristos. Învățați-i să ajute pe semenii lor tineri într-un spirit blând și umilit. Organizați cu pricepere diferite ramuri de activitate misionară la care să poată lua parte și ei, dându-le sfat și ajutor. În felul acesta, ei vor învăța cum să lucreze pentru Dumnezeu” (*Gospel Workers*, pag. 210).

„Cu o astfel de armată de lucrători, cum sunt tinerii noștri, dacă sunt corect instruiți, cât de curând ar fi dusă întregii lumi solia Mântuitorului crucificat, înviat și care este gata să vină” (*Messages to Young People*, pag. 196).

Deși este necesar să existe în fiecare biserică o asociație activă a tinerilor adventiști, este foarte important ca programul tinerilor să nu fie izolat de restul bisericii. Pe lângă participarea lor la organizația tineretului, ei trebuie să fie integrați în funcții de conducere și implicați în întregul program al bisericii. Este bine să fie prezbiteri tineri, diaconese și diaconi tineri care să conlucreze cu slujbașii cu experiență ai bisericii. Tinerii să fie activi în toate ramurile lucrării bisericii. „Pentru ca lucrarea să poată înainta în toate ramurile ei, Dumnezeu cere vigoarea, zelul și curajul tinerilor. El a ales tinerii să contribuie la înaintarea cauzei Sale. Pentru a face planuri cu minte clară și a le îndeplini cu curaj este necesară energie proaspătă. Tinerii și tinerele sunt invitați să ofere lui Dumnezeu tăria tinereții

lor pentru ca, prin exercitarea puterilor lor, printr-o minte ascuțită și acțiune viguroasă, ei să poată aduce glorie numelui Său și mântuire semenilor lor” (*Gospel Workers*, pag. 67).

Declarația de misiune – Scopul principal al lucrării de tineret este mântuirea tinerilor prin Isus Hristos. Prin lucrarea de tineret înțelegem totalitatea activităților bisericii efectuate pentru, cu și prin tineri.⁵

Sarcina noastră este:

1. Să-i conducem pe tineri să înțeleagă valoarea lor individuală, să descopere și să dezvolte darurile și capacitățile lor spirituale.
2. Să echipăm și să împuternicim tinerii pentru o viață de slujire a bisericii lui Dumnezeu și a societății.
3. Să asigurăm integrarea tinerilor în toate aspectele vieții și conducerii bisericii pentru a fi angajați cu totul în misiunea bisericii. (vezi nota 8 de la pag. 136).

Obiective - Ca răspuns la aceste directive inspirate, a fost organizat departamentul de tineret care să instruiască în vederea conducerii și să pună la dispoziție surse de inspirație și planuri evanghelistice pentru Asociația tinerilor adventiști din biserici. Spiritul Profetic prezintă obiectivele organizației de tineret, după cum urmează: (1) să-i instruiască pe tineri pentru a lucra pentru alți tineri; (2) să recruteze tineri pentru a ajuta biserica și pe „cei ce mărturisesc că țin Sabatul” și (3) să lucreze „pentru cei care nu împărtășesc credința noastră” (*Signs of the Times*, 29 mai 1893).

Pentru a atinge aceste obiective, tinerii sunt chemați: (1) să se roage împreună, (2) să studieze Cuvântul împreună, (3) să aibă o părtășie creștină prin interacțiunea cu alți tineri, (4) să conlucreze în grupuri mici pentru a îndeplini planuri de mărturisire bine pregătite, (5) să dezvolte tact, îndemânare și talent în serviciul Maestrului și (6) să se încurajeze unul pe altul în vederea creșterii spirituale.

Ținta Asociației tinerilor adventiști este: „Solia adventă în toată lumea în generația mea”.

Motto-ul este: „Dragostea lui Hristos mă constrânge”.

Calitatea de membru al Asociației tinerilor adventiști - Există trei categorii de membri în Asociația tinerilor adventiști (vezi nota 9 de la pag. 137).

Comitetul lucrării de tineret - Comitetul tinerilor adventiști este organizația umbrelă din biserica locală, responsabilă pentru strategia generală a programului lucrării de tineret (vezi pag. 87). Acesta include slujbașii aleși ai asociației, la care se adaugă responsabilul lucrării personale, conducătorul secțiunii Școlii de Sabat tineret, responsabilul lucrării pentru sănătate, conducătorul programului pentru companioni, conducătorul Clubului de exploratori, conducătorul Clubului de licurici, directorul școlii, dacă este cazul, mentorul Asociației tinerilor adventiști și pastorul. Acest comitet este prezidat de conducătorul Asociației tinerilor adventiști, care este membru al comitetului bisericii.

Comitetul se va întruni ori de câte ori este necesar pentru a face planuri și a conduce cu succes lucrarea de tineret din biserica locală. Întrunirile comitetului vor include timp de rugăciune, cercetarea căilor de a-i ajuta pe tineri din punct de vedere spiritual și alcătuirea de planuri pentru lucrarea misionară. El va avea grijă să aibă loc regulat întâlniri ale tineretului și va conlucra cu celelalte departamente pentru armonizarea programului de tineret cu cel al altor departamente ale bisericii locale. Pentru ca lucrarea de tineret să fie eficientă în atingerea obiectivelor ei, trebuie să fie stabilite ținte pe termen scurt și lung.

Comitetul Asociației tinerilor adventiști – Comitetul ATA are responsabilitatea activităților tinerilor adulți ai bisericii locale și lucrează în colaborare cu celelalte secțiuni de tineret prin comitetul lucrării de tineret. Unde nu există un program pentru exploratori sau licurici, ATA va include acești membri tineri într-o asociație a juniorilor.

Slujbașii Asociației tinerilor adventiști (ATA) - Unul dintre factorii de succes în lucrarea oricărei asociații a tinerilor adventiști este conducerea ei. Atunci când slujbașii sunt creștini activi, devotați, cu inițiativă și capacitate de a-i organiza și inspira pe ceilalți, lucrarea va înainta, tinerii vor fi salvați și instruiți în serviciul lui Dumnezeu și întreaga biserică va fi întărită.

Slujbașii ATA aleși de biserică sunt: conducătorul, ajutorul conducătorului, secretarul-casier, secretarul-casier ajutor, dirijorul de cor, pianistul sau organistul și mentorul Asociației tinerilor adventiști. Pentru că muzica joacă un rol atât de important în formarea caracterului tinerilor, responsabilii muzicali trebuie să fie tot atât de bine selectați ca

și ceilalți slujbași ai ATA. (vezi pag. 78). Acest grup formează nucleul comitetului Asociației tinerilor adventiști, care numește, în colaborare cu ceilalți tineri, alți slujbași, cum ar fi: responsabilul social (pentru părtășie), responsabilul devoțional, bibliotecarul, responsabilul cu publicitatea și conducătorii diferitelor grupe de acțiune. În bisericile mai mici, pot fi încredințate mai multe responsabilități unei singure persoane. Cât mai mulți tineri ar trebui să fie implicați în alcătuirea de planuri și în executarea lor.

Conducătorul ATA și ajutorul lui - Conducătorul ATA, ca urmaș al lui Hristos, trebuie să exemplifice virtuțile unui adevărat creștin, având pe inimă povara pentru câștigarea de suflete și un entuziasm contagios. În motivarea tinerilor pentru a purta responsabilități, el va sta în umbră, călăuzindu-i, sfătuindu-i și încurajându-i, ajutându-i să câștige experiență și să cunoască bucuria succesului. Este necesar să studieze capacitățile tinerilor din biserică și să-i includă pe toți în activitate.

El va păstra o legătură strânsă cu pastorul, cu mentorul Asociației tinerilor adventiști și cu directorul de tineret de la Conferință, folosind orice ocazie pentru a se instrui și pentru a conduce asociația într-o relație de cooperare cu biserica și Conferința.

Ajutorul conducătorului ATA îl va ajuta pe conducătorul Asociației în lucrarea sa și, în absența acestuia, va prezida comitetul ATA, îndeplinind responsabilitățile conducătorului. Ajutorului i se pot da și alte sarcini, după cum găsește cu cale comitetul. În bisericile mai mici, comitetul poate da ajutorului slujba de secretar-casier.

Secretarul-casier și ajutorul lui - Ca și în cazul altor slujbași din biserică, însușirile principale ale secretarului-casier trebuie să fie spiritualitatea și consacrarea. El trebuie să cunoască pe Domnul, să fie în stare să vorbească din experiența personală și să simtă povara pentru tineri. Secretarul-casier va păstra evidența tuturor activităților asociației și va trimite un raport lunar, completat pe formulare speciale, la directorul de tineret de la Conferință care, de asemenea, va încuraja tinerii să prezinte activitatea lor misionară, în timpul celor zece minute de la sfârșitul Școlii de Sabat rezervate lucrării personale. (vezi nota 10 de la pag. 138).

Secretarul-casier ajutor, când este necesar, îl asistă pe secretarul-casier în lucrul său, după cum stabilesc de comun acord și îl înlocuiește atunci când acesta lipsește.

Mentorul Asociației tinerilor adventiști - Acesta poate fi un prezbiter sau o altă persoană calificată din comitetul bisericii care înțelege în profunzime obiectivele asociației și care simte împreună cu tinerii și înțelege importanța implicării lor în slujirea bisericii. Acesta este un îndrumător, un sfătuitor al slujbașilor ATA și se întâlnește cu ei regulat atunci când au loc întrunirile comitetului ATA. El trebuie să fie o persoană pe care tinerii o iubesc și al cărei sfat îl caută, lucrând împreună cu conducătorul ATA, pentru a aduce înaintea comitetului bisericii nevoile tinerilor.

El trebuie să intre în legătură cu directorul de tineret de la Conferință și să-l informeze despre orice schimbări care au loc în rândurile conducătorilor asociației și despre alte probleme legate de ATA. Alături de slujbașii asociației, mentorul Asociației tinerilor adventiști va participa la cursurile de instruire a conducătorilor de tineret, organizate de Conferință, pentru a ține pasul cu dezvoltarea lucrării de slujire a tineretului, devenind astfel un sfătuitor mai eficient. Ar fi bine dacă el ar îndeplini acest rol mai mulți ani, pentru continuitate.

Cercuri și programe ale tinerilor adventiști – Pe măsură ce tinerii se dezvoltă în relația lor cu Isus Hristos, departamentul tineretului caută să le ofere programe dinamice și active, adaptate vârstei, care să creeze un mediu propice dezvoltării darurilor spirituale în vederea pregătirii lor pentru viața aceasta și pentru cea viitoare. Acestea includ următoarele:

1. *Programe devoționale și educaționale:* straja dimineții, planuri de citire a Bibliei, serii de studii biblice personale, Săptămâna de rugăciune a tineretului, Conferințe biblice ale tineretului, cursul de instruire pentru slujirea tineretului, cursul de instruire a conducătorilor de exploratori și clubul de carte al tinerilor adventiști, Ghid, Master Ghid și cursurile de instruire din acest domeniu, specializările tinerilor adventiști, Clubul în aer liber și altele.
2. *Programe de mărturisire:* Vocea tineretului, Echipele prieteniei, Școala de Sabat, Orele de povestiri, Echipa de intervenție a tinerilor adventiști, TinSerV, Festivalul Cuvântului, Festivalele și Congresul de tineret, grupe muzicale, servicii sociale, grupul de acțiune prin

literatură și corespondență, echipe misionare prin muzică creștină și specializările tinerilor adventiști.

3. *Recreere*: Mântuire prin prietenie, explorarea naturii, cluburi în aer liber, tabere ale tinerilor adventiști, tabere tematice, Premiul de argint, Premiul de aur.

Asociația juniorilor adventiști

Asociația juniorilor adventiști are ca obiective instruirea juniorilor pentru conducerea și slujirea creștină, pentru dezvoltarea fiecărei persoane până la atingerea potențialului ei maxim. În acele localități unde funcționează școli ale bisericii, Asociația juniorilor adventiști este inclusă în programa școlară, iar dirigintele este responsabilul asociației. Când asociația juniorilor adventiști funcționează în școală, fiecare clasă este considerată o asociație, iar copiii din clasele elementare sunt considerați membri în pregătire. Copiii din clasele mai mari sunt membri de drept ai Asociației juniorilor adventiști.

Deși dirigintele este responsabilul, elevii sunt cei care ar trebui să conducă întâlnirile zilnic, în prima oră de clasă. Elevii slujbași, și anume conducătorul, conducătorul ajutor, secretarul, casierul, dirijorul, pianistul și orice altă responsabilitate ar putea decide clasa, sunt aleși de către clasă în colaborare cu dirigintele. De obicei, slujbașii activează pentru o perioadă, de la o lună la un trimestru, pentru a da tuturor ocazia de a conduce și de a purta responsabilități. Unde nu funcționează o astfel de școală, juniorii pot fi integrați în programul de slujire al tinerilor bisericii sau pot fi organizate întâlniri separate ale Asociației juniorilor adventiști, la un timp potrivit. În unele biserici, Clubul exploratorilor a înlocuit Asociația juniorilor adventiști, pentru că programul lui specializat include aceleași obiective, la care se adaugă alte oportunități. Acolo unde ființează și un club al exploratorilor și o asociație a juniorilor adventiști trebuie să existe o coordonare și colaborare strânsă între cele două, responsabilul Asociației juniorilor adventiști făcând parte din comitetul Clubului exploratorilor (conform Manualului instructorului de exploratori) și vice-versa. (vezi nota 11 de la pag. 138).

Membrii Asociației juniorilor adventiști vor învăța și, prin harul lui Dumnezeu, se vor strădui să urmeze angajamentul, legea și idealurile juniorilor adventiști:

Angajamentul juniorului adventist

Prin harul lui Dumnezeu

voi fi curat, bun și cinstit,
voi respecta legea juniorului adventist,
voi fi servul lui Dumnezeu și prietenul oamenilor.

Legea juniorului adventist

Legea juniorului adventist înseamnă pentru mine
să citesc zilnic textul din straja dimineții,
să-mi îndeplinesc conștiincios datoria,
să am grijă de corpul meu,
să-mi păstrez conștiința curată,
să fiu amabil și ascultător,
să mă port cuviincios în Casa Domnului,
să am întotdeauna un cântec în inimă,
să merg oriunde mă trimite Dumnezeu.

Ținta și motto-ul sunt aceleași ca și la tineri.

Calificările tinerilor adventiști - Există șase calificări care pot fi acordate juniorilor: Ucenic, Călător, Mesager, Navigator, Ghid Asistent și Ghid. La fiecare treaptă de calificare, se oferă câte o insignă. Astfel de calificări se acordă și copiilor din clasele I-IV: Albinuța, Raza de soare, Constructorul și Mâini harnice (vezi *Suplimentul pentru Uniunea Română* referitor la calificările din România).

Specializările tinerilor adventiști - Există o gamă variată de specializări în misiune, activități sociale, arte și meșteșuguri, gospodărie, industrii și agronomie, profesii, natură, recreere, știință și sănătate. Acestea includ diferite nivele atât la juniori, cât și la seniori. Un program de obținere al nivelului de master poate reprezenta o motivație continuă pentru tineri.

Clubul exploratorilor

Clubul exploratorilor este un program al bisericii care oferă cadrul în care să se manifeste spiritul de aventură și de explorare existent în fiecare junior. Acesta include activități în aer liber alese cu grijă, explorarea naturii, dezvoltarea îndemânării juniorilor și a vocației dincolo de posibilitățile unei Asociații a juniorilor adventiști. Într-un astfel de

cadru, accentul spiritual este bine primit și clubul exploratorilor și-a demonstrat pe deplin influența în câștigarea de suflete. În multe biserici, Clubul exploratorilor a înlocuit tradiționala asociație a juniorilor adventiști și acolo unde există o școală a bisericii, clubul va suplimenta activitatea asociației juniorilor adventiști.

Activitățile incluse în Clubul exploratorilor sunt: tabere, expoziții în aer liber, învățarea unui meșteșug, explorarea naturii, studiu biblic, proiecte misionare, excursii, tururi cicliste și multe alte activități interesante.

Copiii din clasele V-VIII pot fi aleși pentru a deveni membri ai Clubului exploratorilor printr-o ceremonie specială de învestire. Emblema triunghiulară a fost adoptată de către toate țările, chiar dacă numele de „explorator” este redat diferit în alte limbi, prin traducere și echivalență locală. Membrii poartă uniforma exploratorului acceptată, la toate întâlnirile, inclusiv la întâlnirea săptămânală a clubului, la expozițiile exploratorilor, în taberele lor și în Sabat dimineață la biserică, cu ocazia Zilei exploratorului. În unele biserici, grupele de vârstă sunt împărțite în Clubul exploratorilor juniori și Clubul exploratorilor adolescenți, iar atunci când exploratorii mai mari ajung la vârsta de 15 ani, ei pot începe pregătirea pentru a deveni instructori, înscriindu-se într-un program special organizat de Conferință – Școala de ghizi.

Biserica alege conducătorul clubului exploratorilor și ajutorul (ajutoarele) pe termen de un an sau doi ani, la alegerile generale. Dacă sunt aleși doi ajutoari, se va alege un bărbat și o femeie. Unul dintre aceștia poate sluji și ca secretar și casier al clubului. Conducătorul este membru al comitetului bisericii și al comitetului lucrării de tineret. Echipa de conducere a exploratorilor mai cuprinde instructorii pentru îndemănări, pentru clasele de studiu naturii și conducătorii grupelor de șase până la opt exploratori.

Multe materiale și resurse sunt puse la dispoziție de către directorul de tineret de la Conferință.

Clubul licuricilor

Clubul licuricilor este un program centrat pe părinți/biserică, în scopul de a-i dota pe părinți cu mijloace pe care să le folosească în lucrul cu copiii de școală primară și care este conceput să stimuleze curiozitatea în creștere a copiilor pentru lumea înconjurătoare. Acest program include activități specifice vârstei, care-i implică atât pe părinte, cât și pe copil, în

activități recreaționale, în însușirea de îndemânări simple, în prețuirea creațiunii lui Dumnezeu și alte activități care pot trezi interesul la vârsta respectivă. Acestea sunt realizate dintr-o perspectivă spirituală, pregătind integrarea copiilor ca exploratori în biserică. (vezi nota 12 de la pag. 138).

Conducătorul clubului de licurici și ajutoarele sale sunt aleși, pentru un an sau doi, de către biserică la alegerile generale. Ceilalți membri ai echipei de conducere sunt selectați de conducătorii aleși. Conducătorul este membru al comitetului bisericii și al comitetului lucrării de tineret din biserica locală. Resursele sunt puse la dispoziție de către directorul de tineret de la Conferință.

Educația creștină și școala bisericii

Idei generale - Biserica dispune de un sistem de instruire capabil să asigure tineretului o educație fizică, mintală, spirituală, socială și profesională bine echilibrată, în armonie cu standardele și idealurile bisericii, căci Dumnezeu este izvorul valorilor morale și al adevărului. Scopul declarat al bisericii este refacerea în om a chipului Creatorului, având ca urmare cea mai bună dezvoltare a întregii ființe, atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea veșnică.

Biserica conduce propriile ei școli, de la grădiniță până la universitate, cu scopul de a transmite copiilor propriile ei idealuri, credințe, atitudini, valori, deprinderi, obiceiuri. Școlile din afara bisericii caută să formeze cetățeni patrioți, supuși legilor, și să transmită anumite valori. Pe lângă acestea, școlile adventiste urmăresc formarea unor creștini adventiști de ziua a șaptea loiali și conștiincioși. Sursa, mijloacele și scopul educației adventiste de ziua a șaptea sunt: o adevărată cunoaștere a lui Dumnezeu, părtășia cu El în studiu și slujire, asemănarea cu El în caracter.

Obiective - Școlile conduse de biserică se vor strădui să ofere tuturor elevilor o educație în cadrul științei mântuirii. Trebuie să fie studiate principiile de bază și ramurile științei pentru a putea fi folosite cu competență. În mod special aceste școli se vor strădui să-i conducă pe elevi la o înaltă înțelegere a principiilor sănătății și cumpătării, o bună stăpânire a proceselor fundamentale ale învățării, formându-i să fie membri valoroși ai familiilor lor, cu bune aptitudini profesionale, cu o bună educație civică și maturitate etică, în stare să folosească bine timpul liber.

Școlile vor urmări să atingă obiectivele de consacrare spirituală, conștiință de sine, integrare socială, responsabilitate civică, misiune și slujire mondială, bunăstare economică prin muncă de calitate, toate acestea avându-L pe Hristos în centru.

Secretarul pentru educație – Înțelegerea profundă și viziunea clară a educației creștine, ale cărei scopuri fundamentale se armonizează cu acelea ale răscumpărării, nu pot fi dezvoltate și stimulate decât acolo unde bisericii îi este mereu amintit rolul superior al unei astfel de educații. În acest scop, fiecare biserică trebuie să aleagă un secretar pentru educație care să promoveze și să încurajeze educația creștină. El trebuie să fie membru al comitetului executiv al Asociației pentru cămin și școală, să lucreze în colaborare cu asociația. (vezi nota 13 de la pag. 138).

Asociația pentru cămin și școală

Scop - Scopul asociației este dublu:

1. Să instruiască părinții;
2. Să unească familia, școala și biserica în străduința lor de a oferi copiilor adventiști de ziua a șaptea o educație creștină.

Obiective:

1. În cooperare cu biserica și școala, să instruiască părinții în formarea personalității depline a copilului, în „dezvoltarea armonioasă a puterilor fizice, mintale și spirituale” (*Education*, pag. 13).
2. Să promoveze colaborarea dintre părinți și profesori în cadrul procesului educațional.
3. Să ofere călăuzire pentru stabilirea în familie a unei atmosfere de dragoste și disciplină, în care valorile creștine adventiste să-i fie insuflăte copilului prin studiul Bibliei, rugăciune, închinare familială și exemplul părinților.
4. Să ofere ocazie părinților și profesorilor să dezvolte o relație bună în lucrarea lor pentru copii.
5. Să sprijine școala bisericii în eforturile ei de a armoniza cât mai bine principiile educației creștine în filosofie, conținut și metodologie.

6. Să întărească relația dintre cămin și școală prin promovarea unor activități, cum ar fi:
  - a. oferirea de sugestii administrației și comitetului școlar pentru îmbunătățirea programei,
  - b. încurajarea contactelor frecvente dintre cămin și școală,
  - c. încurajarea părinților de a vizita școala,
  - d. încurajarea profesorilor de a vizita familiile elevilor,
  - e. asigurarea de servicii voluntare, la cererea școlii,
  - f. oferirea de ajutor pentru procurarea de echipament și mijloace suplimentare celor permise de la biserica locală sau Conferință.
7. Să încurajeze pe toți copiii bisericii să se înscrie la școala acesteia. Asociația va face tot posibilul ca să dea ocazie tuturor copiilor dezavantajați să frecventeze școala bisericii, astfel ca nici un copil adventist să nu fie lipsit de privilegiul unei educații adventiste.

Calitatea de membru - Membrii bisericii și părinții sunt membri ai asociației.

Conducătorii - Toți părinții elevilor sunt încurajați să activeze în cadrul Asociației pentru cămin și școală. Totuși, conducătorii acestei asociații trebuie să fie membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Aceștia sunt: președintele, vicepreședintele, secretarul-casier, bibliotecarul și secretarul pentru educație al bisericii (vezi pag. 156). Pentru a asigura continuitate, se recomandă ca unii dintre conducători să fie realeși pentru un al doilea termen.

Președintele - Președintele Asociației pentru cămin și școală trebuie să fie un membru al bisericii cu experiență și succes în educarea copiilor, receptiv la ideile noi, capabil să învețe pe alții și convins de importanța educației creștine.

Secretarul-casier - Secretarul-casier trebuie să păstreze rapoartele asociației și să le trimită directorului pentru educație de la Conferință la începutul și sfârșitul fiecărui an școlar.

Fondurile asociației trebuie să fie canalizate prin trezorerul bisericii/școlii, păstrate ca fond separat, și verificate conform regulilor denominaționale.

Din oficiu - În virtutea poziției sale, directorul școlii trebuie să fie membru din oficiu al comitetului Asociației pentru cămin și școală.

Comitetul școlii bisericii

Componentă - Forul administrativ al fiecărei școli elementare și gimnaziale, care este condusă de o singură biserică, va fi ales de către comitetul acelei biserici sau de un comitet al școlii numit de acesta. De aceea, acest organism poate să fie un comitet distinct al școlii, fie comitetul bisericii sau un comitet al școlii format din membri ai comitetului bisericii, ales pentru acest scop.

Acolo unde două sau mai multe biserici conduc o școală, forul administrativ va fi compus din reprezentanți ai fiecărei biserici. (vezi nota 14 de la pag. 139).

Unul sau mai mulți membri ai comitetului școlar pot fi aleși dintre membrii comitetului bisericii, astfel ca să fie o strânsă legătură între comitetul școlar și comitetul bisericii.

Pastorul bisericii va fi membru al comitetului școlar. Acolo unde școala este condusă de două sau mai multe biserici, se obișnuiește ca pastorii acestora să fie membri ai comitetului școlar.

În gimnaziile și în școlile elementare, directorul sau profesorul principal al școlii trebuie să fie membru al comitetului.

Unii membri ai comitetului pot fi părinți ai copiilor care frecventează școala, așa încât comitetul să poată beneficia de punctele de vedere și de sfatul părinților, rezultate dintr-o observare atentă și din experiență.

Conducătorii - Conducătorii sunt următorii: un președinte și un secretar. În comitetul școlar unit dintr-o școală susținută de două sau mai multe biserici, se va numi și un casier, un vicepreședinte și un secretar ajutor. Acolo unde școala este susținută de o singură biserică, președintele trebuie să fie ales de către aceasta; acolo unde școala este susținută de mai multe biserici, președintele va fi ales de către comitet dintre proprii săi membri, la prima întâlnire după alegerea sa. În cazul în care nu se ajunge la o înțelegere între biserici, numirea va fi făcută de comitetul pentru educație al Conferinței sau de comitetul acesteia. Directorul școlii este numit, de regulă, secretar al comitetului.

Relația dintre comitetul școlar și bisericile locale - Acolo unde două sau mai multe biserici susțin o școală, orice acțiune a comitetului care implică obligații financiare din partea acestora trebuie să fie supusă spre aprobare comitetelor bisericilor respective.

Durata mandatului - Acolo unde se alege un comitet școlar separat, poate fi urmat unul dintre următoarele două planuri, în ceea ce privește timpul alegerii membrilor acestuia și durata mandatului lor: (1) Toți membrii sunt aleși la sfârșitul anului calendaristic sau financiar și activează timp de un an. (2) Membrii primului comitet pot fi aleși distinct pe termen de unul, doi și respectiv trei ani, noii membri fiind aleși în fiecare an următor, pe o perioadă de trei ani. Scopul acestui plan este de a avea în comitet un nucleu de membri experimentați care să asigure continuitatea programului educațional.

Locurile vacante sunt ocupate în același mod ca și celelalte locuri vacante din cadrul slujbelor bisericii, noul numit rămânând să activeze numai până la expirarea termenului.

Ședințele comitetului - Comitetul școlii trebuie să se adune într-un loc și timp anumit, cel puțin o dată pe lună, în timpul anului școlar.

Calitățile conducătorilor - Membrii comitetului școlar trebuie să fie aleși în funcție de consacrarea, credința și loialitatea lor față de principiile educației creștine, pentru judecata lor sănătoasă și tactul lor, în funcție de experiența în problemele școlii și de priceperea în domeniul financiar. Ei trebuie să creadă în principiile și recomandările bisericii privind educația și să fie dispuși să le urmeze.

Întrucât comitetul școlii elementare și/sau al gimnaziului este o organizație importantă în biserică, membrii lui trebuie să fie aleși cu multă grijă. Persoanele care nu au încredere în școlile creștine și care nu sunt de acord cu programul lor nu trebuie să fie alese ca membri ai comitetului școlii. Aici, ca și în alte ramuri de activitate, pentru asigurarea succesului sunt necesare credința, curajul, înțelegerea și convingerea că planurile acestea sunt inspirate de Dumnezeu.

Îndatoririle conducătorilor - Președintele convoacă și prezidează ședințele de comitet și veghează ca hotărârile acestuia să fie aduse la îndeplinire. El contrasemnează toate comenzile financiare redactate de către secretar.

Președintele este membru din oficiu al comitetului de inspecție al școlii elementare și al gimnaziului. Acest comitet are responsabilitatea de a supraveghea și evalua școala elementară și gimnaziul și lucrarea lor.

Secretarul păstrează într-un registru permanent raportul fiecărei ședințe, eliberează comenzile pentru alimentarea diverselor conturi și achitarea obligațiilor, poartă corespondența comitetului.

Acolo unde școala este condusă de o singură biserică, lucrarea casierului este, de obicei, îndeplinită de casierul bisericii sau de ajutorul său, care primește taxele școlare și alți bani, achită sumele contrasemnate de președinte, la solicitarea secretarului; păstrează un raport atent al tuturor banilor care trec prin mâinile lui, întocmește un raport permanent al acestora, păstrat într-un registru corespunzător, și prezintă comitetului un raport detaliat, la fiecare ședință lunară. Într-un comitet unit, unde sunt implicate două sau mai multe biserici, comitetul va numi un casier pentru această lucrare.

Departamentul pentru comunicații

Importanța unei comunicări eficiente - De-a lungul anilor, i s-au dat bisericii instrucțiuni cerești cu privire la importanța folosirii mijloacelor contemporane de comunicare în răspândirea Evangheliei. Noi am fost sfătuiți:

„Trebuie să folosim orice mijloc legitim pentru a duce lumina înaintea oamenilor. Să utilizăm presa și orice agent de publicitate pentru a atrage atenția asupra lucrării” (*Testimonies*, vol. 6, pag. 36).

„Vor fi descoperite mijloace pentru a se ajunge la inimile oamenilor. Unele dintre metodele folosite în această lucrare trebuie să difere de metodele folosite în trecut” (*Evangelism*, pag. 105).

Organizarea - Organizarea acestei slujiri necesită implicarea fiecărui lucrător al bisericii, a fiecărui laic și a fiecărei instituții adventiste de ziua a șaptea. Departamentul comunicațiilor promovează un program susținut de relații publice și folosește toate mijloacele tehnice contemporane de comunicare, tehnologiile accesibile și mass-media în răspândirea Evangheliei veșnice. Acest departament necesită alegerea în fiecare biserică locală a unui secretar pentru comunicații, și, acolo unde este necesar, a unui comitet pentru comunicații.

Lucrarea secretarului pentru comunicații - Secretarul pentru comunicații din biserică locală este responsabil cu strângerea și transmiterea de informații. Când se ivesc ocazii, secretarul va pune în undă programe cu interviuri luate unor personalități și înregistrate pe

bandă și va aranja ca acestea să fie introduse la rubrica de știri. El se va strădui să mențină o relație apropiată, de cooperare cu redactorii și cu alte persoane care lucrează în domeniul mijloacelor de comunicare în masă (vezi nota 15 de la pag. 139).

Secretarul pentru comunicații va colabora cu directorul pentru comunicații de la Conferință pentru îndeplinirea planurilor Conferinței și va prezenta, la cerere, rapoarte periodice pentru adunările administrative ale bisericii.

Comitetul pentru comunicații - Într-o biserică mai mare, un comitet pentru comunicații ar putea să soluționeze mai bine numeroasele aspecte ale relațiilor publice și ale programului comunicațiilor din biserică decât ar putea-o face un secretar, care lucrează singur. Acest comitet, care-l are ca președinte pe secretarul pentru comunicații, va fi ales cu ocazia alegerilor generale ale slujbașilor bisericii. Membrii comitetului li se pot încredința anumite responsabilități speciale, cum ar fi: colaborarea cu presa, cu producătorii media, cu personalul on-line și cu mijloacele de comunicare interne ale bisericii. Acolo unde există o instituție a bisericii, trebuie să fie invitat un membru din personalul acesteia să participe la ședințele comitetului. (vezi nota 16 de la pag. 139).

Pastorul, care este în primul rând responsabil cu programul de comunicații al bisericii sale, va colabora strâns ca sfătuitor cu secretarul și comitetul pentru comunicații.

Relația cu celelalte departamente ale bisericii - Pentru a sluji biserica cât mai bine, secretarul pentru comunicații trebuie să fie la curent cu evenimentele planificate și programate. Orice organizație auxiliară a bisericii poate numi o persoană care să furnizeze secretarului sau comitetului pentru comunicații știrile din activitatea departamentelor.

În centrele adventiste mai mari - Dacă mai multe biserici dintr-un oraș organizează un comitet comun pentru comunicații, fiecare secretar pentru comunicații trebuie să fie membru al aceluși comitet și să lucreze în armonie cu toate planurile generale. Acest comitet va coordona mai bine folosirea știrilor și a altor mijloace de comunicare în interesul acelor biserici. Înființarea unui astfel de comitet va fi inițiată de către directorul pentru comunicații de la Conferință. Întâlnirile unui astfel de comitet comun vor fi convocate și prezidate de către un președinte ales de grupul bisericilor respective.

Departamentul pentru comunicații de la diviziune, uniune și Conferința locală vor oferi instrucțiuni detaliate secretarilor pentru comunicații și, prin materiale tipărite, corespondență și alte mijloace, vor acorda în mod constant ajutor și încurajare.

Calitățile secretarului - Secretarul pentru comunicații trebuie să fie ales cu multă grijă. El trebuie să aibă: (1) capacitatea de a reprezenta corect biserica, (2) o judecată sănătoasă, (3) aptitudini organizatorice, (4) talentul de a redacta știri într-o formă atractivă, convingătoare și corectă din punct de vedere gramatical, (5) bunăvoință de a îndeplini această responsabilitate, (6) capacitatea de a stabili relații cu oamenii.

Departamentul lucrării pentru sănătate

Biserica acceptă responsabilitatea de a face cunoscut lumii pe Hristos și crede că aceasta include obligația morală de a păstra demnitatea umană prin obținerea unui nivel optim de sănătate fizică, mintală și spirituală. Pe lângă slujirea celor ce sunt bolnavi, această responsabilitate se extinde și asupra prevenirii îmbolnăvirilor prin educație sanitară eficientă și călăuzire în promovarea unei sănătăți optime, fără a folosi tutun, alcool, alte droguri și hrană necurată. Unde este posibil, membri să fie încurajați să adopte o dietă preponderent vegetariană.

Responsabilul departamentului lucrării pentru sănătate din biserică - Pentru organizarea și aplicarea unui program eficient în biserică, este necesar să fie ales un responsabil al departamentului lucrării pentru sănătate. El/ea trebuie să fie interesat în promovarea standardelor de viațuire sănătoasă ale bisericii printre membrii acesteia și în societate, prin programe de slujire a sănătății conduse de biserică. El trebuie să fie capabil să selecteze programe și informații care reflectă idealurile și concepția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, integrându-le într-o mărturie spirituală și fizică eficientă. (vezi nota 17 de la pag. 140).

Responsabilul ajutor pentru lucrarea pentru sănătate - Datoria responsabilului ajutor este de a sprijini pe responsabil în îndeplinirea îndatoririlor sale.

Comitetul departamentului lucrării pentru sănătate al bisericii - Acolo unde este necesar, va fi ales un comitet al lucrării pentru sănătate. Acest comitet are sarcina de a-i călăuzi pe membri în temere de Dumnezeu, de a oferi societății un model de viațuire sănătoasă și de a

contribui la lucrarea de câștigare de suflete printr-un program viabil de sănătate și temperanță, cu accent pe viața spirituală. (vezi nota 18 de la pag. 140). Pastorul, dacă nu este președinte, trebuie să fie membru din oficiu al acestui comitet.

Activități ale departamentului lucrării pentru sănătate - Comitetul departamentului pentru sănătate, în colaborare cu comitetul lucrării personale, va conduce un plan de activități, care va include: programe de abandonare a fumatului, cursuri de bucătărie, cercuri de sănătate, programe anti-stress și alte activități asemănătoare.

Asociația pentru Sănătate și Temperanță - În unele zone, se pot înființa asociații ale lucrării pentru sănătate, sau asociații de temperanță ca entități separate, distincte de organizația bisericii. Directorul de la Conferință va fi implicat în înființarea unor astfel de organizații.

Darurile Sabatului mondial al lucrării pentru sănătate - Întreaga sumă este trimisă Conferinței locale pentru a fi distribuită potrivit regulamentelor Conferinței Generale, diviziunii, uniunii și Conferinței locale. La cererea Conferinței, până la 25% din darurile adunate în biserica locală pot fi înapoiate acesteia pentru susținerea programelor lucrării pentru sănătate.

Departamentul administrării creștine a vieții

Departamentul administrării creștine a vieții a fost organizat pentru ajutorarea membrilor în a deveni ispravnici adevărați și pentru punerea în aplicare a planului lui Dumnezeu de dăruire sistematică în întreaga biserică. Din moment ce isprăvnicia include o organizare corectă a întregii vieți, conceptele ei încurajează grija atentă față de templul trupului, buna folosire a timpului, a capacităților și mijloacelor materiale. Acest departament va sprijini planificarea și organizarea resurselor bisericii în vederea unei lucrări desăvârșite. Obiectivele ei spirituale și financiare sunt cuprinse în următoarea declarație: „Atunci când ei se vor trezi și vor înălța rugăciuni către Dumnezeu, când vor depune toate energiile și mijloacele lor la picioarele lui Isus, cauza adevărului va triumfa” (*Testimonies*, vol. 4, pag. 475).

Responsabilul pentru lucrarea administrării creștine a vieții - Acesta este ales de către biserică pe baza capacității de a pune în aplicare ideile și obiectivele trasate de departamentul administrării creștine

a vieții și trebuie să aibă următoarele calități: (1) să fie un conducător spiritual, (2) să practice principiile administrării creștine a vieții creștine, (3) să înțeleagă și să se identifice cu programele spirituale și financiare ale bisericii, (4) să fie binevoitor să consacre timp pentru plănuirea, organizarea și conducerea acestui departament, în cooperare cu directorul pentru administrarea creștină a vieții de la Conferință, cu pastorul și comitetul bisericii.

Responsabilul pentru administrarea creștină a vieții acționează ca verigă de legătură între departamentul administrării creștine a vieții de la Conferință și membrii locali. (vezi nota 19 de la pag. 141).

Departamentul vieții de familie

Obiectivul principal al departamentului vieții de familie este să întărească familia pentru a deveni un centru de promovare a uceniciei. Familia a fost întemeiată de Dumnezeu la creațiune ca instituție umană fundamentală. Ea formează cel dintâi cadru în care sunt însușite valorile și se dezvoltă capacitatea stabilirii de relații apropiate cu Dumnezeu și cu celelalte ființe umane.

Departamentul vieții de familie este o lucrare a harului, în care învățăturile biblice privitoare la familie sunt recunoscute ca obligatorii și privite ca înaltele idealuri ale lui Dumnezeu pentru viața de familie. În același timp, această lucrare contribuie la înțelegerea experiențelor zguduitoare ale indivizilor și familiilor din această lume căzută. Astfel, acest departament caută să ajute familiile să înainteze spre idealurile divine, în timp ce contribuie la extinderea continuă a Evangheliei harului mântuitor al lui Dumnezeu și a făgăduinței dezvoltării prin locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt.

Departamentul vieții de familie se concentrează asupra relațiilor umane și este preocupat de nevoile cuplului căsătorit, ale părinților și copiilor, de nevoile familiei, ale celor necăsătoriți și ale tuturor membrilor cercului mai larg al familiei, în condițiile trecerii acestora prin etapele de dezvoltare previzibile și ale luptei cu schimbările neașteptate din viață.

Departamentul vieții de familie întărește și încurajează familiile sănătoase. Prin acest departament indivizii sunt ajutați să construiască și

să mențină relații de familie puternice, deoarece recunoaște că familiile creștine sănătoase produc membri puternici pentru împărăția lui Dumnezeu și constituie o mărturie atrăgătoare pentru societatea din jurul lor. Acest departament promovează înțelegerea, acceptarea și dragostea în familie și în familia mai mare a lui Dumnezeu și încurajează reconcilierea și relațiile sănătoase între generații, promisă în solia lui Ilie din Maleahi 4:5,6. El oferă speranță și sprijin celor răniți prin abuz, familiilor dezbinat și relațiilor rupte. Departamentul vieții de familie cultivă competența și priceperea în diverse domenii, necesare în relațiile interpersonale. Departamentul oferă ocazii de dezvoltare prin educarea și îmbogățirea vieții de familie. El încurajează indivizii, cuplurile și familiile ca atunci când este necesar, să recurgă la serviciile de consiliere.

O slujire corespunzătoare a familiei trebuie să cuprindă: consiliere premaritală pentru toate cuplurile înainte de căsătorie; ocazii pentru întărirea vieții de familie: educarea părinților, în special pentru cei rămași văduvi și a familiilor cu părinți vitregi; instruirea familiei pentru evanghelizare în familie și constituirea de familii-suport pentru a le ajuta pe cele cu nevoi speciale.

Comitetul pentru viața de familie - Pentru a satisface mai bine nevoile familiilor din biserică, comitetul bisericii locale poate înființa un comitet pentru viața de familie, condus de liderul acestui departament. (vezi nota 20 de la pag. 141).

Responsabilul departamentului vieții de familie - La conducerea acestui departament poate fi aleasă o persoană sau un cuplu căsătorit. Persoana trebuie să aibă o atitudine pozitivă față de Dumnezeu, față de sine, față de alții și față de biserică. Responsabilul trebuie să acționeze pentru formarea unor relații de familie puternice și în continuă dezvoltare și să manifeste un interes sincer în promovarea bunăstării familiilor. Pentru a fi eficient, se cere ca el să aibă o înțelegere a planului de răscumpărare al lui Dumnezeu, pentru a se ocupa de cei care au rupt relațiile dintre ei prin păcat. Este important, de asemenea, ca liderul acestui departament să fie în stare să păstreze confidențialitatea și să știe când și cum să încurajeze pe cei aflați în situații critice să recurgă la servicii specializate de consiliere (vezi nota 21 de la pag. 142).

Departamentul Misiunea Femeii

Departamentul Misiunea Femeii există pentru a susține, încuraja și motiva femeile adventiste în umblarea lor zilnică ca ucenice ale lui Isus Hristos și ca membre ale bisericii Sale mondiale. Misiunea acestui departament este într-un sens mai larg, comună tuturor creștinilor – aceea de a înălța pe Hristos în biserică și în lume.

Obiective – Această slujire urmărește:

1. Să stimuleze creșterea spirituală și reforma între femei.
2. Să afirme că femeile au o valoare inestimabilă în virtutea creării și răscumpărării lor, și să le doteze în vederea slujirii în biserică.
3. Să ofere sprijin pentru spectrul larg al nevoilor femeii de-a lungul vieții, acționând cu receptivitate la diversele aspecte culturale și etnice.
4. Să contacteze și să coopereze cu alte departamente specializate ale bisericii pentru a favoriza slujirea pentru femei și de către femei.
5. Să promoveze înțelegerea între femeile din biserică mondială care să ducă la legarea de prietenii, susținere în vederea slujirii bisericii și schimbul creativ de idei și informații.
6. Să sfătuiască și să încurajeze femeile adventiste și să ofere noi modalități pentru implicarea lor în biserică, pe măsură ce ele își ating potențialul în Hristos.
7. Să găsească modalități și mijloace care să motiveze fiecare femeie adventistă să-și folosească darurile în completarea talentelor celorlalți în vederea promovării misiunii globale a bisericii.

Responsabila departamentului Misiunea Femeii - Responsabila departamentului Misiunea Femeii este aleasă de biserică cu scopul de a dezvolta slujirea specifică în vederea încurajării femeilor și dotării lor pentru a lucra pentru Dumnezeu și biserică. Ea este președinta comitetului departamentului Misiunea Femeii și încurajează ideile și planurile care pun în valoare contribuțiile femeilor la misiunea bisericii. Ca președintă, este responsabilă pentru alcătuirea agendei, pentru moderarea discuțiilor și dezvoltarea coeziunii de grup prin mărturie personală, rugăciune și părtășie.

Ea slujește de asemenea, ca membru în comitetul bisericii, integrând activitățile și programele destinate femeilor în programul mai larg al bisericii. Este responsabilitatea ei de a ține biserică informată cu privire la contribuția departamentului Misiunea Femeii la viața bisericii. Persoana

de legătură a coordonatoarei pentru instruire și resurse, este directorul departamentului Misiunea Femeii de la Conferința locală.

Însușirile responsabilei departamentului Misiunea Femeii – Responsabila departamentului Misiunea Femeii trebuie să fie o persoană cu o fire sensibilă, grijulie, care să aibă pasiune pentru lucrarea și interesele femeilor, echilibrată în viziunea ei, astfel încât să reprezinte un spectru larg al femeilor, și să aibă abilitatea de a încuraja alte femei să-și cultive darurile lor spirituale. Ea trebuie să fie în stare să lucreze bine cu surorile din biserică, cu pastorul și comitetul bisericii.

Comitetul departamentului Misiunea Femeii – Responsabila departamentului Misiunea Femeii lucrează împreună cu pastorul și comitetul bisericii în vederea organizării comitetului acestui departament care să stimuleze misiunea femeii în biserică. Acest comitet ar trebui să fie compus din persoane interesate în spectrul larg al nevoilor și în folosul femeilor. Pentru a forma o echipă echilibrată, membrii trebuie să fie persoane cu talente și experiențe variate. (vezi nota 22 de la pag. 142).

Departamentul lucrării pentru copii

Departamentul lucrării pentru copii este organizat să promoveze și să coordoneze activitatea copiilor din biserică, precum și să implice copiii în slujirea altora. Îndemnul lui Hristos de a hrăni mielușei oferă impulsul pentru ca biserica să împlinească nevoile copiilor: studiu, tovărășie, închinare, administrarea creștină a vieții și lucrare misionară.

Mințile active ale copiilor dezvoltă semnificații din fiecare experiență. „Lecțiile pe care copilul le învață în primii șapte ani de viață au mai mult de-a face cu formarea caracterului decât tot ce învață în anii următori” – (*Îndrumarea copilului*, pag. 143). Acesta este timpul potrivit pentru a începe educarea lor astfel încât „să gândească ei înșiși, nu doar să reflecte gândurile altor oameni” (*Education*, pag. 17).

„Când le-a spus ucenicilor să nu-i împiedice pe copii să vină la El, Isus se adresa ucenicilor din toate veacurile: slujbașilor bisericii, predicatorilor, îngrijitorilor și tuturor creștinilor. Isus îi atrage pe copii la Sine și ne îndeamnă: ‘Lăsați-i să vină’, ca și cum ar zice: ei ar veni dacă nu i-ați împiedicat voi” – (*Hristos Lumina Lumii*, pag. 430).

„Fiecare copil poate dobândi cunoștințe așa cum a dobândit Isus” (*Idem*, pag. 47).

Lucrarea cu copiii adventiști de ziua a șaptea – Este responsabilitatea fiecărui individ din biserica locală să exercite o influență pozitivă asupra copiilor. Oferind copiilor posibilitatea de a participa, interacționa și de a-și exercita conducerea într-o varietate de ocazii de educație religioasă, li se dă un sens al apartenenței ca membri valoroși ai familiei bisericii, conducându-i la Hristos și învățându-i să privească viața din perspectiva unui adventist de ziua a șaptea. (vezi nota 23 de la pag. 143.)

Lucrarea cu copiii din afara bisericii – Biblia arată clar că Dumnezeu are o preocupare specială pentru copiii care nu sunt integrați în familia bisericii. Lucrarea misionară pentru copii în cadrul influenței bisericii va avea rezultate pe termen lung, iar una dintre ele va fi câștigarea părinților pentru Dumnezeu. Departamentul lucrării pentru copii poartă răspunderea pentru programe misionare tradiționale cum ar fi: Școli biblice de vacanță, Școli de Sabat pe grupe de vârstă, Cluburi biblice în vecinătate, ore de povestiri. (vezi nota 24 de la pag. 144.)

În bisericile care nu au un departament al lucrării pentru copii, Școlile biblice de vacanță, Școlile de Sabat pe grupe de vârstă, Cluburile biblice în vecinătate și orele de povestiri, vor intra sub conducerea departamentului Școlii de Sabat (vezi p. 103).

Implicarea copiilor adventiști în slujirea altora – Participarea nu doar crește capacitățile și asigură copiii că sunt o parte importantă în familia bisericii, ci, mai important, implicarea în slujirea altora este o parte majoră a creșterii lor în har. Eforturile creative de a-i implica pe copii îi vor ajuta să stabilească un model de lucrare misionară pe care îl vor continua toată viața. (vezi nota 25 de la pag. 144).

Protejarea copiilor – În Matei 18:6 Hristos a vorbit cu putere despre aceia care, în mod intenționat, aduc prejudicii copiilor: „Dar pentru oricine va face să păcătuiască pe unul din acești micuți care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie înecat în adâncul mării”. Biserica locală trebuie să facă pași responsabili în protejarea copiilor implicați în activitățile susținute de biserică prin alegerea de persoane cu un fundament spiritual și moral înalt, care să-i conducă și să participe în programele destinate lor.

Comitetul departamentului lucrării pentru copii – Comitetul departamentului lucrării pentru copii lucrează sub îndrumarea comitetului

bisericii sau a comitetului lucrării personale. Membrii vor fi aleși în funcție de interesul și experiența în lucrarea cu copiii. Numărul membrilor variază în funcție de nevoile fiecărei biserici (vezi nota 26 de la pag. 144).

Coordonatorul lucrării pentru copii – Coordonatorul lucrării pentru copii este ales de biserică și trebuie să fie o persoană cu un comportament moral și etic excelent, care demonstrează iubire și angajament față de Dumnezeu, biserică și copii, care are capacitate și experiență în lucrarea cu copiii (vezi nota 27 de la pag. 144).

Departamentul pentru relații publice și libertate religioasă

Departamentul pentru relații publice și libertate religioasă (RPLR) promovează și menține libertatea religioasă, punând un accent deosebit pe libertatea de conștiință. Libertatea religioasă include dreptul oamenilor de a avea sau a adopta religia aleasă, de a-și schimba credința religioasă potrivit conștiinței lor, de a-și manifesta religia în mod individual sau împreună cu alți credincioși, prin servicii divine, ritualuri, acțiuni practice, mărturie și învățare, fiind dispuși să respecte aceleași drepturi în dreptul altora.

Deoarece libertatea religioasă include dreptul de a sărbători zile de odihnă și de închinare, potrivit cu preceptele religiei cuiva, departamentul sprijină în mod activ dreptul adventiștilor de ziua a șaptea de a respecta Sabatul în conformitate cu porunca a patra din Cuvântul lui Dumnezeu. Departamentul urmărește, de asemenea, și interpretează evenimentele curente care ar putea reflecta scenariul profetic.

Pentru a apăra libertatea religioasă, departamentul RPLR încurajează, acolo unde este posibil, separarea bisericii de stat, așa cum ne-a poruncit Domnul când a zis: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Mat. 22,21). „Unirea bisericii cu statul, în oricât de mică măsură, chiar dacă pare că aduce lumea mai aproape de biserică, în realitate aduce biserica mai aproape de lume” (*Tragedia veacurilor*, pag. 302).

Statul nu trebuie să încalce niciodată domeniul separat al bisericii pentru a stânjeni în vreun fel libertatea deplină a conștiinței sau dreptul de a mărturisi, a practica și a răspândi credințe religioase. Iar biserica nu trebuie să încalce niciodată domeniul separat al statului, cu excepția faptului de a aduce principiile morale în atenția legislației publice, acolo unde este potrivit.

Departamentul caută să se constituie într-un apărător al libertății religioase, în special în vederea persecuțiilor profetizate în Apocalips 13. „Este datoria noastră să facem tot ce ne stă în putere pentru a abate pericolul care ne amenință” (*Testimonies*, vol 5, pag. 452).

Asociațiile pentru libertatea religioasă - Departamentul relații publice și libertate religioasă îndeplinește multe dintre funcțiile sale prin Asociația Internațională pentru Libertate Religioasă și asociațiile din lumea întregă, afiliate acesteia.

Asociația pentru libertatea religioasă din biserica locală - Fiecare biserică locală este considerată o asociație neoficială pentru libertatea religioasă și fiecare membru al bisericii este membru al asociației. Pastorul sau prezbiterul este președintele asociației din fiecare biserică locală.

Responsabilul pentru libertatea religioasă din biserica locală - Responsabilul pentru libertatea religioasă din biserica locală trebuie să fie ales și să lucreze în strânsă colaborare, în toate privințele, cu pastorul sau coordonatorul de district și să coopereze cu departamentul de la Conferință sau de la uniune. Un astfel de conducător trebuie să exercite o influență spirituală pozitivă, să fie în stare să facă față publicului, să fie interesat în relații publice, să fie un bun corespondent și preocupat de păstrarea libertății poporului lui Dumnezeu, care să-și poată îndeplini slujba pentru Maestru (vezi nota 28 de la pag. 145).

Serviciul de consacrare

Dacă se ține un serviciu de consacrare a noilor slujbași aleși ai bisericii locale, trebuie să fie incluși în acesta și conducătorii organizațiilor auxiliare.

Note

Aceste note conțin material explicativ cu privire la modul în care biserica locală poate proceda în anumite situații. O biserică locală poate adopta propriile metode alternative. Totuși, aceste metode trebuie să fie în armonie cu cadrul general al principiilor acceptate de organizația Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

1. Comitetul lucrării personale - (vezi pag. 101) – Datoriile acestui comitet sunt următoarele:

- a. Să programeze adunările misionare ale bisericii, să cerceteze câmpul ei de activitate misionară și să înroleze fiecare membru al acesteia într-un anumit compartiment al lucrării.
- b. Să implice membrii în activitățile misionare susținute de departamentul lucrării personale cum ar fi:
  - 1) distribuirea de literatură și periodice cu caracter misionar, inclusiv abonamente la reviste;
  - 2) înscrieri la cursuri biblice;
  - 3) servicii sociale și/sau ale cercului de binefacere Tabita;
  - 4) organizarea de activități cum ar fi campanii de renunțare la fumat, clase de gătit, seminarii antistres, etc.;
  - 5) activități misionare cum ar fi studii biblice și activități de menținere a interesului, evanghelizări publice, seminarii evanghelistice și alte planuri sau proiecte misionare.
- c. Să-și asume responsabilitatea pentru plănuirea și aplicarea campaniei anuale de strângere de fonduri.
- d. Să-i instruiască și să-i conducă pe membri să dea mărturie personală:
  - 1) conducând sau organizând clase în care să se învețe cum să predea studii biblice, metode de oferire a mărturiei personale, asigurarea de servicii sociale și intervenții în caz de calamități;
  - 2) oferind demonstrații practice despre modul cum se face această lucrare.
- e. Să încurajeze raportarea prin secretarul lucrării personale.
- f. Să supravegheze activitățile serviciilor sociale ale bisericii și să acționeze în calitate de comitet de conducere al centrului pentru servicii sociale al bisericii.
- g. Să coopereze cu departamentul lucrării personale de la Conferință în vederea aducerii la îndeplinire a programelor ei.
- h. Să autorizeze distribuirea fondurilor departamentului lucrării personale al bisericii.
- i. Să facă planuri și să conducă adunările săptămânale și lunare ale departamentului lucrării personale, așa cum sunt programate în calendarul bisericii.

2. Secretarul lucrării personale – (vezi pag. 101) — Datoriile secretarului lucrării personale sunt:

- a. Să servească ca secretar al comitetului lucrării personale întocmind procesele verbale ale întâlnirilor lucrării personale și luând parte activă

la implementarea planurilor departamentale. Secretarul trebuie să întocmească rapoartele lucrării misionare realizate de membrii bisericii, să completeze și să trimită în fiecare trimestru cu promptitudine toate rapoartele și alte informații cerute de departamentul lucrării personale al Conferinței, cu privire la astfel de activități.

- b. Să ofere lunar bisericii un raport al activităților lucrării personale în cadrul serviciului din Sabatul lucrării personale și al adunării administrative.
- c. Să-și asume responsabilitatea pentru toate tranzacțiile bisericii locale cu Centrul adventist de carte sau cu alte surse de aprovizionare. Secretarul va păstra o evidență clară a comenzilor folosind un duplicat al ordinului de plată și, în cooperare cu casierul comunității, va urmări ca plățile să se facă cu promptitudine.
- d. Să atragă atenția bisericii cu privire la resursele care pot fi folosite.
- e. Să planifice strângerea periodică de daruri pentru procurarea materialelor necesare lucrării personale pentru a le oferi membrilor, în cazul în care acestea nu sunt asigurate prin bugetul bisericii sau aprobate prin planul de dăruire al Conferinței. Se va organiza, în acest scop, o colectă specială a lucrării personale în primul Sabat al lunii. Dacă nu se strâng suficiente fonduri, se vor întrebuița darurile de la întâlnirea săptămânală a lucrării personale. Aceste fonduri ale lucrării personale se vor pune la dispoziție doar în urma hotărârii comitetului lucrării personale.
- f. Să înregistreze detaliile serviciilor și rapoartele activității desfășurate de membrii bisericii și să trimită cu promptitudine un rezumat directorului departamentului lucrării personale de la Conferință la data stabilită.

3. Bărbații adventiști – (vezi pag. 102) – Principalele activități misionare ale acestui grup sunt: predicarea laică, lucrarea în închisori și serviciile sociale.

4. Centrul de servicii sociale – (vezi pag. 102) – Acolo unde mai multe biserici învecinate au un Centru de servicii sociale, bisericile respective, care îl susțin, trebuie să numească un comitet de conducere, compus din reprezentanții fiecărei biserici, având ca președinte pastorul districtului.

Acolo unde un centru aparține mai multor districte, comitetul de conducere al acestuia trebuie să fie compus din reprezentanții bisericilor

care-l susțin, împreună cu reprezentanții numiți de comitetul Conferinței. Comitetul își alege propriul său președinte, dar uneori este condus de directorul lucrării personale sau serviciu social de la Conferință.

5. Dirigintele - (vezi pag. 104) – Dirigintele trebuie:

- a. Să slujească biserica în calitate de administrator al tuturor secțiilor Școlii de Sabat. El nu este în mod automat conducătorul secțiunii adulți, dar el poate fi ales responsabil al secțiunii adulți sau al altei secțiuni.
- b. Să studieze și să urmărească sfaturile și îndrumările găsite în *Sfaturi pentru Școala de Sabat*, de E.G.White și în *Manualul Școlii de Sabat* publicat de departamentul Școlii de Sabat al Conferinței Generale. Dirigintele va încuraja biserica să procure aceste cărți pentru coordonatorii și instructorii tuturor secțiilor Școlii de Sabat.
- c. Să se familiarizeze cu planurile de evanghelizare ale bisericii mondiale și să conducă Școala de Sabat în așa fel încât să stimuleze spiritul de dăruire din toată inima pentru susținerea acțiunilor misionare mondiale.
- d. Să convoace și să prezideze întâlnirile comitetului Școlii de Sabat pentru ca să împlinească nevoile imediate, inclusiv recomandările care privesc acoperirea locurilor vacante (coordonatori de secțiuni sau instructori).
- e. Să primească de la coordonatorii de secțiuni toate informațiile ce au legătură cu cheltuielile Școlii de Sabat și să le prezinte comitetului Școlii de Sabat.
- f. Să implementeze hotărârile comitetului Școlii de Sabat.
- g. Să aibă răspunderea generală a întâlnirii instructorilor. În timp ce alții pot avea datorii în anumite direcții, cum ar fi prezentarea studiului, dirigintele trebuie să conducă și să caute să facă din întâlnirile instructorilor o parte vitală a lucrării Școlii de Sabat, străduindu-se să dezvolte un grup de instructori puternici și consacrați.

6. Secretarul – (vezi pag. 105) – Datoriile secretarului sunt:

- a. Să păstreze toate rapoartele cerute într-un formular oficial al Conferinței, să alcătuiască un raport trimestrial complet și exact al Școlii de Sabat și să înainteze cu promptitudine acest raport persoanelor potrivite. De asemenea, secretarul prezintă Școlii de Sabat rapoartele activităților ei.

- b. Să împartă instructorilor studiile trimestriale și să strângă rapoartele și darurile de la fiecare grupă.
- c. Să se asigure că diversele grupe ale Școlii de Sabat au la dispoziție materialele necesare.
- d. Să țină un raport al darurilor săptămânale ale Școlii de Sabat – darurile Sabatului al treisprezecelea pentru proiecte speciale, darurile de mulțumire cu ocazia zilelor de naștere, fondurile de investiții pentru misiuni și fondul de cheltuieli al Școlii de Sabat, dacă acestea nu au fost incluse în bugetul bisericii, și să predea toate darurile casierului bisericii. Evidențele financiare păstrate de secretar trebuie să corespundă celor ale casierului bisericii.
- e. Să comande, prin secretarul lucrării personale, materialele pentru Școala de Sabat cu încuviințarea comitetului Școlii de Sabat.
- f. Să păstreze procesele-verbale ale ședințelor comitetului Școlii de Sabat.

7. Fondurile pentru cheltuieli – (vezi pag. 108) – Toți acești bani vor fi înregistrați de către secretar și vor fi predați casierului bisericii, folosindu-se numai pentru acoperirea cheltuielilor Școlii de Sabat autorizate de comitetul acesteia. În multe biserici, darurile Școlii de Sabat sunt incluse în bugetul bisericii și cheltuite conform autorizării date de comitetul Școlii de Sabat.

8. Declarația de misiune - (vezi p. 110) – Pentru a ne atinge ținta:

- a. Vom realiza o slujire echilibrată care să includă părtășia biblică, studiul, închinarea și misiunea.
- b. Ne vom angaja să menținem relevanța și eficiența în slujire astfel încât să răspundem nevoilor tinerilor. Este foarte important să ascultăm și să fim motivați de percepțiile, preocupările și sugestiile tinerilor. Slujirea eficientă devine posibilă într-o atmosferă de iubire, acceptare și iertare. Vom cerceta neîntrerupt nevoile pentru a descoperi domeniile care necesită atenție. Ne propunem să experimentăm și să fim creativi în toate programele noastre pentru că recunoaștem natura în permanentă schimbare a tinerilor de astăzi.
- c. Ne vom inspira din Cuvântul lui Dumnezeu și din istoria noastră și ne vom încrede în Dumnezeu pentru viitor. Filosofia noastră își va găsi expresia într-o varietate largă de stiluri și programe de slujire aprobate de Dumnezeu.

d. Vom efectua o evaluare regulată pentru a ne asigura că ținta noastră principală este realizată.

9. Calitatea de membru al Asociației tinerilor adventiști – (vezi pag. 110) – Există trei categorii de membri în Asociația tinerilor adventiști:

- a. Membri de drept – tinerii cu vârsta între 16 și 30 de ani (vezi *Suplimentul pentru Uniunea Română*) care sunt membri în bună rânduială ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea și care subscriu obiectivelor Asociației, doritori să se angajeze în serviciul activ pentru Hristos se pot înscrie ca membri de drept.
- b. Membri asociați – tinerii care nu sunt membri ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, dar care au idealuri creștine și doresc să se asocieze cu tinerii bisericii în lucrare misionară ar trebui să fie acceptați ca membri asociați. Membrii asociați nu pot fi aleși în funcții de conducere, dar ei ar trebui să fie acceptați în mod cordial în toate activitățile Asociației și în grupele ei, și încurajați să devină membri de drept, imediat ce lucrul acesta este posibil.
- c. Membri onorifici – membrii adulți ai bisericii care îi susțin pe tineri se pot înscrie ca membri onorifici. Multe persoane care au trecut de vârsta de 30 de ani ar dori să continue să participe la întâlnirile ATA și să se implice după cum o cer nevoile asociației. La momentul oportun ei pot primi o diplomă de membru de onoare. Calitatea lor de membru nu-i include în raportul secretarului, iar ei vor raporta lucrarea lor misionară în mod obișnuit, prin biserică.

La primirea în ATA, noii membri trebuie să își ia următorul angajament:
„Din iubire pentru Domnul Isus, promit să iau parte activă la lucrarea Asociației tinerilor adventiști, făcând tot ce pot pentru a-i ajuta pe alții și pentru încheierea lucrării Evangheliei în toată lumea”.

10. Secretarul-casier și ajutorul lui – (vezi pag. 112) – O altă responsabilitate importantă a secretarului-casier este să păstreze o evidență exactă a primirii și folosirii tuturor fondurilor ATA. Ele sunt depuse la casierul bisericii și încredințate lui, până când comitetul ATA hotărăște folosirea lor în anumite scopuri. Acest comitet va face revizia rapoartelor financiare ale asociației, în fiecare trimestru, iar o dată pe an vor fi revizuite de către casierul bisericii. Multe biserici locale includ organizația tineretului în bugetul lor.

11. Asociația juniorilor adventiști – (vezi pag. 114) – Activitățile Asociației juniorilor adventiști includ lecturi educative, studiul Bibliei și concursuri din Biblie, muzică și programe pregătite de tineri din materialele puse la dispoziție de către diriginte și departamentul de tineret de la Conferință. Pentru că muzica este un element foarte important în programul tineretului, trebuie aleasă cu grijă aceea care va lăuda pe Dumnezeu (vezi p. 77). Coordonatorii trebuie să fie încurajați să dezvolte programe originale care să implice participarea întregii clase. Trebuie să se întocmească un plan de activități misionare și poate fi adoptat un proiect misionar special în fiecare an, în care să se folosească o parte din darurile asociației. Se vor încuraja, de asemenea, activitățile sociale. Unele întâlniri ale Asociației juniorilor adventiști trebuie să fie devotate studiului calificărilor tinerilor adventiști în vederea pregătirii pentru investiție, care va avea loc spre sfârșitul anului școlar.

12. Clubul de licurici – (vezi pag. 116) – Un set de activități, așa cum este prezentat în *Manualul de licurici* include: excursii speciale de o zi, studiul și aplicarea istorioarelor biblice, ocazii de exprimare a talentelor, activități în natură, îndemânări, dezvoltarea deprinderilor sociale și multe altele. Clubul are propriul său steag, propria uniformă, insigne, embleme și cravate care sunt diferite de ale exploratorilor și care nu trebuie să fie amestecate sau confundate cu ale exploratorilor. O componentă importantă a activităților clubului include instruirea părinților cu privire la dezvoltarea copilului și înțelegerea felului în care pot deveni niște părinți creștini model, statut la care aspiră cu toții.

13. Secretarul departamentului educație – (vezi pag. 118) – Datoriile secretarului sunt:

- a. Să răspundă de promovarea continuă a educației creștine și să planifice activități periodice care să sublinieze valoarea educației creștine, în colaborare cu pastorul și coordonatorul Asociației pentru cămin și școală.
- b. Să contacteze toate familiile adventiste de ziua a șaptea unde există copii sau tineri de vârstă școlară, pentru a-i încuraja să frecventeze școala bisericii, liceul adventist, colegiul sau universitatea adventistă și pentru a le sugera soluții posibile la diverse probleme.

- c. Să depună tot efortul posibil, acolo unde nu sunt școli ale bisericii, pentru a încuraja biserica să instituie sistemul de educație adventistă în zona respectivă.
- d. Să mențină contactul cu elevii din biserică, care frecventează o școală adventistă sau alte școli departe de casă.
- e. Să viziteze membrii care nu au copii de vârstă școlară, încurajându-i să ofere ajutor financiar elevilor adventiști nevoiași.
- f. Să păstreze o evidență la zi a tuturor copiilor și tinerilor bisericii.

14. Componenta comitetului Școlii bisericii – (vezi pag. 120) – Ori de câte ori există un comitet al școlii separat, el va fi format din cinci până la șapte membri, acolo unde o singură biserică conduce școala, și din șapte sau mai mulți membri, acolo unde se unesc două sau mai multe biserici pentru a o susține.

Unde se unesc două sau mai multe biserici, se va fixa o întâlnire a acestora, în înțelegere cu președintele Conferinței/misiunii/câmpului. La această întâlnire, se va adopta un plan pentru numirea unui comitet școlar unit, care să includă un număr de membri proporțional cu cel al bisericilor respective. Repartizarea va fi stabilită pe baza numărului de membri ai fiecărei biserici, a obligațiilor financiare față de școală și a numărului de elevi care participă de la fiecare biserică.

15. Lucrarea secretarului departamentului comunicații – (vezi pag. 122) – Secretarul pentru comunicații va organiza susținerea programelor media ale denominațiunii. Aceasta ar putea include punerea la dispoziția postului de radio și Școlii biblice prin corespondență, a anunțurilor și reclamelor, promovarea dăruirii pentru slujirea prin media și participarea cu ocazia evenimentelor la distribuirea materialelor pentru radio, televiziune și Școala biblică prin corespondență.

16. Comitetul pentru comunicații – (vezi pag. 123) – Acest comitet are, de asemenea, în sfera lui de activitate, sarcina de a planifica evenimentele și ceremoniile deosebite ale bisericii, de a pregăti expoziții și ocazii festive, de a face reclamă pentru biserică, punând la dispoziția bibliotecilor publice și altor centre de informație știri despre Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. Împărțirea responsabilităților depinde în mare măsură de capacitatea celor care alcătuiesc comitetul. Toate activitățile comitetului sunt coordonate de către secretarul pentru comunicații.

17. Responsabilul lucrării pentru sănătate – (vezi pag. 124)

– Datoriile responsabilului departamentului lucrării pentru sănătate, sunt următoarele:

- a. În colaborare cu pastorul, comitetul lucrării pentru sănătate al bisericii sau comitetul bisericii, să întocmească, să plănuiască și să prindă în buget programe anuale care să accentueze importanța sănătății și cumpătării sub toate aspectele pentru membrii bisericii și pentru societate.
- b. Să încurajeze depunerea unei mărturii continue a membrilor bisericii în societate cu privire la efectele distructive ale tutunului, alcoolului și ale altor droguri sau substanțe dăunătoare sănătății.
- c. Să promoveze relații bune cu organizațiile de sănătate și temperanță din societate.
- d. Să încurajeze studierea principiilor biblice și a sfaturilor Spiritului Profetic privitoare la sănătate și cumpătare.
- e. Să încurajeze aplicarea principiilor de viețuire sănătoasă printre membrii bisericii.
- f. Să întocmească și să promoveze programe de educație în ceea ce privește sănătatea și temperanța, pentru biserică, școală și societate, în strânsă colaborare cu directorul departamentului lucrării pentru sănătate de la Conferință.
- g. Să îndeplinească funcția de secretar al comitetului departamentului lucrării pentru sănătate din biserică, dacă nu este numit să slujească în calitate de președinte.

18. Comitetul lucrării pentru sănătate – (vezi pag. 124) –

Membrii comitetului sunt numiți de biserică și pot include:

- a. Pastorul sau prezbiterul local, ca președinte al comitetului;
- b. Responsabilul departamentului lucrării pentru sănătate;
- c. Responsabilul pentru serviciile sociale;
- d. Responsabilul tineretului sau doi reprezentanți din grupul tinerilor;
- e. Trei reprezentanți din următoarele categorii: medici, medici stomatologi, nutriționiști, asistenți medicali, educatori în probleme de sănătate, responsabilul departamentului administrării creștine a vieții sau alte persoane interesate în probleme de sănătate și temperanță;
- f. Coordonatorul Asociației Sănătate și Temperanță, acolo unde există o astfel de asociație activă;
- g. Un reprezentant al instituției locale adventiste de îngrijire a sănătății;

19. Responsabilul departamentului administrării creștine a vieții – (vezi pag. 125) – El va pune în aplicare programul de educație generală al departamentului, așa cum este prezentat și expus periodic, pentru a satisface diferitele nevoi care apar. Această responsabilitate include sprijinirea pastorului în accentuarea importanței Zilei mondiale a administrării creștine a vieții, conducerea cercurilor de administrarea creștină a vieții, educarea membrilor pentru plățirea zecimii și a darurilor și transmiterea principiilor de bază ale administrării creștine a vieții în timpul serviciilor din Sabat sau în alte ocazii.

Responsabilitățile organizatorice ale coordonatorului sunt: (1) să fie membru al comitetului bisericii, implicat în programul spiritual și financiar al bisericii și familiarizat cu el; (2) să fie membru al comitetului financiar și al celui pentru administrarea creștină a vieții și (3) să fie un ajutor activ pentru pastor în programul anual de călăuzire în administrarea creștină a vieții și în consolidarea acestuia de-a lungul anului, așa cum este prezentat în *Manualul pentru administrarea creștină a vieții*.

20. Comitetul pentru viața de familie – (vezi pag. 127) – Deși acest comitet nu trebuie să fie prea mare ca să poată fi eficient, el trebuie să cuprindă conducători ai bisericii și persoane care înțeleg diferitele nevoi ale familiilor din biserică. Persoanele care s-au confruntat cu experiențe tragice în viață și în familie și care s-au dezvoltat spiritual prin acestea, ar putea aduce contribuții valoroase ca membri ai acestui comitet. Comitetul trebuie să includă atât bărbați cât și femei, iar unde este posibil, cel puțin o persoană necăsătorită, cel puțin un cuplu căsătorit, unul sau mai mulți părinți și un număr reprezentativ al diferitelor grupelor de vârstă din biserică. Comitetul are următoarele atribuții:

- a. Să ajute conducerea bisericii prin strângerea de date demografice despre familiile din biserică și cele din societatea înconjurătoare pentru a stabili țintele ce trebuie urmărite în vederea slujirii familiilor.
- b. Să ajute conducerea bisericii să aprecieze nevoile membrilor în ceea ce privește educația vieții de familie, îmbogățirea și consilierea acestuia și dezvoltarea unui plan pentru folosirea resurselor din societate și biserică în vederea satisfacerii acestor nevoi.
- c. Să-i sensibilizeze pe membri față de programele bisericii privitoare la viața de familie, cu referire la folosirea timpului, energiei, banilor și a altor resurse necesare familiei.

- d. Să participe, împreună cu departamentul vieții de familie de la Conferință, la aplicarea programelor privitoare la viața de familie, promovate de acest departament.
- e. Să colaboreze cu conducerea bisericii pentru a planifica și aplica alte programe și acțiuni, necesare atât pentru satisfacerea nevoilor familiilor din cadrul bisericii, cât și pentru acțiuni evanghelistice față de cei din afară.
- f. Să cultive un climat de căldură și părtășie, care să genereze o atmosferă de familie în biserică și un spirit de întraajutorare față de familiile care au nevoie de sprijin și încurajare.

21. Responsabilul departamentului vieții de familie – (vezi pag. 127) – Atribuțiile responsabilului (sau responsabililor) acestui departament sunt următoarele:

- a. Să prezideze comitetul acestui departament.
- b. Să reprezinte nevoile și interesele familiilor în comitetul bisericii locale, prin calitatea sa de membru al acestuia, și să coordoneze planurile departamentului pentru a se armoniza cu programul general al bisericii.
- c. Să informeze pastorul și comitetul bisericii despre preocupările bisericii și realizările departamentului și să încurajeze strângerea de fonduri și acordarea de sprijin pentru familii.
- d. Să identifice resurse în biserică și în societate care să susțină dezvoltarea relațiilor de familie și să furnizeze ajutor pentru a face față nevoilor critice și să prezinte aceste resurse conducerii bisericii și familiilor.

22. Comitetul pentru Misiunea femeii – (vezi pag. 129) – Responsabilitățile majore ale comitetului misiunii pentru femei vor fi următoarele:

- a. Să evalueze nevoile femeilor din biserică locală și localitate, utilizând chestionare și interviuri, în colaborare cu pastorul și conducătorii bisericii.
- b. Să descopere idei noi, să dezvolte strategii și să coopereze cu alte departamente specializate ale bisericii care să dezvolte programe și activități care slujesc nevoile femeilor.

- c. Să plănuiască și să implementeze aceste strategii și alte inițiative în legătură cu nevoile specifice și variate ale femeilor, în cooperare cu pastorul, specialiști departamentali și alți conducători ai bisericii.
- d. Să faciliteze participarea bisericii locale la programe anuale și activități inițiate de Conferință/uniune/diviziune/Conferința Generală cum ar fi: Ziua internațională de rugăciune a femeilor, Ziua lucrării pentru femei, grupe mici active pentru a sprijini femeile și pentru a le încuraja în slujire. Informațiile cu privire la aceste programe sunt disponibile prin departamentul Misiunea Femeii de la Conferință.

23. Lucrarea pentru copiii adventiști – (vezi pag. 130) – Căile prin care viața spirituală a copiilor va fi întărită pot include:

- a. Școala de Sabat (sub responsabilitatea departamentului Școlii de Sabat).
- b. Cluburile de licurici și exploratori (sub responsabilitatea departamentului de tineret)
- c. Întâlniri de rugăciune ale copiilor, organizate în același timp și loc cu întâlnirile de rugăciune ale adulților de la jumătatea săptămânii.
- d. O clasă permanentă de pregătire pentru botez pentru copiii care își exprimă dorința de a fi botezați, dar sunt considerați prea tineri.
- e. Un club biblic al copiilor, în Sabat după amiază, care îi va implica în păzirea potrivită și plină de sens a Sabatului.
- f. Instruire religioasă săptămânală pentru copiii adventiști care nu participă la școala bisericii.
- g. Organizarea de grupe mici de copii care să le ofere posibilitatea să se întâlnească în fiecare săptămână pentru discuție, studiul Bibliei și părtășie.
- h. Corul de copii.
- i. Congresul copiilor (la nivel de localitate, district sau Conferință) care să ofere ocazii pentru copii și părinții lor să experimenteze instruirea în conducere, inspirație și părtășie.

24. Lucrarea pentru copiii din afara bisericii – (vezi pag. 130) – Pe lângă acestea biserica poate extinde lucrarea pentru copii prin dezvoltarea următoarelor tipuri de programe:

- a. Grădinița adventistă de ziua a șaptea.
- b. Programe de radio și televiziune.
- c. Coruri de copii.
- d. Întâlniri evanghelice pentru copii.

- e. Cursuri biblice prin corespondență.
- f. Alte activități creative (ex: cluburi de gimnastică pentru copii).

25. Implicarea copiilor adventiști în slujirea altora – (vezi pag. 130) – Aici sunt câteva sugestii pentru a exploata potențialul nelimitat al copiilor:

- a. Participarea la serviciile divine.
- b. Participarea la lucrarea misionară a bisericii.
- c. Vizitarea celor izolați sau bolnavi.
- d. Audiții muzicale.
- e. Slujirea localității.
- f. Ocazii de a conduce evanghelizări, Studii biblice și seminarii de profetie.

26. Comitetul departamentului lucrării pentru copii – (vezi pag. 130) – Responsabilitățile comitetului pot include:

- a. Asigură cooperare și echilibru în cadrul activităților de educație religioasă pentru copii.
- b. Lucrează împreună în vederea coordonării tuturor activităților pentru a evita suprapunerile sau întreruperile în planurile pentru copii și pregătește un calendar anual de activități care include toate programele pentru copii.
- c. Păstrează la zi evidențele copiilor membrilor bisericii și ai neadventiștilor care participă la activitățile bisericii.
- d. Evaluează nevoile copiilor din biserică și/sau localitate.

27. Coordonatorul lucrării pentru copii – (vezi pag. 131) – Rolul coordonatorului lucrării pentru copii poate include responsabilități ca:

- a. Programarea și prezidarea comitetului lucrării pentru copii, încurajarea unui spirit de echipă între cei care lucrează pentru și cu copiii; exercitarea rolului de lider în crearea unei lucrări pentru copii care să-i atragă spre Hristos și să-i implice în toate activitățile bisericii.
- b. Slujirea ca avocat al intereselor copiilor față de:
  - 1) Comitetul bisericii – prin informarea membrilor comitetului cu privire la preocupări și succese, prin comunicarea rezultatelor în urma evaluării nevoilor copiilor și prin încurajarea finanțării programelor pentru copii.
  - 2) Pastor – prin lucrarea împreună pentru ca variatele aspecte ale vieții de biserică să capete sens pentru copii.

- 3) Comitetul lucrării personale – prin participarea la comitetele de planuire ale bisericii, sugerând modalități de implicare a copiilor.
- 4) Coordonatorii activităților copiilor - prin susținerea și încurajarea lor.
- c. Asumarea pașilor rezonabili pentru menținerea unei calități morale și etice înalte în conducerea copiilor.
- d. Menținerea comunicării cu părinții și coordonatorii activităților pentru copii, informându-i cu privire la cursuri, convenții, tabere și alte oferte; încurajarea dezvoltării acestora pentru a-i înțelege pe copii.
- e. Căutarea ocaziilor de a petrece timp cu aceștia cu scopul de a fi în contact cu nevoile și modul lor de gândire.

28. Coordonatorul pentru libertatea religioasă din biserica locală – (vezi pag. 132) – Atribuțiile coordonatorului pentru libertate religioasă sunt:

- a. Să conlucreze cu directorul pentru relații publice și libertate religioasă de la Conferință sau, acolo unde este cazul, de la uniune, și să ia în considerare sugestiile care vin prin canale corespunzătoare;
- b. Să facă recomandări cu privire la problemele care afectează libertatea religioasă;
- c. Să promoveze răspândirea revistelor și altor materiale aprobate de diviziune sau de Conferința Generală privind libertatea religioasă;
- d. Să organizeze sau să încurajeze organizarea de întâlniri, seminarii, programe și activități care să promoveze libertatea religioasă, potrivit împrejurărilor.

Relația pastorilor și lucrătorilor cu biserica

O lucrare rânduită de Dumnezeu

„Dumnezeu are o biserică și aceasta are slujitori rânduiți de El. ‘Și El a dat pe unii apostoli, pe alții profeți, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători pentru desăvârșirea sfinților în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos...’

Domnul are agenții Săi rânduiți și o biserică care a trecut prin vremurile de persecuție, conflicte și întuneric. Isus a iubit biserica și S-a dat pe Sine pentru ea și El o va desăvârși, o va curăți, o va înnobila și o va înălța ca ea să stea tare în mijlocul influențelor corupătoare ale acestei lumi. Oameni rânduiți de Dumnezeu au fost aleși pentru a veghea cu grijă deosebită, cu perseverență și vigilență pentru ca biserica să nu fie înfrântă de uneltirile lui Satana, ci să stea tare în lume, aducând slavă lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor” (*Testimonies to Ministers*, pag. 52,53).

Președintele Conferinței

Președintele Conferinței trebuie să fie pastor hirotonit, cu experiență și o bună reputație. El se află în fruntea lucrării Evangheliei din Conferința lui și este prezbiterul sau supraveghetorul tuturor bisericilor locale. El lucrează pentru binele spiritual și pentru zidirea bisericilor, le dă sfat cu privire la acțiunile și planurile lor. El are acces la toate bisericile, la toate serviciile și adunările administrative și la toate comitetele acestora, fără drept de vot, dacă biserica nu i l-a acordat și poate, în virtutea slujbei lui, să prezideze adunările generale ale oricărei biserici, când acest lucru este necesar. Are acces la toate rapoartele și registrele bisericii etc.

El nu trebuie să dea la o parte slujbașii bisericilor aleși în mod regulamentar, ci să lucreze în colaborare cu ei. La rândul lor, aceștia, recunoscând raporturile existente în cadrul Conferinței, sunt datori să se sfătuiască cu el în tot ce ține de bunul mers al bisericii. Ei nu trebuie să încerce să-l împiedice de la exercitarea normală a atribuțiilor sale.

Pastorii și conducătorii de district nu sunt organe executive

Pastorii hirotoniți, numiți de comitetul Conferinței să lucreze ca pastori sau conducători de district, nu iau locul președintelui în câmpurile respective. Ei nu sunt însărcinați cu puteri administrative, așa cum este președintele, ci ei colaborează cu el în îndeplinirea planurilor și respectarea regulamentelor Conferinței.

Președintele și comitetul îndrumă directorii de departamente

Directorii de departamente sunt angajați de Conferință pentru a stimula ramuri importante ale lucrării bisericii. Pentru a realiza cu succes lucrarea încredințată lor, ei trebuie să aibă acces în toate bisericile Conferinței. Trebuie să li se dea ocazia să prezinte și să desfășoare planuri în aceste biserici. Se așteaptă ca acești lucrători să înțeleagă și să sprijine îndeplinirea tuturor planurilor bisericii, chiar dacă acestea nu aparțin departamentelor lor. Acești directori lucrează sub îndrumarea generală a comitetului Conferinței, în colaborare cu președintele de Conferință, care este responsabilul principal al tuturor ramurilor de activitate.

Lucrarea directorilor de departamente nu este administrativă

Directorii de departamente nu sunt investiți cu autoritate administrativă sau executivă în Conferință sau în activitatea bisericii, ci au rolul de sfătuitori. Ei nu sunt în aceeași relație cu biserica așa cum este comitetul Conferinței sau președintele. Totuși, ei au de îndeplinit o lucrare specială și, de aceea, trebuie să activeze în întreaga Conferință pentru promovarea ei. Nu se cere ca ei să dea sfaturi bisericilor locale privind alegerile sau să îndeplinească alte sarcini administrative sau alte activități, dacă nu li se solicită acest lucru de către președintele Conferinței.

Relația pastorului hirotonit cu biserica locală

Atunci când, într-o biserică, este numit un pastor hirotonit, funcția sa este superioară celei a prezbiterului sau a prezbiterilor locali; aceștia servesc ca ajutoari ai pastorului. În virtutea hirotonirii sale ca pastor, el are calificarea de a îndeplini toate ritualurile și ceremoniile din biserică. El trebuie să fie conducătorul spiritual și sfătuitorul bisericii, instruindu-i

pe slujbași în vederea îndeplinirii îndatoririlor lor și făcând planuri împreună cu ei pentru toate ramurile de activitate. Atunci când un pastor este numit de comitetul Conferinței ca pastor într-o biserică, se înțelege că el este membru al comitetului acesteia și servește ca președinte al acestuia. În cazul în care el dorește să fie eliberat de responsabilitatea de președinte al comitetului, această funcție va fi deținută de un prezbiter. Între pastorul și prezbiterul bisericii trebuie să existe cea mai strânsă colaborare (vezi pag. 57,91). Cu ajutorul prezbiterilor, pastorul trebuie să planifice și să conducă toate serviciile spirituale ale bisericii, cum ar fi: serviciul divin de închinare din Sabat dimineața, adunarea pentru rugăciune, serviciul de împărtășire și botezul. El nu se va înconjura cu un grup special de sfătuitori aleși de el însuși, ci totdeauna trebuie să lucreze în colaborare cu slujbașii aleși în mod normal de către biserică.

Atunci când un pastor sau o altă persoană trimisă de Conferință vizitează biserica locală, este normal ca prezbiterul să-i acorde respectul cuvenit, invitându-l să slujească la amvon. Aceasta se aplică și lucrătorilor nehirotoniți trimiși de Conferință (vezi pag. 77,151).

Bisericile nu-și aleg pastorul

Pastorii sau pastorii asistenți nu sunt numiți sau aleși în aceste poziții de biserica locală. Legătura lor cu aceasta rezultă din numirea lor de către comitetul Conferinței. Astfel de numiri pot fi schimbate oricând (vezi pag. 57).

Pastorii asistenți

Pentru a se da ocazia tinerilor să demonstreze chemarea lor la lucrarea de slujire și mai ales de câștigare de suflete, candidații primesc legitimații din partea Conferinței. Acordarea acestor legitimații le oferă ocazia și le dă dreptul să dezvolte darurile pastorale. Pastorul asistent este autorizat să predice, să se angajeze în lucrarea de evanghelizare, să conducă lucrarea misionară și să sprijine orice activități ale bisericii.

Totuși, există multe situații și câmpuri care fac necesară numirea unui pastor asistent de către Conferință ca să îndeplinească

responsabilități ca pastor într-o biserică sau într-un grup de biserici locale. Pentru a-i deschide calea îndeplinirii anumitor funcții pastorale, biserica sau grupul de biserici locale în care slujește îl pot alege prezbiter. Totuși, întrucât este angajat și numit de Conferință, el o reprezintă și aceasta poate găsi cu cale ca, într-o anumită măsură, potrivit împrejurărilor, autoritatea și răspunderile sale să fie extinse pentru a-l face în stare să-și îndeplinească îndatoririle în mod satisfăcător. Dreptul de a extinde autoritatea și responsabilitățile pastorului asistent revine, în primă instanță, comitetului executiv al diviziunii. Hotărârea diviziunii este necesară înainte ca o Conferință să poată extinde autoritatea și responsabilitățile pastorului asistent. O astfel de hotărâre va defini, în mod specific și clar, ce funcții mai poate îndeplini un pastor asistent, însă niciodată funcțiile lui ca prezbiter al bisericii și funcțiile lui extinse nu se vor exercita în afara cadrului bisericii sau al grupului de biserici în care slujește (vezi pag. 58).

În hotărârile sale, comitetul Conferinței nu va trece dincolo de ceea ce autorizează comitetul diviziunii. El nu va autoriza pastorul asistent să meargă din biserică în biserică, în afara bisericii sau grupului de biserici în care este prezbiter, oficiind ritualuri pe care poate să le officieze numai un pastor hirotonit. Hotărârea comitetului Conferinței nu poate înlocui alegerile din biserică sau hirotonirea pastorală.

Lucrătorii biblici

O ramură foarte însemnată a lucrării o constituie slujba de lucrător biblic. Ea este recunoscută de către Conferințe prin folosirea de persoane corespunzătoare pentru a fi angajate în această ramură a lucrării. Ei pot fi schimbați dintr-un loc în altul, după cum cere lucrarea. Ei pot fi chemați să lucreze în cadrul unui efort evanghelistic, în acesta caz aflându-se sub îndrumarea directă a evangelistului care poartă răspunderea acțiunii. Sau ei pot rămâne într-un oraș pentru a lucra împreună cu biserica de acolo, în acest caz, ei aflându-se sub îndrumarea pastorului bisericii, rămânând în continuare sub autoritatea Conferinței. Lucrătorul biblic de la Conferință nu trebuie invitat să îndeplinească vreo slujbă în biserică, în afară de cazul când Conferința hotărăște aceasta, ci trebuie lăsat să-și îndeplinească lucrarea personală de câștigare de suflete.

Managerii Centrului Adventist de Carte

Aceștia sunt lucrători ai Conferinței și în această calitate se află sub îndrumarea comitetului și președintelui Conferinței. În timp ce ei lucrează în strânsă legătură cu casele noastre de editură, nu sunt aleși sau îndrumați de comitetele acestora, ci de către Conferință. În alegerea lor, este bine să se ia în considerație persoanele care au primit o instruire în legătură cu casele noastre de editură.

Pastorul trebuie să-l ajute pe evangelist

Atunci când unui evangelist i se cere să conducă o campanie de evanghelizare într-o localitate sau într-un oraș în care există o biserică cu un pastor local, pastorul trebuie invitat de Conferință să-l ajute pe evangelist, având astfel ocazia de a-i cunoaște pe viitorii membri.

Președintele și comitetul îndrumă lucrătorii Conferinței

Președintele, în consultare cu comitetul Conferinței, îndrumă lucrătorii aceștia în diversele lor activități. Este datoria lui să-i încunoașteze pe lucrători cu privire la planurile și regulamentele comitetului și să-și asigure cooperarea lucrătorilor în aducerea acestora la îndeplinire. Președintele se va interesa în mod deosebit de promovarea lucrării de evanghelizare în cadrul Conferinței, făcând tot posibilul pentru a încuraja toți lucrătorii în activitatea de câștigare de suflete. El trebuie să recruteze tineri pentru lucrare și să sprijine, în mod activ, instruirea lor. Directorii departamentelor sunt folosiți de către Conferință pentru a promova ramurile importante ale lucrării bisericii.

Toți lucrătorii Conferinței - pastori, lucrători biblici, directori de departamente etc. - se află sub îndrumarea comitetului Conferinței. Ei primesc scrisorile de acreditare și sunt responsabili față de Conferință și nu față de vreo biserică din cadrul Conferinței. Bisericile pot cere serviciile sau ajutorul lucrătorilor Conferinței, depunând cerere la președintele Conferinței, dar numirea, în toate cazurile, depinde de comitetul Conferinței. Pot fi numiți lucrători care să colaboreze cu anumite biserici, iar atunci când comitetul Conferinței consideră că numirea trebuie să fie schimbată, el are libertatea s-o facă. Lucrătorul

sau biserica poate să facă apel la comitetul Conferinței pentru o audiență în legătură cu hotărârea de mutare din câmpul respectiv. Situația va fi examinată cu atenție în lumina nevoilor întregii Conferințe și se va proceda în consecință. Dacă lucrătorul refuză să coopereze și să lucreze în armonie cu hotărârile comitetului, comportamentul lui va fi privit ca insubordonare și tratat ca atare. În nici un caz, el nu trebuie să apeleze la biserică în legătură cu astfel de hotărâri. Orice biserică locală care, în astfel de împrejurări, sprijină un lucrător în atitudinea lui va fi supusă disciplinei Conferinței.

Scrisorile de acreditare și legitimațiile

Lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fie păzită cu grijă de către conducătorii cu răspundere de la fiecare nivel al organizației, de la biserică locală până la Conferința Generală. Pentru ca vrăjmașii lucrării să nu aibă acces la amvoanele noastre, suntem îndemnați cu toată puterea să nu permitem nici unei persoane să vorbească vreunei biserici, dacă nu prezintă scrisoare de acreditare din partea bisericii, valabilă și vizată la zi. Totuși, este adevărat că există situații când este necesar ca, în adunările noastre, să ia cuvântul și reprezentanți ai guvernului sau conducători civili; însă orice persoană neautorizată va fi exclusă de la amvon (vezi pag. 76-77, 147-148, 221-224).

Prin intermediul Conferinței și în calitatea lor de corp colectiv, bisericile conferă anumitor oameni autoritatea de a reprezenta biserica și a vorbi în numele ei ca pastori și ca lucrători ai Evangheliei. Această autoritate este reprezentată prin scrisorile de acreditare acordate, care sunt însărcinări scrise, corect datate și semnate de administratorii Conferinței. Autoritatea primită în felul acesta nu este personală sau inerentă persoanei care deține scrisorile, ci aparține organizației care le-a emis și poate fi retrasă oricând există suficiente motive pentru aceasta. Scrisorile acordate lucrătorilor nu trebuie privite niciodată ca fiind proprietatea lor personală, ci ca aparținând organizației care le-a emis. Lucrătorul este obligat de propria sa onoare să înapoieze scrisoarea de acreditare și legitimația, la cererea acestei organizații.

Comitetul Conferinței emite scrisori de acreditare oficiale pentru toți lucrătorii adventiști de ziua a șaptea, acordate pe perioade limitate.

Scrisori de acreditare expirate

Scrisorile de acreditare sunt acordate pe durata mandatului Conferinței, fie anual, fie la trei sau la cinci ani. Ele sunt reînnoite prin votul adunării generale a Conferinței în sesiune. Dacă, dintr-un motiv oarecare, se consideră că nu mai poate fi reînnoită scrisoarea de acreditare pentru un pastor, el încetează să mai activeze ca lucrător al Conferinței. O scrisoare expirată nu îl autorizează să lucreze ca pastor. În acest caz, el nu are mai multă autoritate decât oricare alt membru laic din biserică.

Îndepărtarea din funcție a unui pastor

Un pastor poate fi îndepărtat din funcție prin hotărârea comitetului Conferinței, fără ca statutul său de membru al bisericii să fie afectat. Atunci când unui pastor i se retrage calitatea de membru al bisericii și apoi este reprimis ca membru, prin aceasta nu îi este redată calitatea de pastor. El intră din nou în biserică numai ca membru laic.

Pastorii pensionari

În toate Conferințele, există lucrători care, datorită vârstei sau stării sănătății, s-au retras din lucrarea activă. Acești lucrători merită toată cinstea și considerația. În multe cazuri, ei au petrecut mulți ani contribuind la întărirea lucrării lui Dumnezeu. Prezența lor este o binecuvântare și un ajutor pentru bisericile noastre.

De obicei, lucrătorii pensionari sunt membri ai bisericii celei mai apropiate de domiciliul lor. Ei pot fi aleși în orice slujbă din biserică. În cazul acesta, ei își îndeplinesc toate îndatoririle funcției, fără a fi plătiți. Ei pot, de asemenea, să-și exercite funcțiile pastorale sub conducerea comitetului Conferinței.

Pastori fără scrisori de acreditare care slujesc în bisericile noastre

Există bărbați care ani de zile au activat ca pastori hirotoniți, dar care, dintr-un motiv bine întemeiat, nu au mai primit scrisori de acreditare din partea organizației. Ei pot fi aleși ca prezbiteri ai bisericilor și, dacă hirotonirea lor nu a fost anulată, nu este necesar să fie hirotoniți ca prezbiteri, dar în activitatea lor sunt limitați la lucrarea și prerogativele unui prezbiter local.

Alegerile în biserica locală

Având în vedere responsabilitățile slujbașilor bisericii și caracterul lucrării ce li se cere, alegerea lor este o lucrare deosebit de importantă pentru biserică. Această datorie trebuie îndeplinită cu rugăciune, cu seriozitate și după o bună pregătire. Vor fi alese numai persoane care sunt considerate apte să îndeplinească cât mai bine datoriile specifice slujbei pentru care au fost alese.

Comitetul de numiri

În Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, slujbașii sunt aleși o dată pe an sau la doi ani (vezi pag. 55), de către un comitet de numiri. Acest comitet își prezintă raportul în fața bisericii, care decide apoi asupra numelor prezentate. Acest procedeu dă posibilitate bisericii să cerceteze cu atenție fiecare nume înainte de alegere și evită elementul de competiție publică, ca în cazul în care numirile ar fi făcute direct din sală.

Comitetul de numiri va studia nevoile bisericii și va cerceta cu grijă destoinicia membrilor de a sluji în diferite funcții. Din acest motiv, slujbașii nu vor fi numiți din sală sau prin vot secret.

Acest *Manual* nu hotărăște numărul membrilor comitetului de numiri. El poate fi de la cinci membri, în bisericile mici, crescând în raport cu numărul membrilor bisericii. Stabilirea numărului de membri ai comitetului de numiri este lăsată la latitudinea fiecărei biserici. Această chestiune trebuie să fie studiată de către comitetul bisericii, care o va prezenta bisericii înainte de alegeri. Apoi se va face o recomandare corespunzătoare, în cadrul serviciului de închinare din Sabat.

Când să fie ales comitetul de numiri - Comitetul de numiri trebuie să fie ales la începutul ultimului trimestru al anului religios și să prezinte lista slujbașilor cu cel puțin trei săptămâni înainte de ultimul Sabat al anului religios.

Cum să fie ales comitetul de numiri - Pastorul sau, în absența lui, prezbiterul va prezenta problema înaintea bisericii. Aceasta va numi un comitet special care să aibă responsabilitatea de a alege comitetul de numiri. Acest comitet special poate fi ales pe una din următoarele căi:

1. Prin propuneri verbale sau scrise din sală. Dacă se folosește această metodă, nici un membru nu poate numi mai mult de o singură persoană. Încercarea unei persoane sau a unui grup de a-și impune voința asupra întregii biserici va fi dezaprobată. Se va evita orice manevră de natură politică.
2. Prin autorizarea de către biserică a comitetului acesteia, împreună cu încă cinci până la șapte persoane, alese de biserică, în conformitate cu paragraful 1 de mai sus, pentru a funcționa în calitate de comitet special.

Etapele de parcurs sunt următoarele:

- a. Biserica alege prin vot un comitet special prin una din cele două metode enumerate mai sus.
- b. Comitetul special recomandă bisericii numele care compun comitetul de numiri, sugerând cine să fie președintele și secretarul acestuia.
- c. Biserica alege prin vot comitetul de numiri, desemnând președintele și secretarul.
- d. Comitetul de numiri se întrunește și pregătește lista slujbașilor bisericii, care va fi prezentată acesteia spre aprobare.
- e. Biserica alege prin vot slujbașii pentru următorul mandat.

Cine trebuie să facă parte din comitetul de numiri - Numai acei membri care au o comportare exemplară pot fi aleși în comitetul de numiri. Ei trebuie să fie oameni cu o judecată sănătoasă și, mai presus de orice, să aibă pe inimă binele și prosperitatea bisericii. Nu există membri din oficiu ai comitetului de numiri, cu excepția pastorului sau conducătorului de district care servește ca președinte al comitetului. Pastorul sau conducătorul de district poate alege să nu conducă comitetul. În cazul în care Conferința nu a desemnat un pastor sau un conducător de district, comitetul special ales de biserică pentru a propune comitetul de numiri trebuie să recomande bisericii numele unui membru local care să slujească ca președinte al comitetului de numiri.

Lucrarea comitetului de numiri - Cât mai curând posibil după alegerea lui, comitetul de numiri va fi convocat de către președintele ales. După rugăciuni stăruitoare pentru călăuzirea lui Dumnezeu, comitetul va începe să pregătească lista de nume care să cuprindă slujbașii bisericii și ajutoarele acestora dintre membrii bisericii aflați în ordine. Aceste nume

vor fi prezentate bisericii la serviciul divin din Sabat sau la o adunare administrativă special convocată. În timpul lucrărilor, comitetul se poate sfătui și cu alți membri ai bisericii, care sunt bine informați. Comitetul de numiri nu alege pastorul sau pastorul asistent. Aceste numiri sunt făcute de către comitetul executiv al Conferinței. Comitetul de numiri al bisericii propune membri pentru următoarele slujbe:

- prezbiterul sau prezbiterii
- diaconul sau diaconii
- diaconeasa sau diaconesele
- secretarul
- casierul
- casierul ajutor sau casierii-ajutor
- coordonatorul lucrării pentru copii
- dirijorul
- organistul sau pianistul
- secretarul pentru educație
- responsabilul pentru viața de familie
- responsabilă departamentului Misiunea femeii
- coordonatorul lucrării pentru handicapați
- responsabilul lucrării personale
- secretarul lucrării personale
- coordonatorul cu evidența celor interesați de credința bisericii
- responsabilul serviciilor sociale
- dirigintele Școlii de Sabat
- dirigintii-ajutor ai Școlii de Sabat
- secretarul Școlii de Sabat
- secretarul-ajutor al Școlii de Sabat
- coordonatorii de secțiuni ai Școlii de Sabat, inclusiv coordonatorii secțiunii adulți și secțiunii la domiciliu
- responsabilul cu investițiile pentru misiune
- directorul Școlii biblice de vacanță
- președintele Asociației pentru cămin și școală
- secretarul-casier al asociației pentru cămin și școală
- responsabilul Cercului de binefacere Tabita
- secretarul-casier al Cercului de binefacere Tabita
- responsabilul Asociației juniorilor adventiști

- asistenți ai responsabilului Asociației juniorilor adventiști
- conducătorul Asociației tinerilor adventiști
- ajutorul conducătorului Asociației tinerilor adventiști
- mentorul Asociației tinerilor adventiști
- secretarul-casier al Asociației tinerilor adventiști
- secretarul-casier ajutor al Asociației tinerilor adventiști
- dirijorul Asociației tinerilor adventiști
- pianistul sau organistul Asociației tinerilor adventiști
- conducătorul Clubului exploratorilor
- conducătorul ajutor al Clubului exploratorilor
- conducătorul Clubului licuricilor
- responsabilul departamentului pentru libertatea religioasă
- secretarul departamentului pentru comunicații sau comitetul departamentului pentru comunicații
- responsabilul departamentului lucrării pentru sănătate
- responsabilul departamentului administrării creștine a vieții
- comitetul bisericii
- comitetul școlii bisericii
- alte slujbe de conducere pe care biserica le consideră necesare, cu excepția instructorilor Școlii de Sabat, care vor fi numiți de comitetul Școlii de Sabat și aprobați de comitetul bisericii.

Slujbașii Asociației pentru cămin și școală sunt numiți acolo unde biserica locală este singura biserică ce susține școala. Astfel de propuneri sunt înaintate comitetului școlii, care face numirile. Unde școala este susținută de mai multe biserici locale, întregul proces este îndeplinit de comitetul școlii (vezi pag. 118,119).

Mărimea bisericii determină numărul slujbașilor ei. Dacă aceasta este mică, se va renunța la mulți coordonatori ajutoari. Într-o biserică mai mare, ar putea fi necesari toți slujbașii și toți coordonatorii incluși în lista de mai sus.

Comitetul de numiri să-i consulte pe viitorii slujbași - După ce au fost propuși în diferite slujbe membri loiali și credincioși ai bisericii locale*, membrii corespunzători din comitetul de numiri trebuie să-i informeze pe aceștia de numirea lor în slujbă și să primească consimțământul lor pentru slujire.

---

* Excepții de la această regulă se fac doar cu aprobarea Conferinței (vezi pag. 56,57).

Membrii pot să apară în fața comitetului de numiri - Dacă vreun membru al bisericii dorește să apară în fața comitetului, în timpul ședințelor lui, pentru a da sugestii sau pentru a face obiecții, trebuie să i se dea ocazia să facă lucrul acesta. După plecarea lui din camera comitetului, sugestiile sau obiecțiile vor fi apreciate după meritul lor. Apoi comitetul este gata să vină în fața bisericii cu lista slujbașilor propuși.

Discuțiile comitetului de numiri sunt confidențiale - Discutarea, în afara comitetului, a observațiilor făcute în timpul ședințelor în legătură cu vreo persoană constituie o încălcare a eticii creștine și a regulii de aur. Cel ce se face vinovat în această privință oferă un motiv puternic pentru a nu mai putea participa la lucrările altui comitet de numiri. Toate cercetările și discuțiile cu privire la competența membrilor de a îndeplini anumite slujbe trebuie să fie confidențiale. Dacă sunt necesare cercetări în afara comitetului, acestea vor fi făcute de către președintele acestuia.

Aceste principii se aplică la lucrările tuturor comitetelor de numiri, atât în biserica locală, cât și la Conferință.

Prezentarea raportului - Raportul va fi prezentat întregii biserici, nu numai comitetului acesteia, care nu are nici o autoritate în această chestiune. Acesta poate fi prezentat la serviciul divin dimineața sau la o adunare administrativă a bisericii.

Atunci când comitetul de numiri este gata să-și prezinte raportul, pastorul sau prezbiterul trebuie să permită președintelui comitetului de numiri să dea bisericii explicațiile necesare. Se va pune la dispoziția membrilor o copie a acestui raport sau va fi citit cu voce tare de către secretarul comitetului de numiri. Președintele va anunța că raportul va fi votat săptămâna viitoare sau după două săptămâni.

Obiecții față de raportul comitetului de numiri - Orice membru are dreptul să ridice obiecții cu privire la raportul comitetului de numiri. Orice obiecție trebuie să fie prezentată personal la comitetul de numiri, pentru a fi luată în discuție înainte de a doua citire a raportului, pentru a se programa o întâlnire prin președintele comitetului sau prin pastorul bisericii. Sau, cu ocazia celei de a doua citiri a raportului, cel ce obiectează poate cere ca întregul raport să fie retrimis comitetului de numiri, fără discuții, pentru a fi examinat în continuare. De obicei, președintele comitetului acceptă trimiterea. Totuși, dacă cererea devine o moțiune, ea nu este dezbătută, ci se decide prin votul

majorității. Președintele comitetului va anunța timpul și locul în care pot fi ascultate obiecțiile. Atunci, toți cei care doresc să facă obiecții vor veni înaintea comitetului. Dacă alegerile sunt amânate pe baza unei obiecții a vreunui membru, ar fi un lucru grav ca membrul respectiv să nu vină în fața comitetului. Niciodată nu trebuie să fie făcute obiecții triviale sau nefondate. Dar dacă există motive serioase pentru a face unele schimbări, acestea trebuie prezentate. Comitetul va studia cu toată atenția obiecțiile prezentate. Dacă descoperă că sunt întemeiate, trebuie să înlocuiască numele persoanei respective cu un altul. Când raportul va fi prezentat din nou bisericii, aceasta va proceda la votarea lui. Fiecare membru al bisericii trebuie să voteze la alegerea slujbașilor bisericii. Alegerea se face pe temeiul majorității de voturi a celor prezenți și care votează.

Locurile rămase vacante - Dacă o slujbă din biserică rămâne vacantă în timpul mandatului, din cauza decesului, excluderii, retragerii sau a oricărui alt motiv, comitetul acesteia propune un succesor care să ocupe locul rămas liber pentru restul timpului până la alegeri și supune bisericii propunerea în vederea alegerii.

Alegerea delegaților pentru sesiunea Conferinței locale

În organizațiile Conferinței locale și uniunii de Conferințe, toată autoritatea administrativă emană de la alegători. Bisericile locale din cadrul Conferinței aleg delegați pentru sesiunile Conferinței. Aceștia sunt autorizați să reprezinte bisericile locale la sesiunea Conferinței. Sesiunea Conferinței alege slujbași, emite scrisori de acreditare și legitimații, adoptă sau schimbă statutul, dacă sunt necesare astfel de schimbări, și tratează alte probleme. Una dintre cele mai importante acțiuni ale ei este alegerea comitetului executiv, a cărui datorie este să funcționeze în numele alegătorilor în intervalul dintre sesiuni. Acest comitet este investit cu puterea și autoritatea delegate de toate bisericile din cadrul Conferinței.

Alegerea delegaților - „El [Dumnezeu] a rânduit ca oameni aleși să meargă ca delegați la Conferințele noastre. Acești oameni trebuie să fie încercați și vrednici de încredere. Alegerea delegaților pentru

Conferințele noastre este o chestiune importantă. Acești oameni trebuie să facă planuri pentru înaintarea lucrării, care trebuie să fie apoi urmate. De aceea, ei trebuie să fie oameni înțelepți, capabili să judece de la cauză la efect” (*Testimonies*, vol. 9, pag. 262).

Numărul delegaților din fiecare biserică pentru sesiunea Conferinței locale este determinat de prevederile statutului Conferinței. Când sosește timpul pentru alegerea delegaților, pastorul sau primul prezbiter, în colaborare cu pastorul, trebuie să aducă problema în fața bisericii. Poate fi numit un comitet care să-i propună pe delegați sau poate fi însărcinat comitetul bisericii să facă această lucrare. Nimic de natură politică nu trebuie îngăduit să intervină în această lucrare. Trebuie să fie aleși ca delegați care să participe la sesiunea Conferinței bărbați și femei cunoscuți ca fiind creștini evlavioși (vezi pag. 60, 66).

După ce comitetul respectiv și-a încheiat lucrarea, el trebuie să aducă raportul în fața bisericii, prezentând ca delegați pe cei asupra cărora au căzut de acord. Apoi biserica votează aceste propuneri. Nici un slujbaş al bisericii nu este delegat din oficiu, în virtutea slujbei lui. După alegeri, secretarul bisericii va completa delegațiile și le va trimite secretarului Conferinței. Delegații aleși devin reprezentanți ai bisericii respective, care, unindu-se cu delegații altor biserici din cadrul Conferinței, vor alege slujbașii pentru Conferință și vor participa la celelalte lucrări ale Conferinței. Delegații la sesiunea uniunii de Conferințe sunt aleși de către Conferințele locale, nu de către biserici. Delegații pentru sesiunile Conferinței Generale sunt aleși de diviziuni și uniunile de Conferințe. Durata mandatului pentru aceste organizații este hotărâtă de statutele respective.

Datoria delegaților - Un delegat pentru sesiunea Conferinței sau adunarea electivă nu este ales să reprezinte doar biserica locală sau Conferința, ci el trebuie să privească lucrarea în ansamblu, neuitând că este responsabil de prosperitatea lucrării în fiecare parte a câmpului. Nu este permis ca delegații unei biserici sau Conferințe să se organizeze în încercarea de a orienta voturile într-o anumită direcție. De asemenea, nu este permis ca delegații dintr-o biserică sau o Conferință mai mare să pretindă superioritate în conducerea lucrărilor sesiunii Conferinței, respectiv uniunii. Fiecare delegat trebuie să se lase influențat de Duhul Sfânt și să voteze conform convingerilor sale personale. Orice slujbaş

sau conducător dintr-o biserică locală sau de la o Conferință care încearcă să controleze voturile unui grup de delegați trebuie să fie considerat ca fiind descalificat pentru a mai funcționa ca delegat.

Responsabilitatea slujbașilor Conferinței

Biserica locală nu are nici o autoritate în afara propriului ei teritoriu. Ea se unește cu alte biserici din cadrul Conferinței pentru a delega autoritatea și responsabilitatea slujbașilor Conferinței și comitetului executiv în vederea îndeplinirii activității Conferinței între sesiuni. Acești slujbași sunt răspunzători față de Conferință ca întreg, nu față de vreo biserică locală.

Membrii comitetului Conferinței reprezintă întreaga Conferință

Membrii comitetului Conferinței sunt aleși pentru a reprezenta lucrarea din întregul teritoriu al Conferinței. Ei nu reprezintă doar biserica locală, un district sau o anumită instituție din Conferință. Fiecare membru trebuie să simtă responsabilitatea clară de a promova toate interesele lucrării în toate zonele câmpului. Hotărârile și voturile comitetului nu trebuie să fie controlate sau influențate de vreo biserică, de vreun grup sau vreun individ. Hotărârile se iau după cercetarea atentă și cu rugăciune a tuturor aspectelor în problemele ce se ivesc și care privesc administrarea lucrării.

Finanțele lucrării Evangheliei

Planul pentru susținerea lucrării lui Dumnezeu, de predicare a Evangheliei veșnice, este adus la îndeplinire prin zecimile și darurile poporului Său. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a urmat acest plan foarte de timpuriu.

Baza biblică pentru dăruirea zecimii și a darurilor se află în următoarele texte biblice: Lev. 27,30; Mal. 3,8-12; Mat. 23,23; 1 Cor. 9,9-14; 2 Cor. 9,6-15. Observați, de asemenea, următoarele paragrafe din Spiritul Profetic:

„Rânduiala zecimii și a darurilor a fost dată pentru a întipări în mintea oamenilor marele adevăr că Dumnezeu este izvorul tuturor binecuvântărilor pentru creaturile Sale și că Lui i se cuvine recunoștința oamenilor pentru darurile bune ale providenței Sale” (*Patriarhi și Profeți*, pag. 541).

„Zecimile și darurile aduse lui Dumnezeu sunt o recunoaștere a drepturilor Lui asupra noastră pe temeiul creațiunii și de asemenea o recunoaștere a drepturilor Lui asupra noastră prin răscumpărare. Din cauză că toată puterea noastră vine de la Hristos, darurile acestea trebuie să curgă de la noi spre Dumnezeu. Ele trebuie să păstreze pururea în fața noastră cerințele răscumpărării, cea mai mare dintre toate cerințele și singura care le cuprinde pe toate celelalte. Aprecierea sacrificiului făcut în favoarea noastră trebuie să ne fie totdeauna proaspătă în minte și trebuie să exercite pururea o influență asupra gândurilor și planurilor noastre. Hristos trebuie să fie cu adevărat ca unul crucificat în mijlocul nostru.” (*Testimonies*, v.6, pag. 479).

„Zecimea este sfântă, pusă deoparte de Dumnezeu pentru Sine. Ea trebuie să fie adusă în tezaurul Său pentru a fi folosită la susținerea lucrătorilor Evangheliei în activitatea lor” (*Testimonies*, vol. 9, pag. 206).

„El a dat poporului Său un plan în vederea obținerii unor sume suficiente pentru a face ca această inițiativă să se autofinanțeze. Planul lui Dumnezeu în sistemul zecimilor este minunat în simplitatea și echitatea

Lui. Toți oamenii îl pot îmbrățișa cu credință și curaj, căci originea lui este divină. În el, simplitatea și utilitatea se întrepătrund și nu se cere o educație profundă pentru a-l înțelege și aplica. Toți pot avea simțământul că stă în puterea lor să joace un rol în progresul prețioasei lucrări de mântuire. Fiecare bărbat, femeie și tânăr poate deveni un casier pentru Domnul și un agent care să satisfacă cerințele care vin la trezorerie. Apostolul spune: ‘Fiecare din voi să pună deoparte acasă ce va putea, după câștigul lui’” (*Testimonies* vol.3, pag. 388,389).

„Ceea ce a fost pus deoparte, potrivit Scripturii, ca aparținând Domnului, constituie venitul Evangheliei și nu mai este al nostru. Este un mare sacrilegiu ca un om să ia din tezaurul lui Dumnezeu pentru a se servi pe sine însuși sau pentru a-i servi pe alții în afacerile lor lumești” (*Testimonies*, vol. 9, pag. 246,247).

„Fiecare membru al bisericii trebuie învățat să fie credincios în dăruirea corectă a zecimii” (*Ibid*, pag. 251).

„Aceasta nu este o cerință omenească, ci este una dintre poruncile lui Dumnezeu, prin care poate fi susținută și dusă mai departe în lume lucrarea Lui... Nimeni nu se poate scuza în refuzul său de a plăti zecimea și darurile Domnului” (*Testimonies to Ministers*, pag. 307).

„Dumnezeu a făcut ca vestirea Evangheliei să depindă de munca și darurile poporului Său. Darurile benevole și zecimea constituie venitul lucrării lui Dumnezeu. Din mijloacele încredințate omului, Dumnezeu pretinde o anumită parte, zecimea. El lasă la latitudinea fiecăruia dacă vrea sau nu să dea mai mult decât atât” (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 62).

„Dumnezeu a dat îndrumări speciale cu privire la folosirea zecimii. El nu intenționează ca lucrarea Lui să fie paralizată din lipsă de mijloace. Pentru ca lucrarea să nu fie făcută la întâmplare și să nu fie nici o greșeală, El a făcut din acest punct de vedere, datoria noastră foarte clară. Partea pe care Dumnezeu a rezervat-o pentru Sine nu trebuie să fie deturnată pentru un alt scop, în afară de acela pe care El l-a specificat. Nimeni să nu se simtă liber să rețină zecimea pentru a o folosi după propria judecată. Nu trebuie să o folosească pentru sine în cazuri neprevăzute, și nici să o întrebuițeze așa cum consideră că este potrivit, chiar și în ceea ce ei pot considera ca fiind lucrarea Domnului. (*Testimonies*, vol.9, pag. 247).

Administrarea creștină a vieții

Creștinii sunt ispravnicii lui Dumnezeu, cărora El le-a încredințat bunurile Sale și, ca parteneri ai Săi, sunt responsabili de mânuirea lor în armonie cu călăuzirea și principiile Sale așa cum sunt subliniate în Scriptură și în Spiritul Profetic. Sfatul divin este: „ceea ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui” (1 Cor. 4,2). Problema administrării creștine a vieții, în întreaga ei semnificație, acoperă multe aspecte ale vieții și experienței creștine, cum ar fi: timpul nostru, influența noastră, munca noastră, dar fără îndoială că administrarea mijloacelor noastre materiale este de importanță vitală. Ea privește întreaga familie a bisericii. Ea implică recunoașterea suveranității lui Dumnezeu, a proprietății Lui asupra tuturor lucrurilor și a revărsării harului Său în inimile noastre. Cu cât vom înțelege mai bine aceste principii, cu atât vom fi conduși la o apreciere mai profundă a felului în care acționează iubirea lui Dumnezeu în viața noastră.

Deși acest aspect al administrării creștine a vieții creștine se referă la bunurile materiale, fără îndoială că el influențează în mod hotărât experiența noastră religioasă. Domnul cere anumite lucruri de la noi, pentru ca și El să poată face anumite lucruri pentru noi. Ascultarea noastră binevoitoare față de ceea ce ne cere Tatăl ceresc așează isprăvnicia pe un plan spiritual înalt. Dumnezeu nostru nu este pretențios. El nu ne cere în mod arbitrar să-I servim sau să-L recunoaștem oferindu-I daruri, dar atunci când lucrăm în armonie cu învățătura Sa, în inima noastră vor fi revărsate mari binecuvântări spirituale. Pe de altă parte, dacă nu cooperăm cu El la îndeplinirea planurilor Lui, ne lipsim pe noi înșine de cele mai bogate binecuvântări de care avem nevoie.

„Dumnezeu dorește ca toți ispravnicii Săi să fie corecți în urmărirea rânduielilor divine. Ei nu trebuie să răstoarne planurile Domnului săvârșind fapte de binefacere sau dând daruri cum și când consideră ei, ca oameni, că este bine. Este o mare slăbiciune ca oamenii să caute să îmbunătățească planul lui Dumnezeu, inventând noi sisteme financiare în concordanță cu cele mai bune intenții ale lor, în contradicție, însă, cu cererile lui Dumnezeu. El îi invită pe toți să-și exercite influența în cadrul rânduielilor Lui. El Și-a făcut cunoscut planurile și toți cei care vor să coopereze cu El trebuie să le aducă la îndeplinire fără a încerca să le îmbunătățească” (*Testimonies*, vol. 9, pag. 248).

Zecimea

Recunoscând planul biblic, privilegiul și responsabilitatea solemnă care este pusă asupra membrilor bisericii, ca fii ai lui Dumnezeu și mădulare ale trupului Său, adică ale bisericii, toți sunt încurajați să dăruiască cu credințioșie zecimea (a zecea parte din venitul lor personal) pentru tezaurul bisericii.

Zecimea nu este folosită sau pusă la dispoziția bisericii locale, ci este trimisă trezorerului Conferinței. Astfel, zecimea din toate bisericile ajunge în trezoreria Conferinței, care, la rândul ei, trimite uniunii a zecea parte din totalul zecimii primite. La rândul ei, uniunea trimite la Conferința Generală sau la diviziunile ei a zecea parte din zecimea primită. În acest fel, Conferința locală, uniunea și Conferința Generală primesc fonduri, cu ajutorul cărora susțin lucrătorii angajați și acoperă cheltuielile de conducere a lucrării lui Dumnezeu, în sferile lor de activitate și responsabilitate.

Pe lângă trimiterea la uniune a 10% din zecime, Conferințele trimit prin uniune la Conferința Generală sau la diviziunile ei un procentaj în plus din zecimea lor pentru finanțarea programelor bisericii, conform hotărârilor comitetului Conferinței Generale sau ale comitetului diviziunii.

Aceste reguli au fost adoptate pentru a se putea strânge și trimite fonduri în toată lumea și pentru o bună conducere a lucrării lui Dumnezeu. Aspectele financiare și administrative ale lucrării sunt de mare importanță. Ele nu pot fi separate de vestirea soliei mântuirii, ci sunt o parte integrantă a ei.

Dăruirea sistematică și unitatea - Planul financiar al denominațiunii slujește unui scop mai cuprinzător decât apare în rapoartele noastre financiare și statistice. Această reglementare este mai mult decât un mijloc de a aduna și a distribui fonduri. În planul lui Dumnezeu, ea constituie unul dintre factorii importanți de unificare a mișcării adventiste. Poporul lui Dumnezeu este un popor unit. Sistemul nostru de împărțire a zecimilor între Conferințe și uniune, între uniune și Conferința Generală, și împărțirea de fonduri în câmpurile mondiale au fost și sunt puse în slujba unificării lucrării de pe întregul pământ.

Cum trebuie să fie folosită zecimea - Zecimea trebuie să fie considerată sfântă și folosită pentru lucrarea de predicare, pentru predarea învățăturilor biblice, pentru sprijinirea administrației Conferinței în grija ei pentru biserici și pentru campaniile misionare. Zecimea nu trebuie folosită pentru plățirea datoriilor bisericilor sau ale instituțiilor, nici pentru planuri de construcție.

„Mi-a fost dată o solie foarte clară și hotărâtă pentru poporul nostru. Mi se cere să le spun că ei fac o greșală folosind zecimea pentru diferite scopuri, care, deși bune în ele însele, nu sunt cele pentru care Domnul a spus să fie folosită zecimea. Aceia care folosesc zecimea în acest fel se abat de la rânduiala Domnului. Dumnezeu îi va judeca pentru faptele lor.” (*Idem*, pag. 206).

Mănuirea zecimii - Zecimea este a Domnului și ea trebuie să fie adusă ca un act de închinare la trezoreria Conferinței, prin biserica în care persoana respectivă este membră. În circumstanțe excepționale, membrii bisericii vor cere sfat slujbașilor Conferinței.

Lucrătorii Conferinței și slujbașii bisericii trebuie să fie exemple în dăruirea zecimii - Lucrătorii Conferinței, prezbiterii bisericii, alți slujbași și conducătorii de instituții trebuie să recunoască faptul că ei trebuie să fie un bun exemplu în dăruirea zecimii, considerând aceasta ca un principiu de conducere în lucrarea lui Dumnezeu. Nimeni nu trebuie să rămână slujbaș al bisericii sau lucrător al Conferinței dacă nu se conformează acestui standard de conducere.

Dăruirea zecimii, o datorie biblică - Deși dăruirea zecimii nu este un test al calității de membru, ea este recunoscută ca o obligație scripturistică, prin care fiecare credincios este dator lui Dumnezeu. De asemenea, ea este unul dintre exercițiile spirituale prin care dătătorul trebuie să-și aducă propria sa contribuție, prin credință, la primirea plinătății binecuvântării în viața și experiența creștină.

„Aduceți, însă, la casa visteriei, toate zeciuielile ca să fie hrană în Casa Mea. Puneți-Mă astfel la încercare și veți vedea dacă nu voi deschide zăgazarile cerurilor și nu voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Mal. 3,10).

Darurile

Pe lângă zecime, Biblia accentuează obligația noastră de a aduce Domnului daruri. Reținerea darurilor este trecută pe același plan cu reținerea zecimii și poartă numele de înșelăciune sau furt (Mal. 3,8). Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a urmat de la începutul existenței ei practica dăruirii de bunăvoie pentru cauza lui Dumnezeu. Ca rezultat, asupra lucrării s-au revărsat mari binecuvântări și prosperitate. Oameni bogați, meseriași cu venituri mari, fermieri, muncitori, predicatori și lucrători, precum și credincioși veniți din alte țări, în care veniturile sunt mici, sunt uniți cu toți pentru a sprijini cu generozitate lucrarea, oferind daruri pe măsura veniturilor lor.

Darurile Școlii de Sabat - Cea mai răspândită metodă pentru dăruirea sistematică este colecta Școlii de Sabat. Darurile Școlii de Sabat sunt consacrate lucrării misionare externe. Pe calea aceasta se adună, Sabat de Sabat, sume însemnate.

Alte daruri - Din când în când, se adună și alte daruri pentru lucrarea misionară externă și pentru alte acțiuni generale sau locale. Când se adună daruri pentru misiuni sau pentru acțiuni generale sau locale, toți banii depuși în coșuleț vor fi socotiți ca parte a aceluiași dar special, în afară de faptul că donatorul indică altă destinație.

Darurile speciale pentru câmpurile misionare - Sprijinirea financiară a lucrării misionare din întreaga lume se face pe baza bugetului. Sumele necesare diferitelor câmpuri se repartizează pe baza nevoilor exprimate în buget. Metoda aceasta de distribuire a fondurilor este echitabilă. Ea asigură fiecărui câmp sumele corespunzătoare. Acolo unde se fac daruri speciale pentru un anumit câmp, în afara bugetului, se creează o inegalitate în defavoarea altor câmpuri. Dacă astfel de daruri se dau cu scopul de a se începe o lucrare nouă, lucrarea începută va stagna odată cu consumarea darului respectiv sau va trebui să fie inclusă în bugetul viitor, în vederea continuării ei. Astfel, alte câmpuri care au poate nevoi mai mari, dar care n-au avut ocazia de a și le face cunoscut, ar fi lipsite de partea cuvenită din fondurile generale, care ar fi deturnată pentru a continua lucrări începute prin daruri speciale. Întreaga experiență a bisericii a dovedit că este lucrul cel mai înțelept ca toți membrii să dea cu generozitate și credincioșie darurile lor pe căile recunoscute, având în felul acesta mulțumirea că toate câmpurile misionare se împărtășesc din binefacerea unei astfel de dăruiri.

Ajutorarea celor săraci și nevoiași - Darurile pentru săraci și nevoiași sunt folosite pentru membrii bisericii care au nevoie de ajutor. Pe cât e posibil, trebuie să se păstreze o rezervă din aceste fonduri pentru cazuri de urgență. Totuși, biserica trebuie să aibă o atitudine binevoitoare față de toți cei în nevoie, iar comitetul bisericii să facă provizii din fondurile acesteia pentru cei nevoiași, pentru lucrarea medicală și de binefacere adusă la îndeplinire de biserică pentru familiile din jur.

Bugetul bisericii pentru cheltuieli locale - Metoda cea mai eficientă pentru acoperirea cheltuielilor bisericii locale este alcătuirea unui buget. Înainte de începutul anului, comitetul bisericii va pregăti cu atenție un buget al cheltuielilor pentru susținerea activităților bisericii pe parcursul anului următor. Acest buget trebuie să prevadă toate cheltuielile privind reparațiile, lumina, căldura, intendentul (dacă se plătește), școala bisericii, salariul profesorului, fondurile pentru săraci și nevoiași etc. Bugetul trebuie prezentat bisericii pentru a fi studiat și aprobat, pentru a se face planuri prin care să se asigure fondurile necesare echilibrării bugetului în perioada anului următor. Fondurile pentru acoperirea cheltuielilor bisericii locale pot fi adunate prin daruri și subscripții. În măsura puterii sale financiare, fiecare membru trebuie să ia parte la susținerea financiară a bisericii locale și a lucrării, în general.

Model de buget - Următorul buget poate servi ca model și poate fi adaptat pentru a satisface nevoile unei biserici de orice mărime:

Bugetul bisericii locale

Venituri probabile:

- colecta pentru cheltuielile Școlii de Sabat
- colecte pentru cheltuielile bisericii
- fondul de binefacere
- fondul pentru construcții
- fondul pentru evanghelizare
- subscripții ale unor membri pentru cheltuielile bisericii
- alte donații

Cheltuieli probabile:

- reparații și construcții
- combustibil, gaze
- curățenie și materiale
- fondul pentru săraci
- materiale pentru Școala de Sabat
- cheltuieli evanghelizare
- furnituri de birou
- energie electrică
- apă
- asigurarea clădirii și a mobilierului
- subvenții pentru școala bisericii
- dar pentru înființarea de biserici noi
- cheltuieli neprevăzute

Se vor lua măsuri pentru ca, în bugetul bisericii, să se înregistreze toate intrările și ieșirile, inclusiv cele privitoare la diferitele departamente.

Sfaturi generale

Solicitarea de fonduri - Problema solicitării de fonduri este cuprinsă în următoarele reglementări:

1. Nici o Conferință, biserică locală sau instituție nu va plănui vreo lucrare care să necesite solicitarea de fonduri din afara propriului ei teritoriu, dacă nu s-a cerut sfat și nu s-au luat măsuri în privința aceasta. Orice solicitare din cadrul propriului teritoriu va fi în armonie cu regulamentele locale ale uniunii sau ale Conferinței Generale.
2. Pentru a proteja bisericile locale de solicitări de fonduri neautorizate și frauduloase sau neaprobată de denomi-națiunea noastră, se va ține seama de următoarele principii și metode:
  - a. Pastorii și slujbașii bisericii nu trebuie să permită accesul la amvon, în vederea solicitării de fonduri, persoanelor care nu sunt recunoscute sau autorizate din partea conducerii Conferinței.
  - b. Nu trebuie să se permită solicitarea de fonduri, fie în public, fie în particular, fără o astfel de recomandare.
  - c. Formularele aprobate pentru solicitarea de fonduri nu trebuie să fie furnizate decât persoanelor responsabile.
  - d. Toate fondurile rezultate din contribuții, ca răspuns la apeluri făcute, vor fi trimise pe căile rânduite de biserică.
  - e. Lucrătorii din biserică noastră care reprezintă interese speciale din vreo parte oarecare a câmpului, nu au autoritatea de a solicita ajutor pentru acea lucrare în altă parte a câmpului sau în altă Conferință, fără să fi fost făcute aranjamente cu conducerea Conferinței respective și fără o autorizație scrisă din partea administratorilor Conferinței.
  - f. Slujbașii Conferinței și ai bisericii locale vor lua măsurile necesare pentru a împiedica solicitările publice de fonduri neautorizate sau ilegale.
3. Nu trebuie să fie organizată nici o campanie pentru adunarea de fonduri nici pentru misiunea internă, nici pentru cea externă, în afara celei din Săptămâna de abnegație, care implică folosirea de literatură

specifică și pachete cu formulare pentru colectarea de fonduri. Conferințele și uniunile vor lua măsurile necesare pentru a împiedica orice încălcare a acestei prevederi.

4. Lucrătorii interdivizionari, care vizitează bisericile din țara natală sau se află în legătură cu acestea prin corespondență, sunt invitați să solicite fonduri numai pentru lucrările incluse în bugetul de alocații, acționând în colaborare cu bisericile și Conferințele pentru adunarea de fonduri necesare lucrării misionare mondiale. Toate aceste fonduri vor circula pe căile rânduite ale bisericii.

Metode îndoielnice pentru strângerea de fonduri - Adventiștii de ziua a șaptea au luat întotdeauna atitudine fermă împotriva oricărei metode de natură îndoielnică pentru strângerea de fonduri necesare lucrării locale sau mondiale.

„Când se strâng bani pentru scopuri religioase, la ce mijloace recurg multe biserici? La bazaruri, ospete, bâlciuri, loterii și alte metode de felul acesta. Adeseori, locul rezervat pentru adorarea lui Dumnezeu este profanat prin mâncare și băutură, prin cumpărări, vânzări și distracții. Respectul față de casa lui Dumnezeu și față de închinare este diminuat în mintea tineretului. Barierele cumpătării sunt slăbite, se face apel la egoism, poftă, iubire de etalare și toate acestea sunt întărite cu cât sunt îngăduite mai mult” (*Testimonies*, vol. 9, pag. 91).

„Pe măsură ce lucrarea lui Dumnezeu se extinde, se vor face tot mai multe apeluri pentru ajutor. Pentru a putea răspunde la aceste apeluri, creștinii trebuie să țină cont de porunca: ‘Aduceți în casa visteriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în Casa Mea’. Dacă cei ce se numesc creștini ar aduce lui Dumnezeu cu credincioșie zeciuiala și darurile lor, tezaurul Lui ar fi plin. Atunci nu ar mai trebui să se apeleze la bâlciuri, loterii sau întâlniri de distracții pentru a se strânge fonduri pentru susținerea Evangheliei” (*Istoria faptelor apostolilor*, pag. 280).

Zecimile și darurile nu constituie un fond personal - Zecimile și darurile nu formează un fond pentru beneficiul viitor al dăruitorilor. Ele vor fi folosite numai pentru scopurile curente, pentru care au fost date.

Evitarea datoriilor - Comitetul bisericii locale trebuie să se sfătuiască întotdeauna cu administratorii Conferinței înainte de a contracta datorii de vreun fel. Multe biserici au intrat în încurcături financiare din cauza unor planuri pripite sau greșit făcute pentru ridicarea

sau cumpărarea unei biserici sau a unei clădiri pentru școală. Acest lucru poate fi evitat dacă biserica cere sfat înainte de a se lansa în astfel de întreprinderi și aderă la regulamentul bisericii privind finanțarea unor astfel de proiecte.

Finanțarea clădirilor bisericii - Bisericile care și-au propus să cumpere sau să-și construiască locașuri de închinare sunt avertizate să nu-și asume obligații financiare care ar putea să devină o povară pentru membri. În legătură cu aceste planuri, comitetele bisericii locale și al uniunii vor da sfaturi potrivite în fiecare caz, luând în considerație mărimea bisericii, puterea ei financiară și localizarea clădirii.

În cazurile în care este vorba de cumpărarea sau construirea unor clădiri, în nici un caz să nu se facă contractul sau să se înceapă lucrările de construcție până nu s-a obținut aprobarea din partea comitetului Conferinței sau al uniunii. Acestea se vor asigura că planurile financiare corespund cu regulamentele stabilite.

Mânuierea și înregistrarea fondurilor - Strângerea și folosirea fondurilor pentru lucrarea lui Dumnezeu constituie o responsabilitate sfântă. Canalul potrivit pentru circulația acestor fonduri este de la individ către biserica locală. Casierul bisericii primește aceste fonduri (vezi pag. 66-70). Fondurile pentru biserica locală sunt folosite în acest scop. Cele destinate Conferinței sau scopurilor generale sunt trimise de către casierul bisericii locale la trezorerul Conferinței. Acesta, la rândul lui, oprește fondurile destinate Conferinței și trimite mai departe trezorerului uniunii de Conferințe fondurile destinate acesteia sau bisericii mondiale. Trezorerul uniunii oprește fondurile destinate uniunii și trimite trezorerului diviziunii sau Conferinței Generale toate sumele strânse pentru scopuri generale. Toți acești trezoreri, de la biserica locală până la Conferința Generală, lucrează sub îndrumarea comitetelor respective. Ei nu mănuiesc fondurile și nu cheltuiesc din ele în mod independent, ci conform unor hotărâri precise ale comitetelor responsabile.

Revizia - Orice registru de contabilitate, începând de la registrele casierului bisericii locale și ale secretarului activităților laice, până la trezorerul Conferinței Generale, sunt supuse controlului unor revizori numiți pentru acest scop. Regula reviziei se aplică și registrelor de contabilitate din orice instituție a bisericii. Aceasta asigură o siguranță maximă în mănuierea fondurilor (vezi pag. 69).

Standardele viețuirii creștine

Înalta chemare a lui Dumnezeu în Hristos Isus

Viața creștină nu este doar o ușoară modificare sau o îmbunătățire, ci o totală transformare a naturii umane. Aceasta înseamnă moarte față de eu și păcat și înviere la o viață nouă, ca persoană nouă în Hristos Isus.

Inima creștinului devine locuința lui Hristos prin credință. Acest lucru se realizează prin „contemplarea lui Hristos, privind la El, cugetând fără încetare la scumpul nostru Salvator ca la cel mai bun și mai onorat Prieten al nostru, acționând în așa fel încât să nu-L întristăm și să nu-L ofensăm prin vreo acțiune a noastră”. Astfel, creștinii „se bucură de prezența divină” și, numai când își dau seama de această prezență, „gândurile lor sunt aduse în supunere față de Hristos și obiceiurile lor de viață se conformează standardului divin” (*Testimonies to Ministers*, pag. 387, 388).

Noi trebuie să păstrăm în minte faptul că „nici o altă influență nu egalează simțământul prezenței lui Dumnezeu ca scut împotriva ispitei și ca inspirație pentru curăție și adevăr” (*Education*, pag. 255).

În *Patriarhi și profeți*, la pag. 210, se exprimă un gând asemănător: „Dacă noi am nutri întotdeauna gândul că Dumnezeu vede și aude tot ceea ce facem și spunem, că El păstrează un raport fidel al cuvintelor și faptelor noastre și că vom fi puși odată față în față cu ele, ne-am teme să păcătuim. Tinerii să-și amintească întotdeauna că, oriunde sunt și orice fac, ei se află în prezența lui Dumnezeu. Nici un aspect al purtării noastre nu scapă observației și nu putem să ascundem căile noastre de Cel Prea Inalt... Orice faptă, orice cuvânt, orice gând sunt atât de clar înregistrate, ca și când n-ar exista decât o singură persoană în întreaga lume și atenția cerului ar fi îndreptată asupra ei”.

Dumnezeu îi iubește pe toți și, în special, pe copiii Lui. Urechea Lui este întotdeauna deschisă la apelurile celor care s-au întors din lume și s-au consacrat Lui. Din această relație sfântă se naște respect și reverență, care se manifestă oricând și oriunde. Fiind creștini, noi suntem

membri ai familiei regale, copii ai Regelui ceresc. Așadar, nu trebuie să spunem nici un cuvânt, nu trebuie să săvârșim nici o faptă care aduc dezonoare frumosului „nume pe care îl purtăm”. În orice fază a vieții, ar trebui să studiem cu atenție caracterul divino-uman și să ne întrebăm: Ce ar face Isus dacă ar fi în locul meu? Aceasta trebuie să fie măsura datoriei noastre” (*Divina vindecare*, pag. 475).

Prin biserica rămășiței, Dumnezeu va oferi întregului univers o demonstrare finală a faptului că Evanghelia poate mântui în mod desăvârșit bărbați și femei de sub puterea păcatului. Este nevoie astăzi ca noi, membrii bisericii, să scoatem din nou în evidență standardele de comportare creștină și să reînnoim supunerea noastră față de aceste principii date de Dumnezeu. Toți trebuie să atingem aceste standarde de viațuire creștină, despărțindu-ne de lume. În acest scop, trebuie să accentuăm sfatul Domnului: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă cineva iubește lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2,15).

Studiul Bibliei și rugăciunea

Viața spirituală se menține prin hrană spirituală. Dacă dorim să creștem în sfințenie, trebuie să cultivăm obiceiul de a studia Biblia și de a ne ruga zilnic. Într-un timp când piața este inundată de literatură, când aerul este plin de mii de voci care cer să fie ascultate, este neapărat necesar să păstrăm ochii și urechile noastre închise față de diferitele lucruri care încearcă să ne pătrundă în minte, consacrându-ne pe noi înșine studiului Cărții lui Dumnezeu, care este Cartea cârților, Cartea vieții. Dacă încetăm să mai fim poporul Bibliei, suntem pierduți și misiunea noastră a eșuat. Numai când vorbim zilnic cu Dumnezeu în rugăciune și ascultăm vocea Lui din Biblie putem spera să trăim viața care este „ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Col. 3,3) sau să încheiem lucrarea Lui.

Rugăciunea este o conversație cu dublu sens în care credincioșii aud pe Dumnezeu și vorbesc cu El. „Rugăciunea este deschiderea inimii noastre lui Dumnezeu ca unui prieten” (*Calea către Hristos* p.93). „Prin rugăciune sinceră, suntem aduși în legătură cu mintea Celui Infinit”, dar „fără rugăciune stăruitoare și fără veghere continuă, suntem în pericol de a deveni din ce în ce mai nepăsători și de a ne abate de la calea cea dreaptă” (*Calea către Hristos*, pag. 88, 86).

Căminul este piatra unghiulară a bisericii, iar căminul creștin este o casă de rugăciune. Spiritul Profetic spune: „Tați și mame, oricât de presante ar fi treburile voastre, nu uitați să vă adunați familia în jurul altarului lui Dumnezeu... Cei care doresc să ducă o viață răbdătoare, plină de iubire și voioșie trebuie să se roage” (*Divina vindecare*, pag. 370).

Relațiile civice

Deși „cetățenia noastră este în ceruri, de unde așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Fil. 3,20), noi suntem încă o parte integrantă a societății omenești și trebuie să împărtășim cu semenii noștri anumite responsabilități în problemele comune ale vieții. În orice loc în care trăiesc adventiști de ziua a șaptea, copii ai lui Dumnezeu, ei trebuie să fie recunoscuți ca fiind cetățeni de frunte în ceea ce privește integritatea creștină și eforturile pentru binele obștesc. Deși responsabilitatea noastră cea mai înaltă este față de biserică și față de însărcinarea de a vesti Evanghelia împărăției în toată lumea, noi trebuie să sprijinim prin activitățile și mijloacele noastre, atât cât este posibil, toate eforturile ce se întreprind pentru ordinea și dezvoltarea socială. Chiar dacă trebuie să stăm departe de orice luptă politică și socială, trebuie să păstrăm întotdeauna, în liniște și cu fermitate, o poziție fără compromis de partea dreptății și a binelui în probleme civice, aderând cu strictețe la convingerile noastre religioase. Avem responsabilitatea sfântă de a fi cetățeni loiali ai țării din care facem parte, dând „Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu” (Mat. 22,21).

Respectarea Sabatului

Instituția sfântă a Sabatului este un semn al dragostei lui Dumnezeu față de omenire. El este un memorial al puterii creatoare a lui Dumnezeu și un semn al puterii Lui de a recrea și a sfinți viața (Ez. 20,12). De aceea, respectarea Sabatului este o dovadă a loialității noastre față de El. Respectarea corespunzătoare a Sabatului este o dovadă a credințioșiei față de Creatorul nostru și a părtășiei cu Răscumpărătorul nostru. Într-un sens special, păzirea Sabatului este un test al ascultării. Dacă nu trecem acest test ca indivizi, cum vom putea să prezentăm lumii, în mod corespunzător, solia Sabatului?

Sabatul ocupă un loc foarte special în viața Adventiștilor de Ziua a Șaptea. A șaptea zi a săptămânii, de vineri la apusul soarelui și până sâmbătă la apus (Lev. 23,32), este un dar de la Dumnezeu, un semn al harului Său așezat în timp. Este un privilegiu, o întâlnire specială cu Acela care ne iubește și pe care noi Îl iubim, un timp sfânt, pus de o parte de Legea veșnică a lui Dumnezeu, o zi a desfătării datorită închinării lui Dumnezeu și a împărtășirii ei cu alții (Is. 58:13). Credinciosul întâmpină Sabatul cu bucurie și recunoștință. „Dar dragostea lui Dumnezeu a pus o limită cerințelor trudei. El își pune mâna milostivă asupra Sabatului. În ziua Sa, El păstrează pentru familie ocazia comuniunii cu El, cu natura, a fiecăruia cu ceilalți” (*Education*, pag. 251).

Orele de Sabat aparțin lui Dumnezeu și trebuie folosite doar pentru El. Propria noastră plăcere, cuvintele noastre, gândurile și afacerile personale nu-și au locul în ziua Domnului (Is. 58,13). Să ne adunăm în cercul familiei la apusul soarelui și să întâmpinăm Sabatul cu rugăciune și cântare, încheind apoi această zi cu rugăciune și cuvinte de recunoștință pentru minunata Lui dragoste. Sabatul este o zi deosebită pentru închinare în familie și în biserică, o zi de bucurie pentru noi înșine și pentru copiii noștri, o zi în care să învățăm mai mult despre Dumnezeu din Sfânta Scriptură și din marea carte a naturii. Este un timp în care să vizităm pe cei bolnavi și să lucrăm pentru salvarea sufletelor. Treburile obișnuite ale celor șase zile de lucru trebuie lăsate la o parte și nici o lucrare care nu este de strictă necesitate nu trebuie săvârșită. Citirea cărților nereligioase și urmărirea emisiunilor profane nu trebuie să ocupe timpul nostru în ziua cea sfântă a lui Dumnezeu.

„Sabatul nu a fost creat cu scopul de a fi un timp de inactivitate. Legea interzice munca obișnuită în ziua de odihnă a Domnului; truda pentru câștigarea mijloacelor de trai trebuie să înceteze. Nici o osteneală pentru plăcere sau profit luresc nu este îngăduită în această zi. Ci, după cum Dumnezeu a încetat lucrarea creației, S-a odihnit în Sabat și l-a binecuvântat, așa și omul trebuie să părăsească ocupațiile de toate zilele și să închine orele acelea sfinte odihnei sănatoase, închinării și faptelor sfinte” (*Hristos Lumina lumii*, pag. 159-160).

Un program de activitate alcătuit în armonie cu spiritul adevăratei păziri a Sabatului va face din această zi binecuvântată cea mai frumoasă și mai fericită zi din săptămână pentru noi înșine și pentru copiii noștri, o adevărată pregustare a odihnei cerești.

Respectul față de locul de închinare

Creștinul care apreciază omniprezența lui Dumnezeu, sfințenia și dragostea Lui va manifesta în orice împrejurare un spirit de profund respect față de El, față de Cuvântul Său și față de închinarea ce I se cuvine. „Umilința și respectul ar trebui să caracterizeze comportamentul tuturor celor care vin înaintea lui Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, pag. 247). Ei vor recunoaște că „ceasul și locul rugăciunii sunt sfinte, pentru că Dumnezeu este acolo” (*Gospel Workers*, pag. 178). Ei nu se vor prezenta în locașul de închinare într-un mod neglijent, ci într-un spirit de meditație și rugăciune, evitând conversațiile inutile.

Părinții trebuie să-și instruiască copiii cu privire la felul în care trebuie să se comporte în „casa lui Dumnezeu” (1 Tim. 3,15). Instruirea și disciplinarea cu credincioșie în familie, în Școala de Sabat și în biserică, în timpul anilor copilăriei și tinereții, în privința respectului față de Dumnezeu și închinarea care I se cuvin vor contribui la menținerea credincioșiei în anii de mai târziu.

Pastorul care este conștient de sfințenia serviciului divin, prin exemplul, sfatul și comportarea sa la amvon, va cultiva respectul, simplitatea, ordinea și buna cuviință în biserică. „Domnul este în templul Lui, tot pământul să tacă înaintea Lui” (Hab. 2,20).

Lucrarea pentru sănătate

Trupul este templul Duhului Sfânt (1 Cor.6,9). „Atât vigoarea mintală, cât și cea spirituală, depind într-o mare măsură de activitatea și tăria fizică; tot ceea ce promovează sănătata fizică promovează dezvoltarea unei minți puternice și a unui caracter bine echilibrat” (*Education*, pag. 195). Acesta este motivul pentru care Adventiștii de ziua a șaptea se străduiesc să trăiască inteligent, în concordanță cu principiile sănătoase ale exercițiului fizic, respirației, expunerii la soare, aerului curat, folosirii apei, somnului și odihnei. Din convingere, ei aleg să mănânce sănătos, alegând liber să urmărească principiile sănătății, ale autocontrolului și ale unei diete complete. De aceea, ei se abțin de la toate formele de alcool, tutun sau droguri care crează dependență. Ei se străduiesc să-și conserve echilibrul fizic și psihologic prin evitarea oricărui exces.

Reforma sanitară și învățătura despre sănătate sunt părți inseparabile ale soliei adventiste. Prin serva Domnului, am fost instruiți că „cei care păzesc poruncile Lui trebuie să fie într-o relație sfântă cu El și, prin cumpătare în mâncare și băutură, ei trebuie să-și păstreze mintea și trupul în cea mai bună stare pentru slujire” (*Counsels on Health*, pag. 132, 133). De asemenea, „dorința lui Dumnezeu este ca influența restauratoare a reformei sanitare să fie o parte a ultimului mare efort de proclamare a soliei Evangheliei” (*Medical Ministry*, pag. 259).

Noi aparținem lui Dumnezeu cu trupul, sufletul și spiritul nostru. Așadar, este datoria noastră religioasă să păstrăm legile sănătății, atât pentru binele și bunăstarea noastră, cât și pentru un serviciu eficient în favoarea lui Dumnezeu și a semenilor noștri. Apetitul trebuie să fie păstrat sub control. Sănătatea este promovată printr-o respectare inteligentă a principiilor de igienă, cum ar fi: aerul curat, aerisirea, îmbrăcămintea adecvată, curățenia, exercițiul și recrearea, somnul și odihna potrivită și o dietă sănătoasă, adecvată. Dumnezeu a oferit omului o mare varietate de alimente, suficiente pentru a satisface nevoile fiecăruia. Fructele, cerealele, nucile, legumele și zarzavaturile pregătite într-un mod simplu, „alcătuiesc, împreună cu laptele sau smântâna, cea mai sănătoasă dietă” (*Christian Temperance and Bible Hygiene*, pag. 47).

Atunci când se practică principiile de viață sănătoasă nu se va mai simți nevoia de stimulente. Folosirea băuturilor alcoolice și a narcoticelor de orice fel este interzisă de legile naturii. Încă din primele zile ale acestei mișcări, abținerea cu privire la folosirea băuturilor alcoolice și a tutunului a fost o condiție a primirii ca membru în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea (vezi pag. 22, 38, 40, 198, 228).

Dumnezeu ne-a dat o mare lumină cu privire la principiile sănătății și cercetările științifice moderne au confirmat din plin aceste principii. Ele nu pot fi ignorate fără riscuri, deoarece ni se spune că cei „care aleg să urmeze propriile lor preferințe, mâncând și bând cum le place, treptat, vor ajunge nepăsători față de învățătura pe care Domnul a dat-o despre alte aspecte ale adevărului prezent și vor pierde capacitatea de a discerne adevărul” (*Testimonies*, vol. 9, pag. 156,157).

Îmbrăcămintea

Ca adventiști de ziua a șaptea, noi am fost chemați să ieșim din lume. Noi suntem reformatori. Religia adevărată care pătrunde în toate sferile vieții trebuie să aibă o influență modelatoare asupra tuturor activităților noastre. Obiceiurile noastre de viață trebuie să izvorască din principiile pe care le-am adoptat și nu din exemplul lumii care ne înconjoară. Obiceiurile și moda se pot schimba de la un an la altul, dar principiile comportării corecte rămân totdeauna aceleași. Îmbrăcămintea este un factor important în dezvoltarea caracterului creștin. Încă de la începutul istoriei bisericii noastre, s-au dat instrucțiuni cu privire la modul în care să se îmbrace creștinii, cu scopul de a „proteja poporul lui Dumnezeu de influența corupătoare a lumii, cât și pentru promovarea sănătății fizice și morale” (*Testimonies*, vol. 4, pag. 634). Iată, cu adevărat, un scop larg cuprinzător! Nu există nici o virtute în a ne îmbrăca deosebit de cei din jurul nostru, numai pentru a fi diferiți de ei, însă, acolo unde există principii de rafinament și moralitate, creștinul conștiincios va fi consecvent convingerilor lui și nu va urma obiceiurile predominante.

Creștinii trebuie să evite etalarea ostentativă și „împodobirea extravagantă”. Pe cât este posibil, hainele trebuie să fie „de o calitate bună, în culori atrăgătoare și adecvate ocaziei respective. Ele trebuie alese ținându-se cont de rezistența lor și nu de felul cum arată”. Hainele noastre trebuie să se caracterizeze prin „frumusețe”, „farmec plin de modestie” și să fie „de o simplitate naturală” (*Messages to Young People*, pag. 351, 352). Ele nu trebuie să șocheze, ci trebuie să urmeze stilul conservator cel mai rezonabil al vremii.

Adoptarea modei extravagante și schimbătoare în îmbrăcămintea bărbaților și a femeilor, arată lipsa de preocupare față de problemele serioase. Indiferent cât de inteligent se îmbracă oamenii în general, sunt întotdeauna extreme care încalcă legile modestiei și au o legătură directă cu imoralitatea care predomină. Mulți dintre cei care se conformează modei fără discernământ sunt, cel puțin în parte, inconștienți de aceste efecte, dar rezultatele nu sunt mai puțin dezastruoase. Poporul lui Dumnezeu trebuie să se găsească întotdeauna printre conservatori în ceea ce privește îmbrăcămintea și nu vor îngădui ca „domeniul

îmbrăcăminții să le ocupe mintea în întregime” (*Evangelism*, pag. 273). Ei nu vor fi primii care să adopte noile stiluri de îmbrăcămintă, dar nici ultimii care să renunțe la ceea ce este vechi.

„A ne îmbrăca simplu, abținându-ne de la purtarea de bijuterii și podoabe de orice fel, înseamnă a fi consecvenți credinței noastre” (*Testimonies*, vol. 3, pag. 366). Biblia spune clar că purtarea de bijuterii este contrară voinței lui Dumnezeu. „Nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine scumpe”, spune sfatul apostolului Pavel (1 Tim. 2,9). Purtarea de bijuterii atrage atenția asupra persoanei respective și nu se potrivește cu simplitatea creștină.

În unele țări, purtarea verighetelor este considerată un imperativ, pentru că în mintea oamenilor a devenit un criteriu al virtuții și, de aceea, nu este privit ca o podoabă. În aceste împrejurări, nu suntem chemați să condamnăm purtarea ei.

Să nu uităm că nu „podoaba de afară” exprimă adevăratul caracter creștin, ci „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3,3.4). Folosirea cosmeticelor peste limitele bunului simț și ale principiilor modestiei creștine trebuie să fie evitată. Omul lui Dumnezeu se va păstra curat și, printr-un comportament creștinesc, va căuta tot timpul să placă și să reprezinte corect pe Hristos, Domnul nostru.

Părinții creștini trebuie ca, prin exemplu, instruire și autoritate, să-i învețe pe fiii și fiicele lor să se îmbrace cu modestie, câștigând astfel respectul și încrederea celor care îi cunosc. Fie ca poporul nostru să se considere corect îmbrăcat numai când sunt împlinite cerințele modestiei, printr-o îmbrăcămintă conservatoare, dar de bun gust.

Simplitatea

Simplitatea a fost o trăsătură fundamentală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea încă de la întemeierea ei, iar noi trebuie să continuăm să păstrăm această caracteristică. Întotdeauna, fastul în ceremonia religioasă a însoțit declinul vieții spirituale. Așa cum „viața lui Isus a fost în contrast izbitor cu lăudăroșia și ostentația timpului Său” (*Education*, pag. 77), la fel „simplitatea și puterea soliei adventiste trebuie să stea într-un contrast evident cu fastul zilelor noastre. Domnul condamnă

cheltuirea inutilă, extravagantă a banilor pentru a satisface mândria și etalarea” (*Testimonies to Ministers*, pag. 179). În armonie cu aceste principii, festivitățile noastre de absolvire, nunțile și toate celelalte servicii ale bisericii trebuie să fie caracterizate prin simplitate și economie.

Lectura

Ca și trupul, interiorul nostru are de asemenea, nevoie de o hrană completă în vederea reînnoirii și întăririi (2 Cor. 4,6). Minte este măsura personalității. De aceea, hrana oferită minții va avea o influență covârșitoare asupra dezvoltării caracterului și atingerii scopurilor vieții. Pentru acest motiv, felul nostru de gândire trebuie să fie controlat cu grijă. Nu există un indiciu mai bun pentru caracter decât ceea ce alegem să citim sau să auzim. Literatura constituie unul dintre cele mai valoroase mijloace de educație și cultură, dar ea trebuie să fie foarte bine aleasă și corect folosită. În timp ce există o bogăție de literatură bună, atât cărți, cât și periodice, există și un potop de literatură lipsită de valoare, adesea cu o înfățișare atrăgătoare, dar profund dăunătoare pentru minte și viața morală. Prin tipărituri sau alte mijloace de comunicare în masă, sunt prezentate aventuri pline de violență și imoralitate, adevărate sau imaginare, care sunt total nepotrivite atât pentru tineri, cât și pentru adulți.

„Cei care se complac în obiceiul de a citi în fugă povestiri palpitante își paralizează pur și simplu puterile minții și nu mai pot avea o gândire viguroasă și profundă” (*Counsels to Parents, Teachers, and Students*, pag. 135). Pe lângă alte rele care rezultă din obiceiul de a citi cărți de ficțiune, ni se spune că literatura ieftină „face sufletul incapabil să mai contemple marile subiecte ale datoriei și ale destinului și produce dezgust pentru datoriile practice ale vieții” (*Idem*, pag. 383).

Radioul și televiziunea

Radioul și televiziunea au schimbat întreaga atmosferă a lumii noastre moderne și ne-au adus în contact rapid cu viața, gândirea și activitățile de pe întreg globul. Radioul și televiziunea sunt mari agenți educativi. Prin aceste mijloace, putem să ne lărgim mult cunoștințele despre lume, să participăm la dezbateri interesante și să ascultăm muzică de cea mai bună calitate.

Din nefericire, totuși, radioul și televiziunea prezintă spectacole a căror influență nu este nici sănătoasă, nici înălțătoare. Dacă nu avem puterea de hotărâre și de discernământ, radioul și televiziunea vor transforma casele noastre în săli de teatru cu spectacole de o calitate ieftină și înjositoare.

Siguranța pentru noi și pentru copiii noștri o vom afla numai dacă ne luăm hotărârea ca, prin puterea lui Dumnezeu, să urmăm sfatul apostolului Pavel: „Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească” (Fil. 4,8).

Recreația și distracția

Recreația presupune o îmbospătare conștientă a puterilor trupului și minții. O minte sănătoasă, viguroasă nu va căuta distracții lumești, ci își va înnoi puterile printr-o recreere bună.

„Multe din distracțiile populare din lumea de astăzi, chiar printre aceia care pretind a fi creștini, tind către același scop pe care îl aveau cele ale păgânilor. De fapt, nu sunt puține distracțiile de care Satana să nu se folosească pentru a distruge sufletele. Teatrul a fost timp de secole mijlocul prin care el a căutat să excite patimile și să înalțe viciile. Satana se folosește de spectacole de operă cu decorurile lor fascinante și muzică răpitoare, de baluri mascate, de dans și jocul de cărți pentru a dărâma barierele principiilor și a deschide larg ușa plăcerilor senzuale. În orice întâlnire de distracții, unde se cultivă mândria și lăsarea în voia apetitului, unde sufletul este făcut să uite de Dumnezeu și să piardă din vedere interesele veșnice, acolo Satana leagă sufletul cu lanțurile sale” (*Patriarhi și profeti*, pag. 472, 473; vezi pag. 229).

Noi avertizăm cu seriozitate împotriva influenței subtile și dăunătoare a cinematografului, care nu este un loc potrivit pentru creștini. Filmele care prezintă în culori vii păcatele omenirii - crimă, adulter și alte fapte rele - sunt în mare măsură responsabile de prăbușirea actuală a moralității. Facem apel la părinți, copii și tineri să ocolească aceste locuri de distracții, care-i ridică în slăvi pe actori și profesia lor. Dacă vom găsi plăcere în marea carte a naturii lui Dumnezeu, în farmecul relațiilor umane și lucrărilor divine, nu vom fi atrași de spectacolele ieftine de teatru.

O altă formă de distracție care are o influență dăunătoare este dansul. „Dansul, așa cum este practicat astăzi, este o școală a depravării, un blestem de temut pentru omenire” (*Messages to Young People*, pag. 399; vezi 2 Cor. 6,15-18; 1 Ioan 2, 15-17; Iacob 4,4; 2 Tim. 2,19-22; Ef. 5,8-11; Col. 3,5-10).

Să nu frecventăm astfel de forme de distracții comercializate și să nu ne unim cu oamenii lumești și ușuratici, „iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu”.

Recreația este vitală. Noi trebuie să ne străduim să facem din biserică un centru de prietenie și recreație pentru poporul nostru. Recomandăm ca în orice cămin unde sunt copii să se desfășoare activități și să fie oferite materiale care să permită descătușarea energiilor creatoare ale tinerilor. Organizațiile muzicale, asociația tinerilor și a juniorilor, grupele misionare pot favoriza relații și o recreere sănătoasă pentru tinerii și juniorii noștri.

Muzica

„Muzica a fost creată cu scopul sfânt, de a înălța gândurile spre ceea ce este curat, nobil și măreț și de a trezi în suflet devoțiune și recunoștință față de Dumnezeu” (*Patriarhi și profeți*, pag. 615). Isus „păstra legătura cu cerul prin cântec” (*Hristos Lumina lumii*, pag. 50).

Muzica este una dintre cele mai nobile arte. Muzica bună nu numai că oferă plăcere, dar înalță mintea și cultivă cele mai alese calități. Cântecele spirituale au fost deseori folosite de Dumnezeu pentru a atinge inimile păcătoșilor și a-i conduce la pocăință. Dimpotrivă, muzica înjositoare distruge sănătatea sufletească și moralitatea.

Trebuie manifestată o grijă deosebită în ceea ce privește alegerea muzicii. Orice melodie în stilul muzicii jazz, rock sau alte forme înrudite, sau orice alt limbaj muzical care exprimă sentimente ieftine și triviale trebuie să fie evitate de persoanele care au o cultură aleasă. Să folosim, deci, numai muzica bună în cămin, la întâlnirile sociale, în școli și în biserică. (vezi pag. 77).

Relațiile sociale

Instinctul social este dat de Dumnezeu pentru plăcerea și beneficiul nostru. „Prin contactul reciproc, mințile capătă strălucire și rafinament; pe această cale, se formează cunoștințe și se contractează prietenii care unesc inimile și creează o atmosferă de dragoste, plăcută înaintea Cerului” (*Testimonies*, vol. 6, pag. 172). Întrunirile tinerilor pot fi binefăcătoare atât pentru fete, cât și pentru băieți. Astfel de întâlniri trebuie să aibă loc într-o atmosferă decentă, respectându-se convențiile și restricțiile prescrise pentru protecția societății și a individului. Scopul diavolului este de a perverti orice lucru bun; iar aceasta va duce la cel mai mare rău. De aceea, este deosebit de important pentru creștin să adopte standarde clare de viață socială.

Astăzi, idealurile care au oferit siguranță și fericire relațiilor sociale au ajuns teribil de degradate. Sub influența patimii necontrolate de principii morale și religioase, asocierile dintre sexe au degenerat într-o măsură alarmantă în îngăduință și desfrâu. Perversiunile sexuale, incestul și abuzul sexual față de copii predomină într-o măsură alarmantă. Milioane de oameni au abandonat standardele creștine de conduită și au renunțat la experiența plăcută și sfântă a căsătoriei și calității de părinte, în favoarea roadelor amare, pline de remușcări ale patimii. Aceste rele nu numai că dăunează structurii familiei și societății, dar degradarea familiei, la rândul ei, le alimentează și le cultivă nu numai pe ele, ci și alte rele. Rezultatele din viața degradată a copiilor și tinerilor sunt dezastruoase și provoacă milă, în timp ce efectele asupra societății sunt nu numai distrugătoare, dar și cumulative.

Aceste rele au devenit tot mai fățișe și mai amenințătoare la adresa idealurilor și scopurilor căminului creștin. Adulterul, abuzul sexual în relațiile dintre soți, incestul, abuzul sexual față de copii, practicile homosexuale și lesbiene sunt printre cele mai evidente pervertiri ale planului original al lui Dumnezeu. Când sensul unor pasaje clare din Scriptură este tăgăduit (vezi Exod 20,14; Lev. 18,22.29; 20,13; 1 Cor. 6,9; 1 Tim. 1,10; Rom. 1,20-32) și avertizările lor sunt respinse, fiind înlocuite cu părerile omenești, nesiguranța și confuzia sunt larg răspândite. Tocmai aceasta dorește Satana! Întotdeauna a fost planul lui de a-i face pe oameni să uite că

Dumnezeu este Creatorul lor și că, atunci când „a creat pe om după chipul Său”, l-a creat „parte bărbătească și parte femeiască” (Gen. 1,27). Lumea de astăzi este martora reînvierii perversiunilor practicate de civilizațiile antice.

Rezultatele degradante ale obsesiei sexuale și ale practicării plăcerilor senzuale sunt clar subliniate în Cuvântul lui Dumnezeu. Hristos a venit să distrugă lucrările diavolului și să restabilească relațiile ființelor omenești cu Creatorul lor. Astfel, deși căzuți prin Adam și robi ai păcatului, cei care sunt în Hristos primesc iertare deplină și dreptul de a alege o cale mai bună, calea reînnoirii complete. Prin cruce și prin puterea Duhului Sfânt, toți pot fi eliberați din strânsoarea practicilor păcătoase, în timp ce sunt restaurați după chipul Creatorului lor.

Părinților și îndrumătorilor spirituali ai tinerilor le revine responsabilitatea de a înfrunta, într-un mod curajos, condițiile sociale, de a câștiga o înțelegere plină de simpatie a problemelor acestei generații de tineri, de a căuta cu seriozitate să le ofere cel mai bun mediu de dezvoltare și de a se apropia de ei atât de mult, încât să le poată împărtăși idealurile vieții, inspirația și puterea religiei creștine, pentru a putea fi salvați de răul care este în lume prin poftă.

Tinerelor și tinerilor noștri le spunem: „Responsabilitatea este a voastră. Oricare ar fi greșeala părinților voștri, este privilegiul vostru acela de a cunoaște și de a cultiva cele mai înalte idealuri de bărbăție și feminitate creștine. Studiarea plină de respect a Bibliei, cunoașterea profundă a lucrărilor naturii, apărarea strictă a puterilor sfinte ale trupului, urmărirea cu seriozitate a țințelor, stăruirea în rugăciune și slujirea sinceră și neegoistă a nevoilor altora, toate acestea vor construi un caracter care va fi o pavăză împotriva răului și care va face din voi o influență înălțătoare în societate”.

Întâlnirile sociale ale tinerilor și adulților nu trebuie să devină ocazii pentru distracții ușoare și ieftine, ci prilejuri de părtășie fericită și de întărire a puterilor minții și sufletului. Muzica bună, conversația înălțătoare, poezia valoroasă, diapozitivele sau filmele educative, jocurile alese cu grijă și, mai presus de toate, organizarea de planuri misionare, toate acestea pot constitui programul adunărilor sociale, care vor fi o binecuvântare și vor întări viața tuturor. Departamentul tineretului de la

Conferința Generală a publicat informații utile și sugestii practice despre organizarea întâlnirilor sociale și în vederea călăuzirii în alte relații sociale.

Spațiile caselor noastre de rugăciune sunt, în mod evident, cele mai bune locuri pentru întâlniri sociale. În marile centre, unde este imposibil să avem astfel de întâlniri și unde nu avem un centru social, va fi căutat mai degrabă un loc lipsit de influențele care distrug standardele creștine și nu un loc folosit de obicei pentru distracții ieftine sau sport, cum ar fi: casele de cultură, patinoarele, care creează o atmosferă contrară standardelor creștine.

Însoțirea tinerilor de către adulți

Asocierea fericită și plăcută a adulților cu tinerii este una dintre cele mai sănătoase influențe asupra vieții copiilor și tinerilor. „Există pericolul ca atât părinții, cât și profesorii... să nu reușească să stabilească relații sociale satisfăcătoare cu copiii și elevii lor” (*Counsels to Parents, Teachers and Students*, pag. 76). Este datoria școlilor și instituțiilor noastre să aibă grijă de morală și reputația celor lăsați în grija lor. Însoțirea tinerilor la astfel de ocazii este datoria obligatorie atât a lor cât și a părinților. Aceștia trebuie să susțină cu putere regulamentele instituțiilor în care se află tinerii și copiii lor și trebuie să instituie și în căminele lor o protecție asemănătoare. Pentru ca acest lucru să fie posibil, este datoria lor să învețe cum să fie tovarăși plăcuți ai copiilor lor. Însă, în primul rând, e datoria tinerilor de a nu face din această tovarășie o ocazie obositoare și respingătoare, ci o relație onorabilă și fericită.

Curtenia și căsătoria

Curtenia este recunoscută ca o perioadă pregătitoare, în timpul căreia bărbatul și femeia, care se simt atrași unul către altul, au posibilitatea să se cunoască mai bine în vederea căsătoriei. Căsătoria creștină este o unire aprobată de Dumnezeu între un bărbat credincios și o femeie credincioasă, pentru împlinirea dragostei reciproce, pentru sprijin moral, pentru fericirea împărtășită, pentru procreare și creșterea copiilor, care, la rândul lor, să devină creștini. Potrivit planului lui Dumnezeu, această unire durează până la încetarea ei prin moartea unuia dintre parteneri.

Căsătoria este fundamentul societății umane. Dumnezeu a creat afecțiunea curată dintre un bărbat și o femeie. „Cei care au în vedere căsătoria să-și cântărească fiecare sentiment și să urmărească fiecare manifestare a caracterului celui cu care s-au gândit să-și unească destinul vieții. Fiecare pas în direcția unei uniri prin căsătorie să fie caracterizat de modestie, simplitate, sinceritate și de scopul sincer de a-I face pe plac și a-L onora pe Dumnezeu. Căsătoria afectează viața ulterioară atât în lumea aceasta, cât și în lumea ce va veni. Un creștin sincer nu va face nici un plan pe care Dumnezeu nu-l poate aproba.” (*Divina vindecare*, pag. 358).

Nerespectarea principiilor în curtenia creștină poate duce la tragedie. Pentru a avea un cămin fericit, este nevoie de unitate între soț și soție. Scriptura ne sfătuiește „nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” (2 Cor. 6,14). Diferența de religie va distruge fericirea căminului în care partenerii au credințe diferite și va aduce confuzie, perplexitate și eșec în creșterea copiilor.

„Legătura de familie este cea mai strânsă, cea mai duiosă și cea mai sfântă dintre toate legăturile de pe pământ. Ea a fost menită să fie o binecuvântare pentru omenire. Și este cu adevărat o binecuvântare oriunde se pășește în legământul căsătoriei în mod inteligent, în temere de Dumnezeu și cu respectul cuvenit față de reponsabilitățile ei” (*Căminul adventist*, pag. 16).

Închinarea față de Dumnezeu, respectarea Sabatului, recreația, legăturile sociale, folosirea resurselor financiare și instruirea copiilor sunt componente principale ale relațiilor dintr-o familie fericită. Întrucât diferențele de vederi în aceste privințe pot să conducă adesea la degradarea acestor relații, la descurajare sau chiar la pierderea experienței creștine, o pregătire corespunzătoare pentru căsătorie trebuie să cuprindă consilierea premaritală pastorală în aceste domenii.

”Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?” (Amos 3,3). Fericirea și prosperitatea relațiilor de familie depind de unitatea părților. Dar între credincios și necredincios există o deosebire radicală de gusturi, înclinații și scopuri. Ei slujesc la doi stăpâni, între care nu poate exista nici o înțelegere. Oricât de curate și corecte ar fi principiile cuiva, influența unui partener necredincios va avea tendința de a-l îndepărta de Dumnezeu pe cel credincios” (*Patriarhi și profeți*, pag. 168).

Spiritul Profetic sfătuiește în mod consecvent împotriva căsătoriei între „credincioși și necredincioși” și avertizează în continuare împotriva unirii cu persoane creștine, care „n-au primit adevărul pentru timpul acesta” (*Testimonies*, vol. 5, pag. 364). Dacă soțul și soția sunt uniți și legați laolaltă prin valori spirituale și stil de viață comune, căsătoria și viața de familie au mai multe șanse să dureze și să împlinească planul lui Dumnezeu. Pentru aceste motive, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea descurajează cu hotărâre căsătoria dintre un adventist și un neadventist și îndeamnă cu tărie pastorii adventiști să nu officieze astfel de căsătorii.

Biserica recunoaște că este dreptul individului să ia decizia finală în ceea ce privește alegerea partenerului de căsătorie. Totuși, ea speră că, dacă un membru alege un partener de căsătorie care nu este membru al bisericii, cuplul va înțelege și va aprecia faptul că pastorul adventist, care s-a angajat să susțină principiul de mai sus, nu este de așteptat să officieze o asemenea căsătorie. Dacă o persoană intră într-o asemenea căsătorie, biserica trebuie să manifeste grijă și iubire față de ea cu scopul de a încuraja cuplul să se îndrepte spre o unitate deplină în Isus Hristos. (pentru mai multe informații cu privire la subiectul căsătoriei vezi capitolul 15 – Căsătoria, divorțul și recăsătorirea).

Concluzii

În mijlocul pericolelor ultimelor zile, purtând responsabilitatea de a duce lumii cu grăbire ultima solie de salvare și stând în fața unei judecăți care va culmina cu stabilirea dreptății universale, să ne consacram din toată inima lui Dumnezeu trupul, sufletul și duhul nostru, hotărându-ne să menținem standardele înalte ale viețuirii creștine care trebuie să caracterizeze pe cei ce așteaptă întoarcerea Domnului lor.

Disciplina în biserică

Principii generale

Se atrage atenția tuturor pastorilor, slujbașilor și membrilor bisericii cu privire la importanța citatelor din Spiritul Profetic existente în acest capitol. Aceste declarații merită un studiu atent și rugăciune. Ele înfățișează într-un limbaj lămurit și sigur răspunderea solemnă așezată asupra poporului lui Dumnezeu pentru menținerea curăției, integrității și zelului spiritual al bisericii. Dacă membrii se răcesc și devin nepăsători, biserica trebuie să caute să-i trezească din letargia lor. Dacă unii se abat de la adevăr, trebuie făcute eforturi spre a-i aduce înapoi, pe calea îngustă.

Tratarea membrilor greșiți - „În tratarea membrilor bisericii care comit greșeli, poporul lui Dumnezeu trebuie să urmeze cu grijă învățătura dată de Mântuitorul în capitolul 18 din Matei” (*Testimonies*, vol. 7, pag. 260).

„Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș. Adevărat vă spun, că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer” (Mat. 18,15-18).

”Ființele omenești sunt proprietatea Domnului Hristos, răscumpărate de El cu un preț infinit și legate de El prin dragostea pe care El și Tatăl Său au manifestat-o față de ele. Cât de atenți, deci, trebuie să fim în legăturile noastre unii cu alții! Oamenii nu au dreptul să bănuiască ceva rău în privința semenilor lor. Membrii bisericii nu au dreptul să urmeze propriile lor porniri și înclinații în tratarea acelor care au greșit. Ei nu trebuie nici măcar să-și exprime prejudecățile cu privire la cei greșiți, deoarece, în felul acesta, pun în mintea altora aluatul răului. Informațiile nefavorabile despre un frate sau o soră din biserică sunt transmise de la

unul la altul între membrii acesteia. Din cauza lipsei de bunăvoință din partea unora de a urma îndrumările date de Domnul Isus, se fac greșeli și se comit nedreptăți.

‘Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, a spus Isus, du-te și muștră-l între tine și el singur’ (Mat, 18,15). Nu vorbi altora despre această greșală. Dacă i se spune unuia, apoi altuia și altuia, atunci discuțiile se înmulțesc, iar răul crește, până când toată biserica suferă. Rezolvă problema ‘între tine și el singur’. Acesta este planul lui Dumnezeu. ‘Nu te grăbi să te iei la ceartă, ca nu cumva la urmă să nu știi ce să faci, când te va lua la ocări aproapele tău. Apără-ți pricina împotriva aproapelui tău, dar nu da pe față taina altuia’ (Proverbe 25,8.9). Nu îngădui păcatul la fratele tău, dar nu-l face public și, în felul acesta, să mărești răul, făcând ca muștrarea să pară o răzbunare. Corijează-l așa cum învață Cuvântul lui Dumnezeu” (*Ibid.* pag. 260).

Căutați împăcarea - „Nu lăsa ca resentimentul să se transforme în răutate. Nu îngădui ca rana să se adâncească și să ducă la cuvinte otrăvite, care să infecteze mintea celor care le aud. Nu îngădui ca gânduri amare să umple mintea ta și a fratelui tău. Du-te la el și, cu umilință și sinceritate, discută cu el problema.

Oricare ar fi natura ofensei, aceasta nu schimbă planul pe care l-a făcut Dumnezeu pentru rezolvarea neînțelegerilor și a jignirilor personale. O discuție personală și în spiritul lui Hristos cu cel greșit va rezolva adesea dificultatea. Du-te la cel greșit cu inima plină de dragoste și împreună simțire, ca a lui Hristos, și caută să rezolvi problema. Discută cu el calm și liniștit. Nu lăsa să-ți scape de pe buze cuvinte pline de mânie. Vorbește în așa fel, încât să faci apel la judecata fratelui tău. Amintește-ți de cuvintele: ‘Cine întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o sumedenie de păcate’ (Iacov 5,20).

Oferă-i fratelui tău remediul care să-i vindece boala nemulțumirii. Fă-ți partea pentru a-l ajuta. De dragul păcii și unității bisericii, socotește aceasta ca un privilegiu și ca o datorie. Dacă te ascultă, l-ai câștigat ca prieten.

Tot cerul este interesat de întâlnirea dintre cel ofensat și cel greșit. Când cel greșit primește muștrarea făcută în dragostea lui Hristos și își recunoaște vina, cerând iertare de la Dumnezeu și de la fratele său, lumina cerului îi umple inima. Lupta s-a încheiat; prietenia și încrederea

sunt restabilite. Uleiul dragostei îndepărtează durerea provocată de greșeală. Duhul lui Dumnezeu unește inimă cu inimă, și în cer se cântă datorită unirii care s-a realizat” (*Ibid.*, pag. 261,262).

”Atunci când cei care sunt uniți în părtășie creștină înalță rugăciuni la Dumnezeu și făgăduiesc să lucreze cu dreptate, să iubească mila și să umble smeriți cu Dumnezeu, vine peste ei o mare binecuvântare. Dacă au păgubit pe alții, să continue lucrarea de pocăință, de mărturisire și de îndreptare, pe deplin hotărâți să-și facă bine unul altuia. Aceasta este împlinirea legii lui Hristos.

‘Dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi înși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori’ (Mat. 18,16). Ia cu tine pe aceia care sunt spirituali și vorbește celui greșit privitor la greșeala lui. Poate că va răspunde apelului unit al fraților lui. Dacă vede poziția lor unită cu privire la acea problemă, mintea sa ar putea fi luminată.

‘Și dacă nu-i ascultă’, atunci ce trebuie făcut? Pot câteva persoane dintr-un comitet să-și asume răspunderea excluderii celui greșit? Dacă nu-i ascultă, ‘spune-l bisericii’ (Mat. 18,17). Biserica este aceea care trebuie să ia hotărârea privitoare la membri” (*Ibid.*, pag. 262).

”‘Dacă nu vrea să asculte de biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș’ (Mat. 18,17). Dacă nu vrea să asculte de glasul bisericii, dacă respinge toate eforturile depuse pentru îndreptarea lui, asupra bisericii cade răspunderea despărțirii lui de frățietate. Numele lui trebuie să fie atunci șters din registre.

Nici un slujbaș al bisericii nu trebuie să dea sfatul, nici un comitet nu trebuie să recomande și nici o biserică nu trebuie să voteze ca numele unuia care comite fapte rele să fie îndepărtat din registrele ei, până când îndrumarea dată de Hristos n-a fost urmată cu credincioșie. Când această îndrumare a fost urmată, biserica este curată înaintea lui Dumnezeu. Păcatul trebuie arătat așa cum este și trebuie îndepărtat, ca să nu se răspândească mai mult. Sănătatea și curăția bisericii trebuie păstrate, astfel încât să stea înaintea lui Dumnezeu nepătată, îmbrăcată în haina neprihănirii lui Hristos... ‘Adevărat vă spun’, a continuat Isus, ‘că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ, va fi dezlegat în cer’ (vers. 18).

Această declarație își păstrează valabilitatea în toate veacurile. Bisericii i-a fost conferită puterea să acționeze în locul lui Hristos. Ea

este unealta lui Dumnezeu pentru păstrarea ordinii și disciplinei în poporul Său. Domnul i-a încredințat bisericii puterea să rezolve toate problemele privitoare la prosperitatea ei, la curăție și ordine. Biserica are răspunderea să excludă din rândurile ei pe cei nevrednici, care, prin purtarea lor necreștinească, aduc dezonoare adevărului. Tot ceea ce face biserica în armonie cu îndrumările date de Cuvântul lui Dumnezeu va fi aprobat în cer” (*Ibid.*, pag. 262,263).

„Biserica este chemată să se pronunțe asupra chestiunilor de cea mai serioasă însemnătate. Slujitorii lui Dumnezeu, rânduiți de El pentru a fi călăuzele poporului Său, după ce și-au făcut partea, trebuie să prezinte bisericii întreaga problemă, pentru ca să fie unitate în hotărârea luată.

Domnul dorește ca urmașii Săi să manifeste o grijă deosebită în felul cum se poartă unii cu alții. Ei trebuie să înalțe, să refacă, să vindece. Dar în biserică nu trebuie să fie neglijată disciplina corespunzătoare. Membrii trebuie să se considere elevi într-o școală, învățând cum să-și formeze caractere demne de înalta lor chemare. În biserica Sa de pe pământ, copiii lui Dumnezeu trebuie să fie pregătiți pentru marea întâlnire din biserica de sus. Aceia care trăiesc aici în armonie cu Hristos pot privi înainte spre o viață fără sfârșit, în familia celor răscumparați” (*Ibid.*, pag. 263,264).

Autoritatea bisericii - „Răscumpărătorul lumii a acordat bisericii Sale o mare putere. El stabilește regulile care trebuie aplicate în cazurile de judecare a membrilor ei. După ce a dat îndrumări lămurite cu privire la drumul care trebuie urmat, El zice: ‘Adevărat vă spun că tot ce veți lega pe pământ va fi legat în cer; și tot ce veți dezlega pe pământ [în ceea ce privește disciplina bisericii], va fi dezlegat în cer’. În felul acesta, însăși autoritatea cerească aprobă disciplina bisericii cu privire la membrii ei, atunci când a fost urmată regula biblică.

Cuvântul lui Dumnezeu nu dă nici unui om dreptul să-și impună judecata în opoziție cu judecata bisericii. Dacă n-ar fi o conducere și o disciplină în biserică, atunci ea s-ar fărâmița; nu s-ar menține ca un trup” (*Testimonies*, vol. 3, pag. 428).

Biserica, răspunzătoare de tratarea păcatului - „Dumnezeu socotește poporul Său ca un trup, răspunzător pentru păcatele membrilor. Dacă aceia care conduc biserica neglijează să cerceteze cu atenție păcatele care aduc neplăcerea lui Dumnezeu asupra trupului, ei devin răspunzători pentru aceste păcate” (*Ibid.*, pag. 269).

„El va învăța poporul Său că neascultarea și păcatul Îi sunt peste măsură de urâte și nu trebuie privite cu ușurătate. El ne arată că atunci când poporul Său se află în păcat, trebuie să se ia imediat măsuri hotărâte pentru ca păcatul să fie îndepărtat și mânia Sa să nu rămână asupra lor. Dar dacă păcatele poporului sunt trecute cu vederea de cei cu poziții de răspundere, mânia Sa va fi asupra lor, iar poporul lui Dumnezeu, ca un corp unit, va fi făcut răspunzător pentru acele păcate. În felul în care S-a ocupat de poporul Său în trecut, Domnul arată nevoia curățirii bisericii de rele. Un păcătos poate răspândi atâta întuneric, încât va îndepărta lumina lui Dumnezeu de la întreaga adunare. Când oamenii își dau seama că întunericul este peste ei și nu știu cauza, trebuie să-L caute cu stăruință pe Dumnezeu, în adâncă umilință și lepădare de sine, până când păcatele care întristează Duhul Său sunt descoperite și îndepărtate...”

„Dacă relele sunt vizibile în poporul Său și dacă slujitorii lui Dumnezeu trec cu nepăsare peste ele, ei îl susțin, de fapt, și îl îndreptățesc pe păcătos și sunt la fel de vinovați. Ei vor primi tot atât de sigur dezaprobarea lui Dumnezeu, căci vor fi făcuți răspunzători pentru păcatele celui vinovat. În viziune, mi s-au arătat multe împrejurări în care dezaprobarea lui Dumnezeu a fost manifestată din cauza neglijenței slujitorilor Săi de a trata relele și păcatele care existau printre ei. Aceia care au scuzat aceste rele au fost socotiți de oameni ca fiind foarte buni și plăcuți în comportare, doar pentru că au evitat să împlinescă o datorie biblică lămurită. Sarcina aceasta nu le era plăcută, de aceea, au evitat-o” (*Ibid.*, pag. 265, 266).

Cei neconsacrați se împotrivesc disciplinei bisericii - „Sunt mulți aceia care nu au discernământul lui Iosua și care nu socotesc o datorie deosebită să cerceteze relele și să trateze de îndată păcatele care există între ei. Aceștia să nu-i împiedice pe cei care duc povara acestei lucrări și să nu stea în calea acelor care au de îndeplinit această datorie. Unii își fac un merit din a pune la îndoială și a găsi greșeli la cei care fac lucrarea pe care Dumnezeu le-a cerut s-o facă. Ei se opun împiedicându-i pe cei asupra cărora Dumnezeu a pus povara de a mostra și de a îndrepta păcatele predominante, pentru ca mânia Sa să fie îndepărtată de la poporul Său. Dacă în mijlocul nostru ar fi un caz asemănător cu al lui Acan, ar exista mulți care i-ar acuza ca având un spirit rău și căutător de greșeli pe cei care ar acționa asemenea lui

Iosua, descoperind păcatul. Avertismentele lui Dumnezeu nu pot fi tratate cu ușurință și nu pot fi nesocotite de oameni decăzuți, fără ca aceștia să nu fie pedepsiți.”

„Mi s-a arătat că felul mărturisirii lui Acan era asemănător cu mărturisirile pe care unii dintre noi le-au făcut și le vor mai face. Ei își ascund greșelile și refuză să facă o mărturisire de bună voie, până când Dumnezeu îi descoperă, iar atunci își recunosc păcatele. Unii merg înainte pe calea cea rea, până când se împietresc. Poate că ei știu că biserica este împovărată, după cum știa și Acan că Israel era slab înaintea vrăjmașilor din cauza păcatului său. Cu toate acestea, conștiința nu-i condamnă. Nu vor să ușureze biserica, umilindu-și inimile îngâmfate și răzvrătite înaintea lui Dumnezeu, și să dea la o parte păcatele. Dezaprobarea lui Dumnezeu este asupra poporului Său, și El nu-Și va descoperi puterea în mijlocul lor, atâta vreme cât păcatele există între ei și sunt încurajate de aceia care se află în poziții de răspundere.

„Cei care lucrează în temere de Dumnezeu ca să îndepărteze piedicile din calea bisericii și să mustre greșeli dureroase, pentru ca poporul lui Dumnezeu să vadă nevoia de a urî păcatul și să crească în curăție, iar Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit, vor întâmpina mereu influențe împotrivoare din partea celor neconsacrați” (*Testimonies*, vol. 3, pag. 270, 271).

Reguli și rânduieli necesare - „Fraților, nu îngăduiți niciodată ca ideile cuiva să clatine credința voastră cu privire la ordinea și armonia care trebuie să existe în biserică... Dumnezeul cerului este un Dumnezeu al ordinii și El cere ca toți urmașii Săi să aibă reguli și rânduieli și să păstreze ordinea” (*Idem*, vol. 5, pag. 274).

Organizații neautorizate de biserică - Biserica, în forma ei organizată, este unealta lui Dumnezeu pentru păstrarea ordinii și disciplinei în poporul Său. Solia dată de Dumnezeu este dusă lumii nu numai prin mărturia personală a membrilor, ci și printr-o mărturie colectivă a bisericii, ca trup al lui Hristos. O astfel de mărturie colectivă cere o structură administrativă recunoscută, care a fost stabilită și care are toți slujbașii aleși conform regulilor și toate ramurile de activitate organizate corespunzător, cum ar fi: Școala de Sabat, lucrare personală, organizații ale tineretului etc. Ea recunoaște unele instituții independente, cu autosusținere, ale căror activități contribuie la atingerea obiectivelor

bisericii. De aceea, deși toți membrii au drepturi egale în biserică, nici un membru sau nici o grupare de membri nu poate să inițieze o mișcare, să formeze o organizație sau să încurajeze urmărirea atingerii vreunui obiectiv sau învățarea vreunei doctrine sau solii care nu este în armonie cu obiectivele și învățăturile religioase fundamentale ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. O astfel de cale ar duce la încurajarea unui spirit disident și separatist, la fragmentarea efortului și a mărturiei bisericii și, în felul acesta, ar împiedica împlinirea obligațiilor față de Isus Hristos și față de lume.

Păstrarea unității bisericii

Creștinii trebuie să facă orice efort ca să evite tendințele care i-ar diviza și ar aduce dezonoare cauzei Evangheliei. „Planul lui Dumnezeu este ca toți copiii Săi să fie strâns uniți. Nu așteaptă ei să trăiască împreună în același cer?... Aceia care refuză să lucreze în armonie Îl dezonorează foarte mult pe Dumnezeu” (*Testimonies*, vol. 8, pag. 240). Biserica trebuie să descurajeze orice acțiune care ar amenința armonia dintre membrii ei și trebuie să încurajeze fără încetare unitatea.

Aplanarea diferendelor din cadrul bisericii și dintre membrii ei ar trebui să se realizeze, în majoritatea cazurilor, fără să se recurgă la o procedură de împăcare oferită de biserică sau la medierea autorității civile. „Dacă dificultățile dintre frați nu ar fi prezentate înaintea altora, ci ar discuta deschis între ei, în spiritul dragostei creștine, cât rău ar putea fi evitat! Câte rădăcini de amărăciune, prin care mulți sunt afectați, ar fi distruse și cât de strâns și de iubitor ar putea fi uniți urmașii lui Hristos în dragostea Lui!” (*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 59; vezi Mat. 18,15-18 și pag. 171,172).

Rezolvarea neînțelegerilor dintre membri - Trebuie depus orice efort pentru a rezolva neînțelegerile dintre membrii bisericii și de a limita conflictul la o sferă cât mai redusă cu putință. „Neînțelegerile, lupta și procesele dintre frați sunt o rușine pentru cauza adevărului. Aceia care merg pe o asemenea cale expun biserica batjocurii din partea vrăjmașilor ei și fac ca puterile întinericului să triumfe. Ei răstignesc pe Hristos din nou și-L expun rușinii publice. Neținând seama de autoritatea bisericii, ei manifestă dispreț față de Dumnezeu, care a dat autoritate bisericii” (*Testimonies*, vol. 5, pag. 242, 243).

Procesele civile sunt desfășurate adesea într-un spirit de răutate, care izvorăște din egoismul omenesc. Tocmai aceste procedee dușmănoase trebuie descurajate de o biserică ce caută să dea pe față spiritul lui Hristos. Lipsa de egoism a creștinilor va duce pe urmașii lui Hristos să „sufere paguba” mai degrabă (1 Cor. 6,7) decât să meargă la judecata celor necredincioși „și nu la sfinți” (1 Cor. 6,1).

Cu toate că, în lumea de astăzi, se ivesc nenumărate ocazii pentru a apela la hotărârile tribunalelor, creștinii ar trebui să prefere rezolvarea prin autoritatea bisericii și să urmărească asemenea rezolvări numai în acele cazuri care sunt în mod clar sub jurisdicția tribunalelor și nu sub autoritatea bisericii sau pentru acelea pe care biserica consideră că nu este în măsură să le rezolve. Aceste apeluri la autoritatea civilă nu trebuie să devină o procedură de răzbunare dușmănoasă, ci trebuie promovată dorința de a căuta arbitraj pentru ca diferendele să fie rezolvate în mod pașnic. Exemple de acest fel ar putea fi următoarele: rezolvarea unor drepturi de asigurare, emiterea unei hotărâri cu privire la hotarele unei proprietăți, hotărâri privind unele probleme de administrare a proprietăților, precum și stabilirea tutelei copiilor minori. Cu toate că biserica trebuie să stabilească procedee în armonie cu practica legală, ca să evite situația la care se referă 1 Corinteni 6, ea trebuie să fie mereu atentă să nu se abată de la misiunea evanghelică și să nu preia îndatoriri ale magistraților civili (vezi Luca 12,13.14 și *Testimonies*, vol. 9, pag. 216-218).

Idealul lui Dumnezeu pentru membrii bisericii Sale este ca ei să trăiască „în pace cu toți oamenii” (Rom. 12,18), atât cât le stă în putință. Biserica trebuie să folosească toate căile posibile și raționale, pe care le are la îndemână, prin care pot fi rezolvate multe neînțelegeri dintre membri. Dacă biserica nu răspunde la cererea de ajutor a unui membru pentru rezolvarea unei neînțelegeri sau dacă aceasta recunoaște că natura cazului nu cade sub autoritatea ei, trebuie să fie evident faptul că acel membru a epuizat posibilitățile procedurii biblice, prevăzută pentru rezolvarea neînțelegerilor, și că ceea ce ar urma să facă dincolo de acest punct este o problemă de conștiință (vezi *S.D.A. Bible Commentary*, vol. 6, pag. 698).

Totuși, atunci când biserica, încercând să ajute la timp și pe cale pașnică la rezolvarea neînțelegerilor dintre membrii ei, recomandă o

soluție, aceștia nu trebuie să respingă în mod superficial recomandarea pe care biserica a oferit-o. Este o situație serioasă ca un membru al bisericii, neținând seama de mijloacele rânduite, să acționeze în judecată un alt membru al bisericii. „Chiar faptul că aveți judecăți între voi este un cusur pe care-l aveți” (1 Cor. 6,7).

Membrii bisericii care dau pe față nerăbdare și egoism, prin faptul că nu sunt dispuși să aștepte și să primească recomandările acestora pentru rezolvarea neînțelegerilor cu alți membri ai bisericii, pot fi supuși disciplinei acestora (vezi pag. 191,192), din cauza efectului dezbinător pe care-l are asupra bisericii și refuzului lor de a recunoaște autoritatea legal constituită a bisericii.

Rezolvarea plângerilor membrilor împotriva bisericii - Aceleași principii care se aplică în rezolvarea plângerilor dintre membri se aplică și la rezolvarea plângerilor membrilor împotriva organizațiilor și instituțiilor bisericii.

Un membru al bisericii nu trebuie să intre în litigiu cu nici una dintre instituțiile bisericii, cu excepția situației în care biserica n-a asigurat condițiile adecvate pentru rezolvarea nemulțumirii în cadrul ei sau acolo unde cazul este de așa natură încât, în mod clar, nu este de competența bisericii să o rezolve.

Rezolvarea plângerilor bisericii împotriva membrilor - S-ar putea ca uneori organizațiile sau instituțiile bisericii să aibă plângeri împotriva membrilor. Atunci administratorii bisericii, în cadrul îngăduinței creștine, să țină seama de sfatul biblic pentru rezolvarea neînțelegerilor dintre creștini și să-l aplice la rezolvarea plângerilor bisericii împotriva membrilor ei. Biserica nu trebuie să deschidă o acțiune de judecată, ci să depună orice efort rezonabil, în colaborare cu membrul respectiv, pentru a asigura o procedură prin care problema să poată fi rezolvată corect.

Administrarea disciplinei

Dacă un membru cade în păcat, trebuie să fie făcute eforturi sincere pentru a-l recupera. „Dacă cel greșit se pocăiește și se supune disciplinei lui Hristos, trebuie să i se mai dea o ocazie. Și chiar dacă nu se pocăiește, chiar dacă se află în afara bisericii, slujitorii lui Dumnezeu încă mai au o lucrare de făcut pentru el. Ei trebuie să caute cu stăruință să-l conducă la pocăință. Oricât de gravă ar fi fost greșeala, dacă se supune apelului

Duhului Sfânt și, prin mărturisirea și părăsirea păcatelor, dă dovadă de pocăință, trebuie să fie iertat și primit iarăși în staul. Frații lui trebuie să-l încurajeze pe calea cea dreaptă și să-l trateze așa cum ar dori ei să fie tratați, dacă ar fi în locul lui, ținând seama de faptul că și ei înșiși pot fi ispitiți” (*Testimonies*, vol. 7, pag. 263).

„Ne apropiem de judecată, și cei ce duc solia de avertizare trebuie să aibă mâini și inimi curate. Ei trebuie să aibă o legătură vie cu Dumnezeu. Gândurile trebuie să fie curate și sfinte, sufletul nepătat, trupul, sufletul și duhul să fie curate, o jertfă fără cusur pentru Dumnezeu, altfel El nu o primește” (*Testimonies to Ministers*, pag. 426).

„Păcatul și păcătoșii din biserică trebuie să fie tratați cu promptitudine, pentru ca să nu fie contaminați și alții. Adevărul și curăția cer să facem o lucrare mai profundă pentru a curăți tabăra de oameni ca Acan. Fie ca cei care au poziții de răspundere să nu îngăduie păcatul în viața vreunui frate. Arătați-i că trebuie fie să-și părăsească păcatele, fie să fie despărțit de biserică” (*Testimonies*, vol. 5, pag. 147).

Când este vorba de păcate grave, trebuie luate măsuri disciplinare. Acest lucru se poate face pe două căi:

1. Printr-un vot de cenzură;
2. Printr-un vot de retragere a calității de membru.

Pot fi cazuri în care ofensa nu este considerată de biserică atât de serioasă încât să se aplice măsura de retragere a calității de membru pentru cel greșit, însă ea poate să fie suficient de serioasă pentru a fi necesară dezaprobarea. O astfel de dezaprobare poate fi exprimată printr-un vot de cenzură.

Cenzura are un scop dublu:

1. Dă posibilitate bisericii să-și exprime dezaprobarea față de o ofensă gravă, care a adus ocară asupra cauzei lui Dumnezeu.
2. Îl ajută pe cel greșit să simtă nevoia de schimbare a vieții și de reformă în purtare. De asemenea, îi dă un timp de har și de probă, în care să fie făcuți acești pași.

Disciplinarea prin cenzură

Un membru greșit poate fi pus sub cenzură prin votul bisericii locale la orice adunare administrativă legal convocată, cu condiția ca membrul în cauză să fi fost anunțat. El poate să fie prezent, dacă dorește. Votul de cenzură este dat pentru o perioadă de timp, de la cel puțin o lună până la cel mult douăsprezece luni. Prin aceasta, el își pierde toate funcțiile pentru care a fost ales sau numit și dreptul de a fi ales în orice slujbă în timpul cenzurii. Un membru pus sub cenzură nu are dreptul să participe la acțiunile bisericii, să voteze și să se pronunțe în legătură cu hotărârile acesteia. Nu poate îndeplini nici o activitate publică, cum ar fi instructor la Școala de Sabat etc. În timpul perioadei de cenzură, nu poate fi transferat într-o altă biserică. Totuși, cel pus sub cenzură nu este lipsit de privilegiul participării la binecuvântările Școlii de Sabat, la serviciile de închinare ale bisericii sau la rânduielile Casei Domnului. Votul de cenzură nu trebuie să cuprindă nici o prevedere privind retragerea calității de membru a celui în cauză, în caz de neîndeplinire a condițiilor cerute. La încheierea perioadei de cenzură, trebuie să se facă o cercetare atentă pentru a se constata dacă cel pus sub disciplină și-a schimbat comportarea. Dacă purtarea este satisfăcătoare, poate fi considerat în ordine, fără nici o altă hotărâre. Dacă se observă că purtarea nu este satisfăcătoare, cazul lui trebuie să fie luat din nou în considerație și să se administreze disciplina necesară. Revenirea într-o funcție în biserică se poate face numai prin alegeri.

Disciplinarea prin retragerea calității de membru

A retrage cuiva calitatea de membru al bisericii, care este trupul lui Hristos, este totdeauna o problemă serioasă. Este disciplina maximă pe care o poate administra biserica. Este măsura extremă ce poate fi aplicată de către biserică. Acest fel de disciplină trebuie să fie folosit *numai după ce au fost urmate instrucțiunile date în acest capitol și după ce au fost făcute toate eforturile posibile pentru a-l întoarce pe un membru greșit și a-l aduce pe calea cea dreaptă*. În cazul în care se consideră necesară o astfel de măsură, este de dorit să se ceară sfat pastorului bisericii sau, dacă nu este posibil, președintelui Conferinței, înainte ca biserica să ia vreo hotărâre.

Motive pentru care membrii pot fi puși sub disciplină

Printre păcatele grave pentru care membrii pot fi supuși disciplinei bisericii sunt următoarele:

1. Pierderea credinței în principiile fundamentale ale Evangheliei și în doctrinele de bază ale bisericii sau învățarea de doctrine contrare acestora;
2. Călcarea Legii lui Dumnezeu, cum ar fi închinarea la idoli, uciderea, furtul, blasfemia, jocul de noroc, călcarea Sabatului și minciuna cu bunăștiință și din obișnuință;
3. Călcarea poruncii a șaptea a Legii lui Dumnezeu în ceea ce privește instituția căsătoriei, căminul creștin și standardele biblice de conduită morală;
4. Încălări ale legii cum ar fi: desfrâul, promiscuitatea, incestul, practicarea homosexualității, abuzul sexual al copiilor și adulților vulnerabili și alte perversiuni sexuale, precum și recăsătorirea unei persoane divorțate, cu excepția partenerului care a rămas credincios legământului căsătoriei într-un divorț din cauza adulterului sau a perversiunilor sexuale;
5. Violență fizică, incluzând violența în familie;
6. Înșelăciunea sau prezentarea voit denaturată în probleme de afaceri;
7. Purtarea dezordonată care aduce ocară asupra cauzei lui Dumnezeu;
8. Aderarea sau participarea la o mișcare sau organizație disidentă sau neloială (vezi pag. 193);
9. Refuzul stăruitor de a recunoaște autoritatea bisericii legal constituită sau de a se supune ordinii și disciplinei bisericii;
10. Folosirea, producerea sau vânzarea de băuturi alcoolice;
11. Folosirea, producerea sau vânzarea tutunului în orice formă de consum;
12. Utilizarea ilegală sau traficul cu narcotice sau cu alte droguri.

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea recunoaște nevoia exercitării unei griji deosebite pentru protecția celor mai înalte interese spirituale ale membrilor ei, pentru a asigura un tratament corect și pentru păstrarea bunului nume al bisericii.

În caz de călcare a poruncilor lui Dumnezeu, atunci când se constată o pocăință profundă și o mărturisire deplină și din proprie inițiativă, dându-se dovadă că a avut loc o convertire reală, biserica poate administra disciplina, punând pe cel vinovat sub cenzură pentru o perioadă de timp.

Cu toate acestea, în cazul unor călcări flagrante ale Legii lui Dumnezeu care au adus dezonoare publică asupra cauzei Sale, biserica poate considera necesar, chiar și atunci când s-a făcut o mărturisire sinceră, să retragă celui în cauză calitatea de membru, pentru ca biserica să-și protejeze numele și standardele creștine. Mai târziu, când este evident faptul că viața lui este în armonie cu standardele bisericii, cel vinovat poate fi primit în staul, prin rebotezare. Biserica nu-și poate îngădui să trateze cu ușurință astfel de păcate și nici să permită ca niște considerații personale să-i influențeze hotărârile. Trebuie să se exprime dezaprobarea hotărâtă și accentuată a păcatelor adulterului, desfrânării, a tuturor faptelor imorale și a altor păcate grave. În același timp, trebuie să se facă orice efort pentru a reface și vindeca pe cel greșit. În timp ce lumea devine tot mai îngăduitoare în probleme morale, biserica nu trebuie să coboare standardele puse de Dumnezeu.

Promptitudine în procesul disciplinării

Este datoria bisericii să poarte de grijă ca procesul disciplinării să se desfășoare într-un timp rezonabil și apoi să se comunice deciziile ei cu bunătate și promptitudine. Aplicarea disciplinei este în sine un proces dureros. Un lucru care intensifică frustrarea și suferința membrului și chiar a bisericii locale este întârzierea în administrarea disciplinei.

Prudență în disciplinarea membrilor

„Hristos a arătat lămurit că cei care stăruie pe față în păcat trebuie să fie despărțiți de biserică, dar El nu ne-a încredințat lucrarea de judecare a caracterului și a motivelor. El cunoaște prea bine firea noastră ca să ne încredințeze această lucrare. Dacă am încerca să smulgem din biserică pe cei pe care îi bănuim că nu sunt creștini veritabili, să fim siguri că am face greșeli. Deseori, îi socotim ca fiind fără speranță tocmai pe cei pe care Hristos îi atrage la Sine. Dacă am trata aceste suflete după judecata noastră nedesăvârșită, le-am spulbera probabil și ultima speranță. Mulți care se socotesc creștini, până la urmă, vor fi găsiți cu lipsuri. Vor fi în cer mulți dintre aceia despre care cei din jur nu credeau că vor ajunge acolo. Omul judecă după înfățișare, dar Dumnezeu judecă inima. Neghina și grâul trebuie să crească împreună până la seceriș; iar secerișul este încheierea timpului de probă.

În cuvintele Mântuitorului se mai găsește o lecție, o lecție de îngăduință minunată și de dragoste plină de gingășie. După cum neghina își are rădăcinile împletite strâns cu acelea ale grâului, tot astfel frații falși din biserică pot fi strâns legați de ucenicii adevărați. Caracterul adevărat al acestor pretinși credincioși nu se dă pe față în întregime. Dacă ei ar fi despărțiți de biserică, alții, care altfel ar fi rămas statornici, ar putea să se poticnească” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 45).

Pastorii sau bisericile locale să nu stabilească criterii ale calității de membru - Nici pastorul, nici biserica locală, nici Conferința nu au autoritatea să stabilească pentru biserică criterii ale calității de membru. Această autoritate aparține întregului corp al bisericii și este exercitată prin organizația legal constituită a bisericii în Conferința Generală. Oricine caută să aplice alte criterii decât cele înfățișate mai sus nu reprezintă corect biserica.

„Dumnezeu conduce un popor și nu câțiva indivizi izolați, unul aici, altul colo, unul crezând într-un fel, altul, în alt fel. Îngerii lui Dumnezeu fac lucrarea încredințată lor. Îngerul al treilea conduce și curăță un popor care trebuie să înainteze în armonie cu el. Unii aleargă înaintea îngerilor care conduc poporul acesta, dar ei trebuie să se întoarcă din drumul lor și să-i urmeze în umilință pe îngeri, fără să le-o ia înainte” (*Testimonies*, vol. 1, pag. 207).

Într-o adunare legal constituită - Membrii pot fi disciplinați de către biserică pentru motive temeinice, numai într-o adunare administrativă a bisericii locale legal convocată, după ce comitetul bisericii locale a examinat cazul. Adunarea trebuie să fie prezidată de un pastor hirotonit sau de un pastor asistent, care are calitatea de prezbiter hirotonit al bisericii respective, sau, în absența acestuia și în înțelegere cu el sau cu președintele Conferinței, de un prezbiter hirotonit al bisericii respective.

Votul majorității – Membriilor li se poate retrage calitatea de membru al bisericii sau pot fi puși sub disciplină numai prin votul majorității membrilor prezenți și care votează, cu ocazia unei adunări legal constituite. „... Majoritatea bisericii este puterea care trebuie să-i dirijeze pe membri, ca indivizi” (*Idem*, vol. 5, pag. 107).

Comitetul bisericii nu poate retrage calitatea de membru - Comitetul bisericii poate recomanda acesteia, într-o adunare adminis-

trativă, retragerea calității de membru în dreptul unei persoane, dar în nici o împrejurare nu are dreptul să ia decizia finală. Secretarul bisericii va șterge numele din registrul acesteia numai pe baza votului exprimat într-o adunare administrativă, în afara cazurilor de deces.

Dreptul membrului de a fi ascultat în apărare - Este un principiu fundamental de drept, prin care fiecare membru are posibilitatea să fie ascultat în apărare, să aducă dovezi și să-și pună martori. Nici o biserică nu trebuie să voteze retragerea calității de membru a unei persoane în împrejurări care-i răpesc acest drept, dacă acesta dorește să-l folosească. Biserica trebuie să anunțe membrul cu privire la intenția de a-i lua în discuție cazul, dându-i astfel ocazia să fie prezent.

Membrii nu pot fi reprezentați de avocați - Lucrarea bisericii în administrarea ordinii și disciplinei este o funcție eclesiastică și în nici un sens nu are de-a face cu procedura civilă sau legală. De aceea, biserica nu recunoaște dreptul vreunui membru de a-și aduce un avocat care să-l reprezinte în vreo adunare sau în vreun comitet chemat să administreze ordinea și disciplina sau pentru orice altă problemă legată de biserică. Așadar, membrii noștri trebuie informați că nu li se va da ascultare dacă vor încerca să aducă un avocat în adunare cu acest scop. Biserica trebuie, de asemenea, să ceară ca toți cei care nu sunt membri ai bisericii să părăsească ședința convocată pentru administrarea ordinii și disciplinei bisericii, cu excepția faptului că sunt chemați ca martori.

Membrii să nu fie șterși pentru neparticipare - Cei ce absentează trebuie să fie vizitați cu credincioșie de conducătorii bisericii. Fiecare trebuie să fie încurajat să frecventeze biserica, explicându-i-se gravitatea neglijării obligațiilor calității de membru al bisericii, prin absența nemotivată pe o perioadă nedeterminată, fără să raporteze bisericii despre credința și nădejdea sa. Dacă, datorită vârstei, infirmității sau unei alte cauze, care nu poate fi evitată, unui membru îi este cu neputință să participe cu regularitate la serviciile de cult, trebuie să socotească de datoria sa să păstreze legătura cu conducătorii bisericii prin scris sau prin alte mijloace. Dar, atâta vreme cât o persoană rămâne credincioasă doctrinelor bisericii, neparticiparea la serviciile divine ale acesteia nu trebuie să fie considerată un motiv suficient pentru a i se retrage calitatea de membru.

Membrii care pleacă și nu raportează - Când un membru pleacă din biserică, este dator să informeze prezbiterul sau secretarul cu privire la noua lui adresă. Câtă vreme rămâne membrul acelei biserici, trebuie să-și recunoască răspunderea de a raporta în mod regulat bisericii și de a-și trimite zecimea și darurile. Este de dorit ca un astfel de raport să fie trimis cel puțin o dată pe trimestru. Totuși, dacă membrul nu lasă nici o adresă și dacă nu face nici un efort să contacteze biserica lui și să-și trimită raportul și este imposibil să fie găsit, în acest caz, după o lipsă de doi ani, poate să i se retragă calitatea de membru, prin votul bisericii, cu condiția ca slujbașii acesteia să poată dovedi că au încercat cu stăruință să-l găsească, dar fără succes. Secretarul va scrie în coloana coresponzătoare „adresă necunoscută”, „șters prin vot”.

Membrii nu pot fi excluși pentru motive financiare - Un membru nu trebuie șters niciodată din registrul bisericii pentru motivul că nu poate sau nu este dispus să dea ajutor financiar pentru oricare din obiectivele bisericii. Calitatea de membru al bisericii are, în primul rând, o bază spirituală, dar este datoria fiecărui membru să susțină lucrarea bisericii cu mijloace financiare, pe măsura posibilităților lui. Însă nu trebuie niciodată să i se ia calitatea de membru numai din cauză că nu poate sau nu este dispus să participe financiar la vreunul din proiectele bisericii.

Ștergerea membrilor din registru la cerere - Trebuie să se dea pe față grijă în tratarea aceluia membru care cere ca numele lui să fie șters din registru. Deși recunoaștem dreptul fiecărui individ de a hotărî dacă urmează sau nu să aparțină bisericii, unui astfel de membru trebuie să-i fie acordat timp suficient pentru meditație și cugetare serioasă și trebuie făcut orice efort pentru a-l readuce la o experiență satisfăcătoare. Scrisorile de retragere a calității de membru vor fi prezentate comitetului bisericii, care le va prezenta, la rândul lui bisericii, cu ocazia unei adunări administrative legal constituite. Din considerație creștină față de cel în cauză, hotărârea va fi luată fără o discuție publică.

Anunțarea persoanelor cărora li s-a retras calitatea de membru - Este datoria bisericii care retrage cuiva calitatea de membru, de a-l anunța în scris cu privire la hotărâre, asigurându-l că ea a fost luată cu părere de rău și că există în continuare preocupare pentru starea sa spirituală. Acolo unde este posibil, comunicarea trebuie făcută în mod

personal de către pastorul bisericii sau de către un delegat al comitetului acesteia. Membrului greșit trebuie să i se dea asigurarea că biserica va continua să speră că reunirea va avea loc și că într-o zi ne vom bucura împreună în împărăția lui Dumnezeu de părtășie veșnică.

Reprimirea unei persoane căreia i s-a retras calitatea de membru - Când unei persoane i s-a retras calitatea de membru, biserica trebuie să păstreze legătura cu ea, în măsura în care este posibil și să manifeste față de ea un spirit de prietenie și dragoste, străduindu-se s-o câștige și s-o aducă înapoi la staul. O persoană căreia i s-a retras calitatea de membru poate fi reprimită ca membru, atunci când mărturisește relele comise, face dovada unei pocăințe adevărate, a unei schimbări a vieții și demonstrează în mod evident că se va supune fără rezerve ordinii și disciplinei bisericii. Această reprimire va fi făcută de preferință în biserica din care membrul a fost exclus. Totuși, acest lucru nu este totdeauna posibil. În acest caz, biserica în care persoana cere să fie reprimită trebuie să se informeze de la biserica de care aceasta a aparținut cu privire la motivele pentru care i-a fost retrasă calitatea de membru.

Deoarece retragerea calității de membru este cea mai serioasă formă de disciplină, perioada de timp înainte ca o astfel de persoană să fie reprimită trebuie să fie suficient de lungă pentru a se putea demonstra că problemele care au condus la retragerea calității de membru au fost rezolvate, fără urmă de îndoială. Reprimirea ca membru al bisericii este precedată, în mod normal, de rebotezare.

Dreptul la apel pentru reprimire - În cazul în care slujbașii bisericii refuză să ia în considerație cererea de reprimire din partea unui membru exclus, el are dreptul de a apela la biserica locală pentru a fi ascultat. Biserica nu trebuie să neglijeze sau să refuze să-l asculte. Dacă aceasta refuză, cel în cauză are dreptul să ceară să fie ascultat de comitetul executiv al Conferinței de care aparține biserica. Dacă, după o ascultare imparțială și completă, comitetul Conferinței este de acord că biserica a comis o nedreptate, poate recomanda reprimirea membrului exclus. Dacă însă i se refuză în continuare calitatea de membru, comitetul îl poate recomanda ca membru într-o altă biserică. Pe de altă parte, dacă sunt temeiuri pentru susținerea bisericii în refuzul reprimirii ca membru, hotărârea aceasta va fi consemnată.

Transferarea membrilor aflați sub cenzură - Nici o biserică nu trebuie să primească pe cineva ca membru dacă acesta se află sub cenzura altei biserici. O astfel de acțiune ar trece cu vederea ofensa pentru care altă biserică a aplicat disciplina.

Primirea ca membru a unei persoane care se află sub disciplină constituie o încălcare atât de serioasă a regulamentului bisericii, încât biserica ofensatoare ar putea fi supusă disciplinei aplicate de adunarea generală a Conferinței.

Căsătoria, divorțul și recăsătorirea

Învățăturile biblice cu privire la căsătorie

Originea căsătoriei – Căsătoria este o instituție divină stabilită de Însuși Dumnezeu înainte de căderea omului, când toate lucrurile, inclusiv căsătoria, erau „foarte bune” (Gen. 1:31). „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup” (Gen. 2:24). „Dumnezeu a celebrat prima căsătorie. Astfel, această instituție a fost inițiată de Creatorul universului. Căsătoria este onorabilă; ea a fost unul dintre primele daruri ale lui Dumnezeu pentru om și este una din cele două instituții pe care, după cădere, Adam le-a luat cu el dincolo de porțile paradisiului.” (*The Adventist Home*, pag. 25-26)

Unicitatea căsătoriei – Dumnezeu a intenționat să facă din căsătoria lui Adam cu Eva tiparul pentru toate căsătoriile viitoare, iar Hristos a întărit acest concept original spunând: „Oare n-ați citit că Ziditorul de la început i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască și a zis: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și cei doi vor fi un singur trup?” Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup, deci ce a împreunat Dumnezeu omul să nu despartă.” (Matei 19:4-6).

Permanența căsătoriei – Căsătoria este un angajament pentru o viață între soț și soție, și între cuplu și Dumnezeu (Marcu 10:2-9; Rom. 7:2). Pavel arată că angajamentul pe care Hristos l-a făcut cu biserica este un model pentru relația dintre soț și soție (Ef. 5:31-32). Dumnezeu a intenționat ca relația de căsătorie să fie la fel de permanentă ca și relația lui Hristos cu biserica.

Intimitatea sexuală în căsătorie – Intimitatea sexuală este un dar sfânt al lui Dumnezeu pentru familia umană. Este o parte integrală a căsătoriei, rezervată numai celor căsătoriți (Gen. 2:24; Prov. 5:5-20). O astfel de intimitate desemnată pentru a fi împărtășită exclusiv între soț și soție, promovează o apropiere în permanentă creștere, promovează bucuria și siguranța și asigură perpetuarea rasei umane. Pe lângă faptul că este monogamă, căsătoria, așa cum a fost instituită de Dumnezeu, este o relație heterosexuală (Matei 19:4-5).

Parteneriatul în căsătorie – Unitatea în căsătorie este realizată prin respect și iubire mutuală. Nici una nu este superioară (Ef. 5:21-28). „Căsătoria, o unire pe viață, este un simbol al unirii dintre Hristos și biserica sa. Spiritul pe care îl manifestă Hristos față de biserică este spiritul pe care soțul și soția trebuie să-l manifeste unul față de altul” (*Testimonies*, vol. 7, p. 46). Cuvântul lui Dumnezeu condamnă violența în cadrul relațiilor personale (Gen. 6:11-13; Ps. 11:5; Isaia 58:4,5; Rom. 13:10; Gal. 5:19-21). Spiritul lui Hristos a fost oferit să iubească și să accepte, să caute să-i zidească pe alții, mai degrabă decât să-i abuzeze sau să-i înjosească (Rom. 12:10; 14:19; Ef. 4:26; 5:28,29; Col. 3:8-14; 1 Tes. 5:11). Între urmașii lui Hristos, nu există loc pentru un control tiranic și pentru abuz de putere (Mat. 20:25-28; Ef. 6:4). Violența în cadrul căsătoriei și familiei este dezgustătoare (vezi *The Adventist Home*, pag. 343).

„Nici soțul, nici soția nu trebuie să pretindă să stăpânească. Domnul a trasat principiul care trebuie să călăuzească în această problemă. Soțul trebuie să-și îngrijească cu drag soția, după cum Domnul Hristos îngrijește cu drag biserica. Iar soția trebuie să-și respecte soțul și să-l iubească. Amândoi trebuie să cultive spiritul de bunătate, fiind hotărâți ca niciodată să nu se înstrăineze și să nu se jignească unul pe altul” (*Testimonies*, vol. 7, pag. 47).

Efectele căderii omului asupra căsătoriei – Intrarea păcatului în lume a afectat în mod nefavorabil căsătoria. Când Adam și Eva au păcătuit au pierdut unitatea relației pe care o aveau cu Dumnezeu și unul cu celălalt (Gen. 3:6-24). Relația lor a început să fie marcată de vinovăție, rușine, critică și durere. Oriunde domnește păcatul, efectele sale amare asupra căsătoriei includ: înstrăinare, abandon, necredincioșie, neglijare, abuz, violență, separare, divorț, dominarea unuia asupra altuia și perversiuni sexuale. Căsătoriile în care există mai multe soții sunt de asemenea, o expresie a efectelor păcatului asupra instituției căsătoriei. Cu toate că s-au practicat în timpurile Vechiului Testament, aceste căsătorii nu sunt în armonie cu intenția divină. Planul lui Dumnezeu pentru căsătorie cere poporului Său să se ridice deasupra tradițiilor culturii populare care sunt în conflict cu viziunea biblică.

Restaurare și vindecare – 1. *Idealul divin de a fi recreat în Hristos* - În lucrarea de salvare a lumii din păcat și de consecințele sale, Dumnezeu caută de asemenea, să restaureze căsătoria după idealul

original. Acest lucru este intenționat pentru viețile acelor care au fost născuți din nou în împărăția lui Hristos, pentru cei a căror inimă a fost sfințită de Duhul Sfânt și care au ca scop primordial al vieții să-L proslăvească pe Domnul Isus Hristos (vezi de asemenea 1 Petru 3:7; *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pag. 53,54).

2. *Unitatea și egalitatea în a fi restaurați în Hristos* – Evanghelia accentuează iubirea și supunerea soțului și soției unul față de celălalt (1 Cor. 7:3-4; Ef. 5:21). Modelul pentru conducerea bărbatului este iubirea și slujirea până la sacrificiu de sine, pe care Hristos l-a manifestat față de biserică (Ef. 5:24,25). Atât Petru cât și Pavel vorbesc despre nevoia de respect în relația căsătoriei (1 Petru 3:7; Ef. 5:22,23).

3. *Harul la îndemâna tuturor* – Dumnezeu caută să restabilească, să întregească și să-i împace cu Sine pe toți aceia care au eșuat în atingerea standardului divin (2 Cor. 5:19). Aceasta îi include și pe aceia care au experimentat ruperea relației de căsătorie.

4. *Rolul bisericii* – Moise în Vechiul Testament și Pavel în Noul Testament se ocupă cu problemele cauzate de căsătoriile dezmembrate (Deut. 24:1-5; 1 Cor. 7:11). Amândoi, în timp ce descoperă și afirmă idealul, lucrează în mod constructiv și salvator cu aceia care au eșuat în atingerea standardului divin. În mod similar, biserica de astăzi este chemată să descopere și să afirme idealul lui Dumnezeu pentru căsătorie și, în același timp, să fie o comunitate a împăcării, iertării și vindecării, dând pe față înțelegere și compasiune când apar astfel de experiențe.

Învățăturile biblice cu privire la divorț

Scopul original al lui Dumnezeu – Divorțul este contrar scopului original al lui Dumnezeu în crearea căsătoriei (Mat. 19:3-8; Marcu 10:2-9), dar Biblia nu tace în legătură cu acest subiect. Pentru că divorțul a avut loc ca parte a experienței omului căzut, legislația biblică a fost dată pentru a limita stricăciunile cauzate de el (Deut. 24:1-4). Biblia caută în mod hotărât să înalțe căsătoria și să descurajeze divorțul, prin descrierea bucuriilor iubirii și credincioșiei în căsătorie (Prov. 5:18-20; Cânt.Cânt. 2:16; 4:9-5:1), referindu-se la căsătorie ca la relația dintre Dumnezeu și poporul Său (Is. 54:5; Ieremia 3:1), prin concentrarea asupra posibilităților de iertare și înnoire maritală (Osea 3:1-3) și prin

sublinierea oroarei lui Dumnezeu față de divorț și față de mizeria pe care o cauzează (Maleahi 2:15,16). În continuare Isus restaurează imaginea de la început a căsătoriei ca un angajament pe viață între bărbat și femeie și între cuplu și Dumnezeu (Mat. 19:4-6; Marcu 10:6-9). Multe instrucțiuni biblice susțin mariajul și caută să corecteze problemele care tind să slăbească sau să distrugă fundamentul căsătoriei (Ef. 5:21-33; Evrei 13:4; 1 Petru 3:7).

Căsătoriile pot fi distruse – Căsătoria este întemeiată pe principiile iubirii, loialității, credincioșiei, încrederii și ajutorului, susținute de ambii parteneri în ascultare de Dumnezeu (Gen. 2:24; Mat. 19:6; 1 Cor. 13; Ef. 5:21-29; 1 Tes. 4:1-7). Când aceste principii sunt violate, căsătoria este în pericol. Scriptura descoperă că circumstanțe tragice pot distruge căsătoria.

Harul divin – Harul divin este singurul remediu pentru despărțirea în căsătorie. Când căsătoria eșuează, foștii parteneri ar trebui să fie încurajați să-și analizeze experiența și să caute voia lui Dumnezeu pentru viața lor. Dumnezeu oferă mângâiere aceluia care au fost răniți. Dumnezeu de asemenea, acceptă pocăința celor care au comis cele mai distructive păcate, chiar și aceluia care poartă cu ei consecințe ireparabile (2 Sam. 11; 12; Psalm 34:18; 86:5; Ioel 2:12,13; Ioan 8:2-11; 1 Ioan 1:9).

Motive pentru divorț – Scriptura recunoaște concubinajul și/sau adulterul (Mat. 5:32), ca și abandonul de către partenerul necredincios (1 Cor. 7:10-15) ca motive pentru divorț.

Învățăturile biblice cu privire la recăsătorire

Nu există în Scriptură o învățătură clară cu privire la recăsătorirea după divorț. Totuși, putem deduce din cuvintele lui Isus din Matei 19:9 că este permisă recăsătorirea pentru cineva care a rămas credincios, în timp ce partenerul a fost găsit necredincios cu privire la legământul căsătoriei.

Poziția bisericii cu privire la divorț și recăsătorire

Recunoscând învățăturile Bibliei cu privire la căsătorie, biserica este conștientă că relațiile de căsătorie, în multe cazuri, sunt departe de ideal. Problema divorțului și a recăsătoririi poate fi văzută în adevărata lumină numai dacă este privită din punctul de vedere al cerului și în lumina experienței grădinii Edenului. Crearea, după chipul Său, a ființelor care aveau să se înmulțească, să umple pământul și să trăiască împreună în curăție, armonie și fericire, a fost un fapt important în planul cel sfânt al lui Dumnezeu pentru lumea aceasta. El a creat-o pe Eva din coasta lui Adam și i-a dat-o acestuia ca soție. Astfel a fost instituită căsătoria, Dumnezeu fiind autorul acestei instituții și oficiantul primei căsătorii. După ce Domnul a descoperit lui Adam natura minunii săvârșite asupra lui, și anume că Eva era în adevăr os din oasele lui și carne din carnea lui, niciodată nu se putea naște vreo îndoială în mintea lui că cei doi nu erau un singur trup. Nici nu se putea naște vreo îndoială în mintea vreunuia din cei care formau perechea sfântă că Dumnezeu nu a intenționat ca familia lor să dureze veșnic.

Biserica aderă, fără rezervă, la această concepție despre căsătorie și cămin, considerând că orice degradare a acestei concepții înalte este, în aceeași măsură, o degradare a idealului creștin. Credința potrivit căreia căsătoria este o instituție divină se întemeiază pe Sfintele Scripturi. Prin urmare, orice părere și raționament în domeniul atât de complicat al divorțului și recăsătoririi trebuie armonizate constant cu acel ideal sfânt descoperit în Eden.

Biserica crede în Legea lui Dumnezeu; de asemenea crede și în mila iertătoare a lui Dumnezeu. Ea crede că biruința și mântuirea pot fi obținute la fel de sigur de aceia care au păcătuit în problema divorțului și recăsătoririi, ca și de aceia care au greșit în ceea ce privește oricare alt standard sfânt al lui Dumnezeu. Nimic din ce este prezentat aici nu are intenția să minimalizeze harul sau iertarea lui Dumnezeu. În temere de Domnul, biserica prezintă principiile și rânduielile care să fie aplicate în această problemă a căsătoriei, a divorțului și a recăsătoririi.

Deși căsătoria a fost încheiată pentru prima dată numai de Dumnezeu, se recunoaște faptul că acum oamenii trăiesc pe acest pământ sub

guvernare civilă. De aceea, primul lucru care trebuie păstrat lămurit în minte este că instituția căsătoriei are atât un aspect divin, cât și unul civil. Aspectul divin este guvernat de legile lui Dumnezeu, iar cel civil este guvernat de legile statului.

În armonie cu aceste principii, declarațiile următoare stabilesc poziția Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea cu privire la subiectul divorțului și al recăsătoririi:

1. Când Isus a zis: „omul să nu despartă”, El a stabilit o regulă de conduită pentru biserică, sub dispensațiunea harului. Ea trebuie întotdeauna privită mai presus de orice legislație civilă, care ar încălca interpretarea dată de El legii divine care guvernează relația căsătoriei. El instituie aici o regulă pentru urmașii Săi, care trebuie să o accepte chiar dacă statul sau uzanța îngăduie sau nu o libertate mai mare. „În predica de pe munte, Isus a declarat lămurit că nu poate exista nici o desfacere a legăturii căsătoriei, cu excepția necredincioșiei față de legământul căsătoriei” (*Cugetări de Muntele Fericirilor*, pag. 53; Matei 5,32; vezi și Matei 19,9).
2. Necredincioșia față de legământul căsătoriei a fost, în general, înțeleasă ca însemnând adulter și/sau desfrânare. Totuși, cuvântul folosit în Noul Testament pentru desfrânare include și alte diferite perversiuni sexuale (1 Cor. 6,9; 1 Tim. 1,9,10; Rom. 1,24-27). De aceea, perversiunile sexuale, incluzând incestul, abuzarea sexuală a copiilor și practicile homosexuale, sunt recunoscute de asemenea, ca fiind o folosire greșită a puterilor sexuale și o încălcare a intențiilor lui Dumnezeu cu privire la căsătorie. Ca urmare, și acestea constituie cauze pentru separare sau divorț.
Chiar dacă Sfintele Scripturi îngăduie divorțul pentru motivele menționate mai sus, ca și pentru abandonarea de către partenerul necredincios (1 Cor. 7:10-15), trebuie făcute eforturi stăruitoare din partea bisericii și a celor interesați în împăcarea părților, sfătuind partenerii să manifeste unul față de celălalt un spirit creștin de iertare și împăcare. În cadrul asistării procesului de împăcare, biserica este sfătuită să manifeste dragoste și dorință de mântuire față de cuplu.
3. În cazul că împăcarea nu se poate realiza, soțul care a rămas credincios are dreptul biblic să divorțeze și să se recăsătorească.

4. Partenerul care a încălcat legământul căsătoriei (vezi punctele 1 și 2 de mai sus) va fi pus sub disciplină de către biserica locală (vezi cap. 14, *Disciplina în biserică*, p. 187). Dacă partenerul se pocăiește sincer, va fi pus sub cenzură de către biserică pe o perioadă de timp stabilită, mai degrabă decât să-i fie retrasă calitatea de membru. Partenerului care nu face dovada unei pocăințe depline și sincere, i se va retrage calitatea de membru. În caz că încălcarea a adus ocară publică asupra cauzei lui Dumnezeu, pentru a păstra standardele ei înalte, cât și bunul ei nume, biserica trebuie să retragă calitatea de membru persoanei respective, chiar dacă aceasta dă dovadă de pocăință.

Oricare din aceste forme de disciplină trebuie aplicate de biserica locală într-o manieră care să caute să împlinească cele două obiective ale disciplinei bisericii – să corecteze și să salveze. În evanghelia lui Hristos, partea salvatoare a disciplinei este întotdeauna legată de o transformare autentică a păcătosului într-o făptură nouă în Isus Hristos.

5. Un partener care a încălcat legământul căsătoriei și care a divorțat, nu are dreptul moral să se căsătorească cu altcineva cât timp partenerul care a rămas credincios legământului căsătoriei trăiește și rămâne necăsătorit și cast. Dacă face acest lucru, fiind membru, i se va retrage calitatea de membru. Persoanei cu care se căsătorește, dacă este membră, i se va retrage de asemenea, calitatea de membru.
6. Se recunoaște că uneori relațiile de căsătorie se înrăutățesc până acolo încât este mai bine pentru soț și soție să se despartă. „Celor căsătoriți le poruncesc, nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat. (Dacă este despărțită să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei). Și nici bărbatul să nu-și lase nevasta” (1 Cor. 7,10.11). În multe asemenea cazuri, îngrijirea copiilor, reglementarea drepturilor de proprietate sau chiar protecția personală pot face necesară o schimbare în statutul căsătoriei. În asemenea cazuri, s-ar putea să se permită obținerea a ceea ce în unele țări este cunoscut ca fiind „despărțire legală”. Însă, în unele jurisdicții civile, o astfel de despărțire se poate obține numai prin divorț.

O despărțire sau un divorț care rezultă datorită unor factori cum ar fi: violența fizică, sau „necredințioșia față de legământul căsătoriei” (vezi punctele 1 și 2) nu dă nici unuia dintre soți dreptul biblic de a se recăsători, afară de cazul că, între timp, cealaltă parte s-a recăsătorit, a comis adulter sau desfrânare sau a decedat. Dacă un membru care a fost divorțat în felul acesta se recăsătorește, fără aceste temeieri biblice, i se va retrage calitatea de membru; iar partenerului cu care s-a căsătorit, dacă este membru, i se va retrage, de asemenea, calitatea de membru (vezi pag. 198, 199).

7. Un partener care a încălcat legământul căsătoriei, a divorțat și, apoi s-a recăsătorit, sau o persoană care a fost divorțată pe alt motiv decât cel menționat la punctele 1 și 2, s-a recăsătorit și i s-a retras calitatea de membru, nu poate fi reprimat ca membru, cu excepția celor arătate mai jos.
8. Contractul de căsătorie nu este doar mai sfânt, ci și infinit mai complex decât contractele obișnuite prin implicațiile sale posibile, spre exemplu, în cazul în care se nasc copii. De aceea, în cazul unei cereri de reprimire în cadrul bisericii, opțiunile pe care le are la îndemână cel pocăit vor fi în mod sever limitate. Înainte de a se lua o hotărâre finală, cererea lui de reprimire va fi adusă de biserica locală, prin pastor sau conducătorul de district, înaintea comitetului Conferinței, pentru sfat și recomandare, cu privire la pașii care ar putea fi făcuți de cel pocăit, în vederea reprimirii.
9. Reprimirea în biserică a celor cărora li s-a retras calitatea de membru pentru motivele prezentate la punctele anterioare se va face, în mod normal, prin rebotezare (vezi pag. 203).
10. Când o persoană căreia i s-a retras calitatea de membru este reprimită ca membră a bisericii, conform celor prevăzute la punctul 8, trebuie manifestată o grijă deosebită pentru păstrarea unității și armoniei bisericii, prin neacordarea de răspunderi de conducere unei astfel de persoane, îndeosebi într-o slujbă care necesită hirotonirea, fără o consultare foarte atentă cu Conferința.
11. Nici un pastor adventist de ziua a șaptea nu are dreptul să officieze recăsătorirea vreunei persoane care, după prevederile paragrafelor anterioare, nu are dreptul biblic de a se recăsători.

Slujirea familiei de către biserica locală

Biserica, în calitate de agent mântuitor al lui Hristos, trebuie să slujească membrilor în toate nevoile lor și să hrănească pe oricine, pentru ca toți să crească într-o experiență creștină matură. Lucrul acesta este mai ales adevărat atunci când membrii trebuie să ia decizii importante în viață cum ar fi căsătoria, și experiențe nefericite cum ar fi divorțul. Când un cuplu căsătorit este în pericol de a se destrăma, trebuie să se facă orice efort de către parteneri și de către cei din biserică sau familie, care îi slujesc, cu scopul de a-i conduce la împăcare, în armonie cu principiile divine, pentru refacerea relațiilor rănite. (Osea 3:1-3; 1 Cor. 7:10,11; 13:4-7; Gal. 6:1).

Există resurse disponibile la nivelul bisericii locale sau altor organizații ale bisericii care-i pot asista pe membri în dezvoltarea unui cămin creștin puternic. Aceste resurse includ: (1) Programe pentru pregătire premaritală; (2) Programe de instruire pentru cuplurile căsătorite și familiile lor, și (3) Programe de susținere a familiilor despărțite și a celor divorțați.

În domeniul instruirii și orientării în cazul căsătoriei, a vindecării și refacerii în caz de divorț, suportul pastoral este vital. Funcția pastorală în cel din urmă caz este atât disciplinară, cât și de susținere. Această funcție include împărtășirea informațiilor relevante pentru caz, totuși dezvăluirea informațiilor sensibile trebuie făcută cu multă discreție. Doar această preocupare etică n-ar trebui să fie motivul pentru evitarea acțiunilor disciplinare stabilite în secțiunile de mai sus (de la 1-11).

Membrii bisericii sunt chemați să-i ierte și să-i accepte pe aceia care au căzut, așa cum și Dumnezeu îi iartă (Isaia 54,5-8; Matei 6,14.15; Efeseni 4,32). Biblia îndeamnă la răbdare, compasiune și iertare manifestate prin grijă față de cei greșiți (Mat. 18,10-20; Gal. 6,1.2). În timpul în care persoanele sunt sub disciplină, prin cenzură sau prin retragerea calității de membru, biserica – în calitate de instrument al misiunii lui Dumnezeu trebuie să facă orice efort pentru a păstra cu aceștia o legătură grijulie care să-i hrănească din punct de vedere spiritual.

Organizarea, unificarea și dizolvarea de biserici

Organizarea unei biserici

Bisericile sunt organizate de un pastor hirotonit, la recomandarea comitetului Conferinței. Întrucât organizarea unei biserici are o mare însemnătate președintele Conferinței locale trebuie să fie invitat să participe, ori de câte ori este posibil.

Când o grupă de credincioși botezați, bine instruiți în cunoașterea soliei, este pregătită să-și asume responsabilitățile unei biserici organizate, trebuie să fie consultat președintele Conferinței și să se stabilească de comun acord o dată când urmează să aibă loc organizarea.

După ce credincioșii botezați sunt adunați, este bine să se prezinte o scurtă expunere a principiilor călăuzitoare ale credinței noastre, cum ar fi: credința în Dumnezeu, compusă din Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, mântuirea prin har, prin credință, nașterea din nou, preoția Domnului Hristos, a doua venire, Legea lui Dumnezeu, Sabatul, natura omului, starea morților, judecata, biserica, botezul, serviciul de împărtășire, darurile duhovnicești, isprăvnicia creștină, sănătatea și temperanța, unitatea familiei omenești în Isus Hristos și standardele sociale creștine. Vor fi citate două-trei texte reprezentative pentru susținerea fiecărei învățături.

După ce s-a făcut aceasta, se va face apel ca toți cei care sunt de acord cu aceste principii și doresc să se unească în părtașia bisericii să vină în față. Numele fiecăruia trebuie să fie înregistrat. Dacă unul sau mai mulți sunt deja membri ai bisericii Conferinței sau ai altei biserici, cel ce oficiază trebuie să se asigure de lucrul acesta și să aibă deja scrisorile de recomandare necesare pentru a se uni cu această nouă biserică. Astfel, aceștia vor constitui un nucleu.

Dacă însă nici unul dintre cei prezenți nu este membru în altă parte, atunci trei membri (de preferință, păzitori ai Sabatului bine întemeiați) dintre cei prezenți vor fi selectați ca nucleu. Apoi vor fi puse următoarele întrebări: Primiți pe Isus Hristos ca Mântuitor al vostru personal? Sunteți

în deplină armonie cu principiile de credință care v-au fost deja prezentate? Ați fost botezați prin scufundare? Sunteți în relații bune unul cu altul și vă bucurați de încredere reciprocă?

Dacă la aceste întrebări se răspunde afirmativ, cei trei sunt declarați nucleu constitutiv al noii biserici. Apoi sunt citite, unul după altul, numele de pe listă, și fiecăruia i se pun întrebările de mai sus și se ia votul celor care constituie nucleul pentru primirea ca membru al bisericii. Fiecare persoană primită în felul acesta devine membru al bisericii și este calificată să voteze numele următoare. Trebuie manifestată o deosebită grijă ca între cei primiți ca membri să existe părtășie deplină și dragoste frățească. Dacă se ridică vreo problemă, fie de natură doctrinară, fie de relații frățești, și situația nu poate fi rezolvată la timp, cu amabilitate și tact, primirea se amână.

După ce au fost primiți toți, biserica este o entitate completă și gata pentru alegerea slujbașilor. Trebuie să fie ales un comitet de numiri, având ca președinte pastorul care oficiază. Acest comitet va face propuneri pentru ocuparea diferitelor slujbe în biserică. După alegerea slujbașilor, prezbiterii vor fi hirotoniți. După o scurtă prezentare a datoriilor ce revin unui prezbiter și a răspunderilor reciproce ale membrilor, prezbiterii vor fi chemați la amvon și invitați să îngenuncheze, în timp ce pastorul officiant se va ruga și va pune mâinile peste ei, pentru a arăta că biserica îi pune deoparte pentru această slujbă. Pentru hirotonirea diaconilor va avea loc un serviciu de consacrare mai scurt. După ce s-au făcut toate acestea, biserica este pe deplin organizată și gata pentru slujire.

Înainte ca adunarea să se încheie, va fi luată o hotărâre prin care se cere Conferinței să primească biserica nou-organizată în rândul bisericilor surori, cu ocazia sesiunii următoare a Conferinței.

Se va avea grijă ca fiecare slujbaș să fie bine instruit cu privire la datoriile lui. Biserica trebuie să aibă un set pentru Cina Domnului și materialele necesare pentru rânduiala spălării picioarelor. Casierul, secretarul și ceilalți slujbași vor fi dotați cu registrele și chitanțierele necesare. Trebuie să se dea o atenție deosebită tuturor acestor amănunte, deoarece prosperitatea viitoare a bisericii depinde într-o mare măsură de grija dată pe față în organizarea și instruirea ei. Acolo unde se poate, serviciul de împărtășire trebuie să fie officiat cu ocazia organizării bisericii.

Unificarea de biserici

Când se recomandă unificarea a două biserici, comitetul Conferinței va lua o hotărâre pentru recomandarea unei astfel de lucrări. Într-o adunare legal constituită, prezidată de președintele Conferinței, de pastorul local sau de un alt pastor hirotonit, fiecare biserică va vota cu privire la problema unificării. După ce a fost luată o hotărâre favorabilă de către ambele biserici, va fi stabilită o adunare comună a celor două biserici, condusă de președintele Conferinței, sau, în lipsa lui, de un pastor hirotonit, numit de Conferință.

Va fi pregătită o declarație de consimțire întocmită cu grijă, în care vor fi menționate motivele pentru unificare și vor fi precizate toate problemele deosebite care ar putea fi implicate, cum ar fi rezolvarea situației proprietăților, răspunderea pentru obligațiile financiare etc. Această declarație va stabili condițiile înțelegerii pe baza cărora se va face unificarea. Se va preciza numele nou al bisericii unificate și eliberarea din funcție a tuturor slujbașilor celor două biserici. Adoptarea acestei înțelegeri de către toți cei prezenți încheie procesul de unificare a celor două biserici. Apoi va fi ales comitetul de numiri pentru a propune slujbașii bisericii unificate în vederea slujirii pentru restul mandatului. O copie a înțelegerii va fi păstrată la Conferință.

Când acest pas a fost făcut, întreaga frățietate a celor două biserici se unește în noua organizație. În astfel de împrejurări, nu este îngăduit ca vreun membru să rămână în afara listei întocmite cu ocazia unificării. Corpul unit devine răspunzător pentru ordinea și disciplina tuturor membrilor săi. Membrii aflați sub disciplină vor fi tratați așa cum este prevăzut în acest *Manual*.

Registrele și rapoartele celor două biserici fac parte din rapoartele bisericii unificate. Conferința trebuie să fie anunțată, pentru ca la următoarea ei sesiune să se ia hotărârile necesare.

Dizolvarea sau excluderea de biserici

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele, cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără

prihană... Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui” (Ef. 5,25-30).

Aceasta trebuie să fie totdeauna atitudinea față de bisericile locale în administrarea disciplinei, atât față de membrul individual, cât și față de o biserică locală ca întreg, gata întotdeauna să ajute și să o salveze pentru cauza lui Dumnezeu. Pot apărea situații care fac necesară dizolvarea unei biserici. S-ar putea ca un număr mare de membri să se mute în altă parte, așa încât cei rămași să nu fie suficienți pentru susținerea organizației. Uneori, apar dificultăți care amenință viața unei biserici. Acolo unde soluționarea acestei probleme cere o acțiune disciplinară, se recomandă să fie organizată o serie de adunări de reedreptare. Aceste adunări se pot ține cu scopul de a recupera biserica din starea ei nefericită și de a ajuta membrii să-și reînnoiască legământul cu Domnul. Acest lucru este mai bun decât luarea de măsuri care ar conduce la o ruptură în biserică și care ar putea face necesară dizolvarea.

Bisericile pot fi dizolvate sau excluse dintre celelalte biserici surori pentru următoarele motive:

1. Pierderea de membri - Sunt ocazii când, în ciuda încercărilor de a păstra o biserică, se pierd atât de mulți membri prin mutare din zonă, prin moarte sau prin apostazie, încât existența bisericii este amenințată. În asemenea împrejurări, comitetul Conferinței va lua o hotărâre prin care va recomanda bisericii respective dizolvarea.

Înainte ca o biserică locală să ia hotărârea finală de dizolvare, membrii rămași vor fi sfătuiți să se transfere în alte biserici.

Dacă rămân destui membri, această lucrare se poate face prin convocarea unei adunări, sub conducerea președintelui Conferinței sau a unui pastor desemnat de acesta. La o astfel de adunare, pot fi votate scrisorile de transfer pentru toți membrii rămași, aflați în ordine, pentru a se uni cu alte biserici. În felul acesta, biserica se dizolvă la recomandarea comitetului Conferinței. Astfel, comitetul Conferinței poate să consemneze dizolvarea bisericii.

Dacă, după aprecierea comitetului Conferinței, au rămas prea puțini membri pentru a convoca o adunare, acesta are autoritatea să-i recomande altor biserici sau bisericii Conferinței pe membrii care sunt în ordine. În acest fel, biserica este dizolvată.

Dacă, la data dizolvării, sunt membri sub disciplină cărora, din acest motiv, nu li se poate acorda scrisoare de transfer, calitatea lor de membri va fi menținută provizoriu în comunitatea Conferinței, în timp ce administrația Conferinței depune toate eforturile ca, în cel mai scurt timp posibil, să ajute acești membri să dobândească o experiență creștină satisfăcătoare. Dacă efortul are succes, pot fi confirmați ca membri ai bisericii Conferinței sau li se pot da scrisori de transfer către alte biserici. Dacă nu pot fi ajutați și recuperați, vor fi excluși prin votul comitetului Conferinței.

2. Disciplină - Ocazii pentru excluderea de biserică din motive disciplinare sunt, din fericire, foarte rare, deoarece misiunea bisericii este să caute și să mântuiască. Acolo unde persistă probleme serioase, cum ar fi apostazia, refuzul de a acționa în armonie cu prevederile *Manualului bisericii* sau răzvrătirea împotriva Conferinței, trebuie făcute eforturi stăruitoare pentru a înlătura necesitatea excluderii. Pastorul va căuta să adâncească viața spirituală a bisericii prin predicare și vizite personale. Cu sprijinul Conferinței, se va ține o serie de adunări de reînviore care să-i conducă pe membri la o reînnoire a legământului lor cu Domnul. Dacă aceste eforturi nu au succes, pastorul, în colaborare cu comitetul Conferinței, se va sfătui cu biserica și cu conducerea ei, căutând să aducă vindecare și împăcare și să păstreze biserica în calitatea ei de martoră pentru Dumnezeu și pentru adevărul Său mântuitor.

În toate eforturile de a ajuta o biserică greșită și în toate aspectele oricărei discipline care va fi aplicată, trebuie să se dea pe față spiritul lui Hristos. Spiritul acesta este descris foarte frumos și convingător în Efeseni 5,25-30, unde Pavel ne spune că Hristos iubește biserica și Și-a dat viața pentru ea, ca să poată avea bucuria de a o prezenta Tatălui Său ceresc ca o biserică slăvită.

Măsurile de redresare sunt preferabile îngăduirii unei deteriorări a relațiilor, care ar putea duce la excluderea bisericii.

Totuși, dacă toate străduințele de a păstra biserica dau greș, comitetul Conferinței trebuie să facă un studiu atent cu privire la excluderea bisericii. Dacă se ajunge la această hotărâre, ea va fi consemnată în procesele verbale ale comitetului Conferinței cu recomandarea de excludere și cu precizarea motivelor, apoi se va proceda după cum urmează:

ORGANIZAREA, UNIFICAREA ȘI DIZOLVAREA DE BISERICI 219

- a. Într-o adunare administrativă a bisericii respective, se va prezenta hotărârea de a recomanda excluderea bisericii, pentru informare și examinare, împreună cu motivele care justifică hotărârea;
- b. În cazul în care biserica nu primește recomandarea, ea ar putea adopta una din următoarele căi:
  1. Să acționeze pentru eliminarea cauzelor care ar face necesară disciplina, acceptând specificările Conferinței și cerând acesteia să revină asupra recomandării de dizolvare sau excludere.
  2. Să apeleze la comitetul executiv al uniunii care să arbitreze în interesul bisericii respective.
- c. În eventualitatea că biserica se menține în stare de răzvrătire sau comitetul executiv al uniunii susține recomandarea Conferinței de excludere a bisericii, Conferința va convoca o ședință a comitetului executiv și va face recomandarea adunării generale a Conferinței de excludere a bisericii, prezentând și motivele care stau la baza recomandării.
- d. Dacă adunarea generală a Conferinței hotărâște excluderea, Conferința va aplica hotărârea.

Grija față de membri - Printre membrii unei biserici care a fost dizolvată sau exclusă, pot exista membri credincioși, care doresc să rămână în cadrul Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Pentru a veni în ajutorul lor, calitatea lor de membru va fi păstrată provizoriu, până la 90 de zile, în comunitatea Conferinței, pentru a oferi ocazie celor ce doresc să devină membri ai bisericii Conferinței sau să fie transferați la o altă biserică, aleasă de ei. Situația lor va fi apreciată de comitetul Conferinței și, dacă este satisfăcătoare, aceștia pot fi recomandați ca membri bisericii Conferinței sau altei biserici, alese de ei.

Numele membrilor unei biserici dizolvate sau excluse care sunt sub disciplină vor fi trimise secretarului Conferinței, pentru a fi în atenția comitetului acesteia, așa cum se precizează în secțiunea de mai sus (*1. Pierderea de membri*), cu privire la dizolvarea bisericii datorată pierderii de membri.

Sesiunea Conferinței va acționa în toate cazurile - În orice caz de dizolvare sau excludere a unei biserici, pentru orice motiv, va fi prezentat un raport la sesiunea următoare a Conferinței, când se va face o recomandare de ștergere a bisericii respective de pe lista bisericilor aparținătoare Conferinței.

Bunurile, fondurile și registrele - După dizolvarea sau excluderea unei biserici datorată pierderii membrilor sau pentru motive disciplinare, toate darurile, toate evidențele financiare și toate proprietățile comune sau personale, fie că sunt deținute în numele bisericii, al Conferinței, fie al altei asociații legale denominaționale, sunt încredințate spre păstrare Conferinței. Conferința, deci, are dreptul, autoritatea și datoria să administreze, să ocrotească și să dispună de proprietatea și de fondurile mai sus amintite. Toate registrele și evidențele unei astfel de biserici vor fi ținute în custodia secretarului și/sau a trezorerului Conferinței.

Amvonul nu este o tribună a ideilor personale

Nici un pastor, prezbiter sau altă persoană nu are dreptul să facă din amvon o tribună pentru apărarea punctelor de doctrină sau a procedurilor disputate. Biserica nu conferă nimănui dreptul de a folosi părerile și opiniile personale ale cuiva în felul acesta.

Membrii care consideră că au o lumină contrară adevărilor deja stabilite ale bisericii, trebuie să ceară sfat de la conducătorii responsabili.

„Există mii de ispite deghizate pentru cei care au lumina adevărului; singura siguranță pentru noi este să nu primim nici o doctrină nouă, nici o interpretare personală originală a Scripturii fără să o prezentăm, mai întâi, fraților cu experiență. Prezentați-o înaintea lor într-un spirit umil, cooperant, cu rugăciune serioasă, și dacă ei nu văd nici o lumină în ea, supuneți-vă judecății lor, căci ‘în mulțimea sfătuitoarelor se află siguranța’” (*Testimonies*, vol. 5, pag. 293).

Biserica primară a urmat acest sfat. Atunci când a apărut o deosebire de păreri asupra unui punct important al doctrinei în Antiohia, credincioșii au trimis reprezentanți la Ierusalim pentru ca problema să fie supusă judecății apostolilor și prezbiterilor. Credincioșii din Antiohia au acceptat cu bucurie hotărârea acestui conciliu și astfel au fost păstrate unitatea și dragostea frățească în biserică.

Sfatul de mai sus din partea Domnului nu trebuie în nici un caz să fie privit ca o împiedicare a cuiva de la studiul sârguincios al Scripturii, ci ca o protecție împotriva infiltrării în biserică a teoriilor false și a doctrinelor eronate. Dumnezeu dorește ca poporul Său să cerceteze cu credincioșie Cuvântul Său pentru a primi lumină și adevăr, dar nu dorește ca ei să fie abătuți de învățături false.

Biblia este o mină de adevăr. „Nici chiar pământul nu este atât de brăzdat cu filoane de aur și atât de plin de lucruri prețioase, cum este Cuvântul lui Dumnezeu” (*Parabolele Domnului Hristos*, pag. 67). Noi avem datoria să căutăm cu zel această comoară.

„Nimeni să nu considere că nu mai are nimic de învățat. Profunzimea minții omenești poate fi măsurată; operele scriitorilor omenești pot fi cunoscute în întregime; dar zborul celei mai înalte, mai profunde și mai întinse imaginații omenești nu-L poate cuprinde pe Dumnezeu. Dincolo de ceea ce putem noi înțelege se întinde infinitul. Noi n-am văzut decât licăririle gloriei divine și ale cunoștinței și înțelepciunii nemărginite, noi am lucrat, ca să zicem așa, numai la suprafața minei, în timp ce minereul bogat în aur se află în adâncime, ca răsplata a aceluia care va săpa până când îl va găsi. Uneltele trebuie înfipite adânc și tot mai adânc în mină, și rezultatul va fi comoara cea prețioasă. Printr-o credință adevărată, cunoștința divină va deveni cunoștința omenească” (*Idem*, pag. 74).

„Celui ce se află într-o legătură vie cu Soarele neprihănirii i se descoperă mereu o nouă lumină din Cuvântul lui Dumnezeu. Nimeni să nu ajungă la concluzia că nu mai există nici un adevăr de descoperit. Cel care caută adevărul cu zel și cu rugăciune va afla prețioase raze de lumină, care vor străluci din Cuvântul lui Dumnezeu. Mai există încă multe pietre prețioase care așteaptă să fie adunate pentru a constitui proprietatea poporului rămășiței lui Dumnezeu” (*Counsels on Sabbath School Work*, pag. 34).

Atunci când, de pe paginile sfinte, strălucește o nouă lumină pentru a răsplăti căutătorul sânguincios al adevărului, această lumină nu pune în umbră învățăturile mai vechi, ci ele se contopesc, făcând ca învățătura mai veche să devină mai strălucitoare și mai atrăgătoare. Așadar, „cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei” (Prov. 4,18).

Deși copilul lui Dumnezeu trebuie să fie gata să primească orice lumină nouă, el nu trebuie să ia aminte la orice voce, oricât de evlavioasă și de plauzibilă ar părea, care l-ar îndepărta de doctrinele fundamentale ale Bibliei.

„Noi nu trebuie să primim cuvintele celor care vin cu o solie care contrazice punctele specifice ale credinței noastre. Ei adună o mulțime de texte din Scriptură și le îngrămădesc pentru a-și sprijini teoriile lor preferate. Așa s-a întâmplat mereu în ultimii cincizeci de ani. În timp ce Scriptura este Cuvântul lui Dumnezeu și trebuie respectată, aplicarea învățăturilor ei constituie o mare greșală, dacă prin aceasta este mutat vreunul din stâlpii de bază pe care Dumnezeu i-a întărit în ultimii cincizeci de ani. Cel

care face o astfel de aplicare nu cunoaște minunata demonstrare a Duhului Sfânt, care a dat putere și forță soliilor din trecut, primite de poporul lui Dumnezeu” (*Counsels to Writers and Editors*, pag. 32).

Este important ca noi să păstrăm „unirea credinței” (Ef. 4,13). La fel de important este să căutăm tot timpul „să păstrăm unirea Duhului prin legătura păcii” (vers. 3). De aici, decurge nevoia de atenție și de cercetare temeinică, însoțite de sfat din partea fraților.

„Dumnezeu conduce un popor afară din lume, pe temelia glorioasă a adevărului veșnic - poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. El va disciplina și va pregăti poporul Său. Ei nu trebuie să nutrească păreri contradictorii, unul crezând un lucru, iar altul având păreri contrare și fiecare mișcându-se independent de trup. Ei vor ajunge cu toți la unitatea credinței prin diversitatea darurilor și slujbelor pe care El le-a dat bisericii. Dacă cineva nutrește păreri proprii despre adevărul biblic, desconsiderându-le pe cele ale fraților lui, își justifică acțiunea, pretinzând că are dreptul să aibă propriile păreri, și apoi le impune altora, cum poate el să împlinească astfel rugăciunea lui Hristos? Și dacă se mai ridică unul și încă unul, fiecare afirmându-și dreptul de a crede și a vorbi ce-i place fără nici o legătură cu credința întregului corp, unde va fi armonia care a existat între Hristos și Tatăl Său, armonie pentru care Hristos S-a rugat ca să existe între frații Lui?

Deși noi avem o lucrare și o responsabilitate individuală în fața lui Dumnezeu, nu trebuie să urmărim propria noastră judecată independentă, indiferent de părerile și sentimentele fraților noștri. O astfel de procedură ar duce la dezordine în biserică. Pastorii au datoria să respecte judecata fraților lor, dar relațiile lor unul cu altul, ca și doctrinele pe care le învață trebuie să fie probate prin lege și mărturie. Dacă inimile sunt gata să asculte, nu va exista dezbinare între noi. Unii sunt înclinați spre dezordine, îndepărtându-se de marile semne de hotar ale credinței. Dar Dumnezeu îi îndeamnă pe slujitorii Lui să fie una în doctrină și spirit...

Trecând în revistă istoria noastră trecută, fiecare pas de înaintare până la poziția noastră prezentă, pot să spun: Lăudat să fie Dumnezeu! Când văd ce a făcut Dumnezeu, sunt plină de uimire și încredere în Hristos, Conducătorul nostru. Nu avem de ce să ne temem pentru viitor decât dacă vom uita drumul pe care ne-a condus Domnul” (*Testimonies to Ministers*, pag. 29-31).

Având în vedere aceste lucruri, este evident faptul că biserica nu poate conferi nimănui dreptul de a-și expune părerile și vederile personale de la amvon. Locul acesta sfânt trebuie să fie rezervat predicării adevărilor sfinte ale Cuvântului divin și prezentării planurilor și directivelor denominaționale în vederea înaintării cauzei lui Dumnezeu (vezi pag. 76, 148, 151, 168-169).

Trebuie să rămânem consacrați Domnului zi de zi și să cerem înțelepciune divină pentru studiul Cuvântului Său sfânt. Potrivit propriei Sale făgăduințe, Duhul Sfânt ne va călăuzi în tot adevărul. Inima și mintea noastră trebuie să fie larg deschise pentru lumina care vine de la Duhul Sfânt, ca razele luminii cerești să poată străluci pe cărarea noastră. Deși trebuie să ne sfătuim cu frații noștri asupra chestiunilor care prezintă dificultăți, trebuie să ne abținem să prezentăm în public vreo problemă care nu este în deplină armonie cu părerile întregii biserici.

---

¹ Coordonatorul de interese

² Pentru un registru de procese verbale poate fi folosit un caiet de format mare sau obișnuit.

³ Acolo unde biserica locală nu are un registru de felul acesta, se va folosi un registru de membri obișnuit, pus la dispoziție de către Conferință.

⁴ Acesta este un nume prescurtat acceptat în locul numelui întreg oficial „Asociația Tinerilor Adventiști de Ziua a Șaptea”.

⁵ Adoptată de Conferința Generală și directorii de tineret ai Diviziunii în iulie 1993.

Rezumatul doctrinelor fundamentale

Acest rezumat al punctelor de doctrină a fost pregătit special în vederea instruirii candidaților pentru botez (vezi pag. 42).

1. Dumnezeu cel viu și adevărat, prima Persoană a Dumnezeirii, este Tatăl nostru ceresc. Prin Fiul Său, Isus Hristos, El a creat toate lucrurile (Mat. 28,18.19; 1 Cor. 8,5.6; Ef. 3,9; Ier. 10,10-12; Evr. 1,1-3; Fapte 17,22-29; Col. 1,16-18).
2. Isus Hristos, a doua Persoană a Dumnezeirii, Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu, este singurul Mântuitor din păcat. Mântuirea omului se realizează prin har, prin credința în El (Mat. 28,18.19; Ioan 3,16; Mica 5,2; Mat. 1,21; 2,5.6; Fapte 4,12; 1 Ioan 5,11.12; Ef. 1,9-15; 2,4-8; Rom. 3,23-26).
3. Duhul Sfânt, a treia Persoană a Dumnezeirii, este reprezentantul lui Hristos pe pământ, care-i conduce pe păcătoși la mântuire și la ascultarea de toate poruncile lui Dumnezeu (Mat. 28,18.19; Ioan 14,26; 15,26; 16,7-15; Rom. 8,1-10; Ef. 4,30).
4. Prin Isus Hristos, credincioșii primesc iertarea de păcatele mărturisite și părăsite și, în măsura în care le-a stat în putere, pagubele au fost înlăturate (Ef. 1,7; Col. 1,14.15; 1 Ioan 1,7-9; Is. 55,6.7; Ez. 33,15; Mat. 5,23.24; 6,14.15).
5. Biblia este Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu și singura normă fundamentală, deplină și suficientă, de credință și practică (2 Tim. 3,15-17; 2 Petru 1,19-21; Ps. 119,9.11.105.130; 1 Tes. 2,13; Is. 8,20; Ier. 15,16; Evr. 4,12).
6. Toți cei care intră în Împărăția cerurilor trebuie să experimenteze convertirea sau nașterea din nou, prin care omul primește o inimă nouă și devine o creatură nouă. Astfel, indiferent de mediul social și etnic, el devine membru al întregii familii din ceruri și de pe pământ (Mat. 18,3; Ioan 3,3; 2 Cor. 5,17; Ez. 36,26.27; Evr. 8,10-12; 1 Petru 1,23; 2,2; Fapte 17,26; Ef. 3,15).
7. Hristos locuiește în inima renăscută, înscriind în ea principiile Legii lui Dumnezeu, conducându-l pe credincios să asculte cu bucurie de

- preceptele ei și dându-i putere de ascultare (2 Cor. 6,16; Ps. 40,8; Evr. 8,10-12; Ioan 14,15; Col. 1,27; 3,16; Gal. 2,20; Ef. 3,14-21).
8. După înălțarea Sa, Hristos Și-a început lucrarea de Mare Preot în locul sfânt din Sanctuarul ceresc, care este reprezentat prin sanctuarul pământesc din dispensațiunea Vechiului Testament. Când Hristos a intrat în a doua fază a slujirii Lui, în sfânta sfintelor, a început judecata de cercetare, prefigurată de serviciul pământesc din Ziua ispășirii. Această lucrare a judecății de cercetare din Sanctuarul ceresc a început în anul 1844, la încheierea celor 2300 de ani, și se va încheia la sfârșitul timpului de probă (Evr. 4,14; 8,1.2; Lev. 16,2.29; Evr. 9,23.24; Dan. 8,14; 9,24-27; Apoc. 14,6.7; 22,11).
  9. A doua venire a lui Hristos este nădejdea bisericii, punctul culminant al Evangheliei și scopul planului de răscumpărare. Isus va reveni în mod literal, personal și vizibil, împreună cu toți sfinții Săi îngeri. Multe semne ale timpului dau mărturie că venirea Lui este aproape. Împlinirea aproape completă a tuturor lanțurilor profetice indică faptul că El „este aproape, este chiar la uși” (Ioan 14,1-3; Tit 2,11-14; Evr. 9,28; Fapte 1,9-11; Apoc. 1,7; Mat. 25,31; Luca 9,26; 21,25-33; Mat. 24,14.36.39.33).
  10. Morții cei neprihăniți vor fi înviați la cea de-a doua venire a lui Hristos. Împreună cu cei dreți aflați în viață, ei vor fi înălțați pentru a întâlni pe Domnul în văzduh și vor merge cu El în ceruri, unde vor petrece cei o mie de ani, cunoscuți sub numele de mileniu (Apoc. 1,7; Ioan 5,25.28.29; Osea 13,14; 1 Cor. 15,51-55; 1 Tes. 4,13-18; Ioan 11,24.25; 14,1-3; Apoc. 20,6.4.5; Is. 25,8.9).
  11. Cei răi care vor fi în viață la a doua venire a lui Hristos vor fi nimiciti de strălucirea venirii Sale. Aceștia, împreună cu morții nelegiuți din toate veacurile, vor învia la a doua înviere, la încheierea celor o mie de ani (2 Tes. 1,7-10; 2,8; Iuda 14.15; Apoc. 20,5.12.15; Ioan 5,28.29; Fapte 24,15; Is. 24,21.22).
  12. La sfârșitul celor o mie de ani, vor avea loc următoarele evenimente: (a) Hristos și cei neprihăniți vor coborî din cer împreună cu Sfânta cetate, Noul Ierusalim (Apoc. 21,2.10); (b) cei răi vor fi înviați pentru judecata finală (Apoc. 20,11.12); (c) cei răi vor primi plata finală a păcatului, atunci când va coborî foc de la Dumnezeu,

din cer, și-i va mistui (Apoc. 20,7-10.14.15) și (d) acest foc, care distruge lucrările păcatului, va curăți pământul (2 Petru 3,10-14; Mal. 4,1.3; Apoc. 20,8.4).

13. Pământul, curățit prin foc și reînnoit prin puterea lui Dumnezeu, va deveni căminul etern al celor răscumparați (2 Petru 3,9-13; Is. 65,17-25; 35,1-10; 45,18; Mat. 5,5; Mal. 4,1-3; Prov. 11,31).
14. Ziua a șaptea din săptămână este semnul veșnic al puterii lui Hristos în calitate de Creator și Răscumărător și este, deci, ziua Domnului, Sabatul creștin, constituind sigiliul viului Dumnezeu. El trebuie să fie respectat de vineri, de la apusul soarelui, până sâmbătă, la apusul soarelui (Gen. 2,1-3; Exod 16,23-31; 20,8-11; Ioan 1,1-3.14; Ez. 20,12.20; Marcu 1,21-32; 2,27.28; Is. 58,13; Luca 4,16; 23,54-56; 24,1; Fapte 17,2; Evr. 4,9-11; Is. 66,22.23; Lev. 23,32).
15. Căsătoria este una dintre instituțiile date de Dumnezeu în grădina Edenului, înainte de intrarea păcatului în lume. Isus a onorat instituția căsătoriei, susținându-i sfințenia și permanența. Noul Testament afirmă, în repetate rânduri, sfințenia relației de căsătorie și arată că în ea se pășește printr-un legământ pe viață de fidelitate și de curăție morală. Intimitățile sexuale dintre bărbat și femeie, în afara căsătoriei sau între persoane de același sex, sunt contrare planului divin și condamnate de Biblie ca fiind păcat. Urmașii lui Hristos vor păstra, prin harul Său, curăția morală în cadrul acestor principii călăuzitoare biblice privitoare la relațiile sexuale. „Voința lui Dumnezeu este sfințirea voastră; să vă feriți de desfrânare” (1 Tes. 4,3).

Soțul și soția, care sunt creștini, trebuie să se iubească și să se respecte unul pe altul, așa cum îi iubește și îi respectă Dumnezeu. Lor li se poruncește să-și iubească și să-și respecte copiii, să-i trateze cu blândețe și să-i învâțe să-L iubească și să-L slujească pe Dumnezeu. În scopul aceasta, ei trebuie să practice închinarea în familie, să participe la Școala de Sabat și la celelalte servicii ale bisericii și, acolo unde este posibil, să frecventeze școli ale bisericii. De asemenea, copiii trebuie să-și îndeplinească responsabilitățile, să-și respecte părinții și să-i asculte (Gen. 2,21-24; Deut. 4,6.7; Mat. 19,3-9; 1 Cor. 6,9-11; Ef. 5,24.25.28; Col. 3,18-21; 1 Tes. 4,3-8; Evr. 10,23-35; 13,4; 1 Petru 3,7).

16. Zecimea este sfântă, destinată Domnului și constituie modalitatea prin care Dumnezeu Își susține lucrarea Sa. Darurile de bunăvoie fac și ele parte din planul lui Dumnezeu pentru susținerea lucrării Sale în toată lumea (Lev. 27,30-32; Mal. 3,8-12; Num. 18,20-28; Mat. 23,23; Prov. 3,9.10; 1 Cor. 9,13.14; 2 Cor. 9,6.7; Ps. 96,8).
17. Nemurirea vine numai prin Evanghelie și va fi acordată ca dar din partea lui Dumnezeu la a doua venire a lui Isus (1 Cor. 15,21.22.51-55; Ps. 146,3.4; Ecl. 9,5.6.10; 1 Tim. 6,15.16; 2 Tim. 1,10; 1 Ioan 5,11.12).
18. Starea omului în moarte este de inconștientă. Toți oamenii, buni sau răi, rămân în mormânt până la înviere (Ecl. 9,5.6; Ps. 115,17; 146,3.4; Iov 14,10-12.21.22; 17,13; Ioan 11,11-14; 1 Tes. 4,13; Ioan 5,28.29).
19. Creștinul este chemat la sfințire. De aceea, viața lui trebuie să se caracterizeze printr-o grijă deosebită în comportare, prin modestie și simplitate în îmbrăcăminte (1 Tes. 3,13; 4,3.7; 5,23; 1 Petru 2,21; 3,15.3-5; Is. 3,16-24; 1 Cor. 10,31; 1 Tim. 2,9.10).
20. Creștinul trebuie să recunoască faptul că trupul lui este templul Duhului Sfânt. De aceea, Îl va onora pe Dumnezeu având grijă de trupul lui în mod inteligent, folosind în mod cumpătat ceea ce este bun și evitând orice lucru dăunător, abținându-se de la orice aliment necurat, de la folosirea, producerea sau comercializarea de băuturi alcoolice, de la folosirea, producerea sau comercializarea tutunului, în oricare din formele lui, și de la folosirea ilegală a narcoticelor sau altor droguri, de la comercializarea lor (1 Cor. 3,16.17; 6,19.20; 9,25; 10,31; 2 Cor. 7,1; Gal. 5,17-21; 6,7.8; 1 Petru 2,9-12; 1 Cor. 10,1-11; Lev. 11,1-8).
21. Biserica nu trebuie să fie lipsită de nici un dar, iar prezența darului profetic este unul dintre semnele de identificare a bisericii rămășiței (1 Cor. 1,5-7; 12,1-28; Amos 3,7; Osea 12,10.13; Apoc. 12,17; 19,10).
Advențiștii de Ziua a Șaptea recunosc că acest dar s-a manifestat în viața și lucrarea Ellenei G. White.
22. Biblia învață despre necesitatea unei organizații bine definite a bisericii. Membrii acestei organizații au obligația sfântă să-i fie supuși, să o susțină cu credincioșie și să ia parte la păstrarea ei. Ei sunt sfătuiți să nu părăsească obiceiul de a se aduna laolaltă (Mat. 16,16-18; Ef. 1,10-23; 2,19-22; 1 Cor. 14,33.40; Tit 1,5-9; Mat. 18,15-18; 1 Cor. 12,12-28; 16,1-3; Evr. 10,25; Fapte 4,32-35; 6,1-7).

23. Botezul prin scufundare simbolizează moartea, înmormântarea și învierea lui Isus Hristos și exprimă în mod deschis credința în harul Său mântuitor și renunțarea la păcat și la lume. El este recunoscut ca o condiție de intrare în biserică (Mat. 3,13-17; 28,19; Fapte 2,38.41-47; 8,35-39; 16,32.33; 22,16; Rom. 6,1-11; Gal. 3,27; Col. 3,1-3).
24. Rânduiala Cinei Domnului comemorează moartea Mântuitorului, iar participarea membrilor la ea este esențială pentru dezvoltare și părtășie creștină. Ea este precedată de rânduiala spălării picioarelor, ca pregătire pentru acest serviciu solemn (Mat. 26,26-29; 1 Cor. 11,23-26; Ioan 6,48-56; 13,1-17; 1 Cor. 11,27-30).
25. În viața creștină, există o despărțire totală de practicile lumești, cum ar fi: jocul de cărți, frecventarea teatrului, dansul etc., care tind să slăbească și să distrugă viața spirituală (2 Cor. 6,15-18; 1 Ioan 2,15-17; Iacob 4,4; 2 Tim. 2,19-22; Ef. 5,8-11; Col. 3,5-10).
26. Prin studiul Cuvântului, Dumnezeu ne vorbește, dându-ne lumină și putere, iar prin rugăciune, sufletul este unit cu Dumnezeu. Acestea sunt mijloacele rânduite de Cer pentru câștigarea biruinței în lupta cu păcatul și pentru dezvoltarea caracterului creștin (Ps. 19,7.8; 119,130; Ioan 6,63; 17,17; 1 Petru 2,2; 1 Tes. 5,17; Luca 18,1; Ps. 55,17; Is. 50,4).
27. Fiecare membru al bisericii se află sub porunca sacră dată de Isus să-și folosească talentele în lucrarea personală a câștigării de suflete, contribuind la răspândirea Evangheliei în toată lumea. Atunci când se va încheia această lucrare, Isus va reveni (Mat. 25,14-29; 28,18-20; Apoc. 22,17; Is. 43,10-12; 2 Cor. 5,17-20; Rom. 10,13-15; Mat. 24,14).
28. Potrivit modului Său nepărtinitor de a-i trata pe oameni, avertizându-i cu privire la evenimentele viitoare, care le vor afecta în mod vital destinul, Dumnezeu a proclamat apropiata revenire a lui Isus Hristos. Această solie pregătitoare este simbolizată de întreita solie îngerească din Apocalips 14 și își găsește împlinirea în actuala mișcare premergătoare celei de a doua veniri. Aceasta a dat naștere rămășiței sau Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, care păzește poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus (Amos 3,7; Mat. 24,29-34; Apoc. 14,6-10; Zah. 3,13; Mica 4,7.8; Apoc. 14,12; Is. 26,2; Apoc. 22,14).

Supliment pentru Uniunea Română

1. Cu privire la aplicarea subcapitolului „Rebotezarea” (pag. 48,49):

Biserica din România a urmat în mod consecvent aprecierea din *Manual* privitoare la intrarea în biserică a celor ce vin din alte confesiuni creștine: „Se recunoaște faptul că rebotezarea este de dorit”. Această poziție este susținută și de un pasaj din cartea *Evangelism*, în care Ellen White scria: „Astăzi sunt mulți care au călcat fără să știe unul dintre preceptele legii lui Dumnezeu. Când mintea este iluminată și cerințele celei de-a patra porunci sunt puse înaintea conștiinței, ei se văd păcătoși în fața lui Dumnezeu... Căutătorul sincer după adevăr nu va prezenta necunoașterea legii ca scuză pentru păcat. Lumina era la îndemâna sa. Cuvântul lui Dumnezeu este clar și Hristos îi poruncește să studieze Scripturile. El recunoaște legea lui Dumnezeu ca sfântă, dreaptă și bună și se pocăiește de păcatul său... Botezul său dinainte nu-l mai satisface acum... El a murit din nou față de păcat și dorește să fie din nou îngropat cu Hristos prin botez, ca să poată învia în trăirea unei vieți noi. O asemenea cale este în armonie cu exemplul lui Pavel, care a botezat pe convertiții iudei. Această istorisire a fost înregistrată de Duhul Sfânt ca o lecție pentru instruirea bisericii” (pag. 372).

Propoziția privind rebotezarea face parte dintr-o frază mai lungă, care sună astfel: „Deși biserica nu insistă pentru rebotezarea celor care vin la noi din alte denominațiuni, care au fost deja botezați prin scufundare și care au trăit o viață creștină consecventă, în armonie cu lumina pe care au avut-o, se recunoaște faptul că rebotezarea este de dorit”.

Această poziție este practic identică cu cea adoptată la sesiunea Conferinței Generale din 1886. Documentul de bază în această privință este un pasaj din cartea *Evangelism* (pag. 372-373), cu subtitlul: „Rebotezarea nu trebuie pusă ca o condiție pentru noii convertiți”. Ideile principale sunt următoarele:

- (a) Modul de lucru cu persoanele care vin din alte biserici, în care au fost botezate prin scufundare, trebuie să fie caracterizat prin înțelegere, răbdare și tact. Prezentarea prematură și brutală a acestui punct poate da noilor convertiți simțământul că, făcând astfel, ei „tăgăduiesc toată experiența lor religioasă anterioară.” Mai mult chiar, „rezultatul a fost că unii s-au îndepărtat de adevăr”. Dimpotrivă, atunci când „acest subiect este prezentat cu grijă, în spiritul dragostei și al blândeții”, „I se dă lui Dumnezeu posibilitatea să lucreze cu Duhul Sfânt asupra minții, așa încât persoana să fie pe deplin convinsă și satisfăcută cu privire la acest pas de înaintare”.
- (b) După ce adevărurile esențiale ale Bibliei au fost prezentate și acceptate, hotărârea finală privind rebotezarea trebuie să aparțină persoanei în cauză.

„Acesta este un subiect cu privire la care fiecare trebuie, în cugetul și în conștiința sa, să ia o hotărâre în temere de Dumnezeu.” „Nimeni nu trebuie să fie conștiință pentru altcineva și să ceară sau să impună rebotezarea.” „Există o mână divină care îi călăuzește, un Duh divin care mișcă inima lor, și astfel ei vor ști ce trebuie să facă și o vor face.” Biserica trebuie să manifeste încredere în lucrarea Duhului lui Dumnezeu asupra aceluia care primesc adevărurile esențiale ale mântuirii. În tratarea acestui subiect, nu trebuie lăsat să se strecoare un spirit de polemică și luptă.

- (c) Având în vedere toate acestea, rebotezarea convertiților din alte biserici creștine, în care au fost botezați prin scufundare, nu trebuie făcută o condiție pentru intrarea în biserică. Suntem avertizați să „nu mergem înaintea Domnului, stabilind pentru alții condiții pe care El nu ne-a cerut să le stabilim. Nu este datoria nici unuia dintre profesorii noștri să impună cuiva rebotezarea”.

Către încheierea pasajului, Ellen White arată în mod clar că, de repetate ori, a primit de la Domnul îndrumări cu privire la acest subiect, în mod special datorită greșelii pe care unii pastori sinceri au făcut-o, insistând prea mult asupra rebotezării. „Mi s-a arătat că bunul frate... și alții dintre pastorii noștri fac o greșeală la un anumit punct în experiența lor, punând subiectul rebotezării pe primul plan și făcând din el o condiție pentru intrarea în biserică. Acest subiect nu trebuie tratat astfel. Rebotezarea trebuie privită ca un mare privilegiu și o binecuvântare, iar toți cei care vor fi rebotezați, dacă vor ajunge la o înțelegere corectă asupra acestui subiect, o vor privi la fel”.

În aplicarea acestor recomandări este necesară o pregătire înțeleaptă a bisericii, o atitudine plină de înțelegere și iubire, care să permită Duhului lui Dumnezeu să conducă pe fiecare. Asemenea conduită va conduce la încredere în lucrarea lui Dumnezeu asupra inimii, va promova responsabilitatea individuală a convertiților și va influența favorabil activitatea de evanghelizare.

Pastorul și comitetul bisericii vor studia îndeaproape cazul fiecărei persoane care solicită intrarea în biserică prin mărturisire de credință. Multă înțelepciune și iubire răscumpărătoare vor fi arătate celor care nu au putut avea parte de întreaga lumină în biserică în care au fost botezați, chiar atunci când aceasta a fost o mișcare, care are o poziție de critică distructivă față de biserică. În cazurile în care se constată că persoana în cauză a avut o cunoaștere suficientă a adevărului și a ales să se atașeze unei grupări dezbinătoare, se va arăta clar că o pocăință adevărată pentru răul săvârșit cuprinde și rebotezarea.

Fiecare caz de acest fel va fi studiat și tratat individual. În cazul primirii unei persoane prin mărturisire de credință, instruirea va fi făcută cu aceeași seriozitate ca și pentru botez. Este recomandabil ca primirea să fie făcută într-un cadru special, nu doar ca o adăugire la o ceremonie de botez sau ca o formalitate. Se va face tot ce este necesar pentru o integrare completă a noului membru în părtășia spirituală și în activitatea bisericii.

2. *Cu privire la desfășurarea Cinei Domnului (pag. 81):*

„Cea mai mare parte din pâine se frânge de obicei înainte, rămânând doar o mică parte pe fiecare platou pentru a fi frântă de pastor sau prezbiteri.”

Motivația acestei sugestii este scurtarea duratei serviciului. În bisericile din țara noastră, timpul nu este un element major și, ca urmare, se recomandă menținerea practicii frângerii întregii cantități de pâine în cadrul ceremoniei, după rugăciunea de binecuvântare.

3. *Cu privire la participarea la Cina Domnului („Cine poate participa”, pag. 84-86):*

„Advenștii de ziua a șaptea practică Cina Domnului deschisă. Toți cei care și-au predat viața Mântuitorului sunt liberi să participe.”

Așa cum reiese din paragraful de mai sus, în practica generală a bisericii, participarea la Cina Domnului este deschisă celor care, având o înțelegere a însemnătății actului, doresc acest lucru. Citatul prezentat ca bază din cartea *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „În amintirea Mea”, poate fi mult mai bine înțeles în situația din multe țări, în care o parte însemnată a populației are sau avea o moștenire protestantă și deci o bună pregătire doctrinală și sufletească. Aceasta înseamnă și o familiarizare cu semnificația spirituală a Cinei, așa cum este învățată în Biblie. Populația din țara noastră este într-o situație în general mult diferită, în ceea ce privește nivelul de educație religioasă și de viață spirituală. Tocmai din această cauză, în țara noastră, solicitările de participare la Cină, din partea celor care nu sunt membri, sunt rare și neobișnuite. Astfel, practica bisericii din țara noastră este justificată de viață și, în general, poate fi menținută.

Este cu totul nejustificată și nerecomandabilă invitarea tuturor celor prezenți, indiferent de apartenența lor religioasă, să participe la Cina Domnului. Totuși, este necesar să fim pregătiți pentru situațiile în care creștini cu o experiență spirituală temeinică, care ascultă de Domnul Hristos, potrivit luminii de care dispun, mișcați fiind de Duhul lui Dumnezeu, cu ocazia participării la prezentarea Cuvântului, care este premergătoare Cinei, își exprimă dorința de a participa la aceasta. În acest caz, urmează ca pastorul sau prezbiterul să aibă o discuție personală cu persoana în cauză. O prezentare plină de iubire și seriozitate a privilegiilor, ca și a răspunderilor solemne ale participării la Cină (1 Cor. 11,27-29), o va ajuta pe aceasta să ia o hotărâre care să se dovedească cu adevărat o binecuvântare, pentru acel moment și pentru viitor. Această discuție va fi o ocazie bună pentru a îndrepta privirile către adevărul deplin, așa cum este în Domnul Hristos, și a-i câștiga inima pentru o ascultare completă, din iubire față de Mântuitorul.

Este important, de asemenea, ca pastorul să pregătească cu grijă biserica pentru o asemenea eventualitate, așa încât persoanele în cauză să fie tratate cu tot respectul și încurajate de iubirea care se comemorează prin acest eveniment.

Astfel, rezultatul va fi o lărgire a cercului în care se manifestă iubirea Mântuitorului și nu conflict în interiorul bisericii sau tensiune cu cei care nu sunt încă în ea.

În ceea ce privește participarea copiilor din familiile adventiste la Cina Domnului, *Manualul* este explicit. Este confirmată poziția că participarea la Cină este rezervată celor care și-au predat viața Domnului Hristos. Atunci când copiii din familiile adventiste fac acest lucru, ei se pregătesc pentru botez și apoi sunt botezați.

4. *Cu privire la consecințele cenzurii, („Disciplinarea prin cenzură”, pag. 196, 197):*

„Totuși, cel pus sub cenzură nu este lipsit de privilegiul participării la binecuvântările Școlii de Sabat, la serviciile de închinare ale bisericii sau la rânduielile Casei Domnului.”

Manualul arată că o persoană sub disciplina temporară a bisericii nu trebuie exclusă de la participarea la Cina Domnului. Cina este privită ca un act de slujire plină de har pentru cei pe care Satana i-a înfrânt, ca o manifestare a iubirii necondiționate, care vindecă, aduce împăcare și refacere.

Pentru aplicarea acestei prevederi, este necesară o lucrare de educare a bisericii locale, astfel încât ea să fie pregătită să primească cu bunătate creștină pe cel ce a greșit, să transmită un mesaj al încrederii în pocăința lucrată de Duhul lui Dumnezeu și dorința unei depline reintegrări a celui greșit în obștea bisericii.

În același timp, persoana în cauză are datoria să se cerceteze cu seriozitate, potrivit celor scrise în 1 Corinteni 11, 27-29. Persoana va solicita să participe la Cina Domnului atunci când a trăit o pocăință adevărată pentru păcatul săvârșit și pentru răul produs bisericii. Aceasta cuprinde și întoarcerea de la păcat, îndreptarea vieții, repararea răului săvârșit și refacerea legăturilor frățești cu cei cărora li s-a greșit.

Având în vedere atât binecuvântările, cât și responsabilitatea solemnă a participării la Cina Domnului, persoana sub disciplină nu va pretinde cu aroganță „dreptul” de a se împărtăși, iar biserica locală nu-i va refuza acest privilegiu, atunci când condițiile sunt îndeplinite, ci va contribui la manifestarea iubirii răscumpărătoare simbolizate prin Cina Domnului. Comitetul bisericii va discuta și va clarifica din timp aceste cazuri.

5. *Cu privire la lucrarea de tineret (pag. 87, 115, 137)*

Pentru pagina 87: Programul de companioni a fost dezvoltat de Uniunea Română pentru a răspunde nevoilor adolescenților cuprinși în categoria de vârstă 15-19 ani. Programul are la bază grupa mică de prieteni coordonată de un instructor adult. Numele provine dintr-un cuvânt din latină „companion”,

com (împreună) + *panis* (pâine), deci companionii sunt cei care frâng pâinea împreună. Din punct de vedere biblic, un model potrivit pentru acest program se regăsește în atitudinea de viață a moabitei Rut. Companionul își propune și adoptă un mod de viață similar cu cel al tinerei care a dovedit loialitate, compasiune și credincioșie față de prietena ei, Naomi.

În afară de parcurgerea celor trei secțiuni din caietele de companioni (autocunoaștere și dezvoltare personală, cunoașterea interpersonală și dezvoltarea relațiilor, cunoașterea lui Dumnezeu și misiune), activitățile mai includ ocazii de închinare și studiu, excursii și tabere, specializări, activități sociale și misionare. Echipa de conducere este formată, după principiul de la celelalte secțiuni, din conducătorul programului de companioni și ajutoarele sale. Aceștia sunt aleși de biserică la alegerile dintre instructorii pregătiți la cursurile organizate de Conferință. Dacă la data alegerilor în comunitate nu există instructori acreditați de Conferință, comitetul va numi echipa de conducători pentru companioni după ce aceștia vor participa la un curs de formare.

Pentru pagina 115: În România, calificările care se oferă juniorilor sunt: Ucenic, Călător, Mesager și Navigator. Calificarea Ghid Asistent face tranziția către statutul de instructor. Calificările Ghid și Master Ghid sunt calificările instructorilor.

Pentru pagina 137: Deoarece Uniunea Română a dezvoltat un program pentru adolescenți și anume programul de companioni, în Asociația tinerilor adventiști vor fi cuprinși tineri cu vârsta între 19 și 30 de ani.

Cuprins

Introducere	3
Dezvoltarea istorică a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	3
Istoricul Manualului Bisericii	3
Conținutul Manualului bisericii	5
Procedura pentru modificări la Manualul bisericii	5
Clarificarea sensului	6
Folosirea termenului de Conferință etc.	6
Ediția prezentă	6

CAPITOLUL 1

Autoritatea bisericii și Manualul Bisericii	7
Autoritatea bisericii în biserica primară	7
Autoritatea bisericii în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea	7

CAPITOLUL 2

Biserica viului Dumnezeu	9
Nici un zid de despărțire	9
Obiectul suprem al grijii lui Hristos	10
Împotrivirea vrăjmașului	11
Biserica, desăvârșită în Hristos	12

CAPITOLUL 3

Punctele fundamentale de credință ale Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea	14
--	----

CAPITOLUL 4

Organizația, întemeiată pe principii divine	26
Temeiuri biblice pentru organizare	26
Importanța vitală a organizației	27
Scopul lui Dumnezeu cu privire la organizare	28

CAPITOLUL 5

Forma de organizare în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea	30
Forme de conducere în biserică	30
Cele patru nivele de organizare în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea	31
Instituțiile bisericii	32
Conferința Generală, cea mai înaltă autoritate	32
Autoritatea bisericii și Manualul Bisericii	33

CAPITOLUL 6

Calitatea de membru al bisericii	34
Calitatea de membru are o bază spirituală	34
Botezul, o cerință a Evangheliei	34
<i>Botezul, o condiție a intrării în biserică</i>	35
<i>Modul în care se oficiază botezul</i>	35
<i>Pastorii să instruiască temeinic candidații înainte de botez</i>	35
<i>Examinarea publică</i>	36
<i>Legământul de botez</i>	36
Jurământul de botez și botezul	37
<i>Jurământul de botez</i>	37
<i>Certificatul de botez și angajament</i>	39
<i>Primirea candidaților</i>	40
<i>Primirea membrilor care nu sunt cunoscuți</i>	40
<i>Ceremonia botezului</i>	41
Membri în ordine	41
Transferarea de membri	41
<i>Transferarea membrilor bisericii</i>	41
<i>Metoda acordării scrisorilor de transfer</i>	41
<i>Secretarul întocmește scrisoarea</i>	42
<i>Calitatea de membru în perioada transferului</i>	42
<i>Primirea de membri în condiții internaționale dificile</i>	43
<i>Completarea raportului statistic</i>	43
<i>Dacă un membru nu este primit</i>	43
<i>Nu se acordă scrisoare membrilor aflați sub disciplină</i>	44
<i>Biserica acordă scrisoare numai celor în ordine</i>	44
<i>Nu se votează o scrisoare fără acordul membrului în cauză</i>	44
<i>Comitetele bisericilor locale nu pot acorda scrisori de transfer</i>	45
Comunitatea Conferinței/misiunii/câmpului	45
Grupe organizate	45
Probleme legate de primirea și îndepărtarea membrilor	47
<i>Primirea de membri prin mărturisire de credință</i>	47
<i>Ștergerea de nume</i>	48
<i>Nu se păstrează evidența membrilor excluși</i>	48
Rebotezarea	48
<i>Despre convertiți din alte confesiuni religioase</i>	48
<i>Despre membri ai bisericii și foști adventiști de ziua a șaptea</i>	49

CAPITOLUL 7

Slujbașii bisericii și datorile lor	50
Calitățile slujbașilor	50
<i>Calități morale</i>	50
<i>Calități religioase</i>	50
<i>Biserica trebuie să fie ocrotită și hrănită</i>	51
<i>Respectul și stima acordate pastorilor și slujbașilor bisericii</i>	52
<i>Să nu fie numiți în grabă într-o slujbă</i>	53
<i>Cei ce se împotrivesc unității nu sunt potriviți să fie puși în slujbe</i>	53
<i>Primejdia alegerii celor care refuză să coopereze cu ceilalți</i>	54
Calitatea de membru este necesară pentru adunările electivă	54
Durata mandatului	55
Prezbiterul bisericii	55
<i>O slujbă foarte importantă</i>	55
<i>Conducător religios al bisericii</i>	55
<i>Capabil să prezinte Cuvântul</i>	55
<i>Durata mandatului</i>	55
<i>Hirotonirea prezbiterului local</i>	56
<i>Instruirea și echiparea prezbiterilor</i>	56
<i>Lucrarea prezbiterului este numai pentru biserica locală</i>	56
<i>Susține toate ramurile lucrării din biserică</i>	57
<i>Relația cu pastorul hirotonit</i>	57
<i>Conducerea serviciilor bisericii</i>	58
<i>Serviciul botezului</i>	58
<i>Ceremonia căsătoriei</i>	58
<i>Conlucrarea cu Conferința/misiunea/câmpul</i>	58
<i>Susținerea lucrării mondiale</i>	59
<i>Încurajarea plătirii zecimii</i>	59
<i>Distribuirea responsabilităților</i>	59
<i>Primul prezbiter</i>	60
<i>Prezbiterul nu este delegat din oficiu</i>	60
<i>Limitarea autorității</i>	60
Conducători ai bisericii locale	60
Diaconul	60
<i>Importanța slujbei</i>	61
<i>Comitetul diaconilor</i>	62
<i>Diaconii trebuie să fie hirotoniți</i>	62
<i>Diaconii nu sunt autorizați să officieze</i>	62

<i>Datoriile diaconilor</i>	62
1. <i>Asistarea serviciilor divine și a întâlnirilor</i>	63
2. <i>Vizitarea membrilor</i>	63
3. <i>Pregătirea pentru serviciul botezului</i>	63
4. <i>Asistarea ceremoniei Cinei Domnului</i>	63
5. <i>Grija pentru săraci și bolnavi</i>	63
6. <i>Grija și păstrarea bunurilor bisericii</i>	63
<i>Diaconeasa</i>	64
<i>Datoriile diaconeselor</i>	64
1. <i>Asistarea botezurilor</i>	64
2. <i>Pregătirile pentru serviciul Cinei Domnului</i>	64
3. <i>Grija pentru săraci și bolnavi</i>	65
<i>Comitetul diaconeselor</i>	65
<i>Secretarul bisericii locale</i>	65
<i>O slujbă importantă</i>	65
<i>Nici un nume adăugat sau șters din registru fără votul bisericii</i>	65
<i>Transferul membrilor</i>	65
<i>Corespondența cu membrii</i>	66
<i>Scrisori de acreditare pentru delegații la sesiunea Conferinței/misiunii</i>	66
<i>Rapoartele trebuie trimise la timp</i>	66
<i>Registrele bisericii</i>	66
<i>Casierul bisericii</i>	66
<i>O lucrare sfântă</i>	66
<i>Casierul, păstrătorul tuturor fondurilor bisericii</i>	66
<i>Fondurile Conferinței/misiunii/câmpului</i>	67
<i>Fondurile Școlii de Sabat</i>	67
<i>Fondurile Asociației tinerilor adventiști</i>	67
<i>Fondurile bisericii locale</i>	68
<i>Fondurile organizațiilor auxiliare</i>	68
<i>Respectarea destinației fondurilor</i>	68
<i>Bani pentru comenzile personale de literatură</i>	69
<i>Colectarea sumelor</i>	69
<i>Chitanțe pentru membrii bisericii</i>	69
<i>Trimiterea fondurilor la Conferință/misiune/câmp</i>	69
<i>Păstrarea documentelor financiare</i>	69
<i>Revizia registrelor</i>	69
<i>Relații confidențiale cu membrii bisericii</i>	70
<i>Coordonatorul cu evidența celor interesați de credința bisericii</i>	70
<i>Retragerea calității de membru unui slujbaş</i>	71

Serviciul de consacrare	71
Note	71
1. Instruirea și înzestrarea prezbiterilor	71
2. Ceremonia căsătoriei	71
3. Pregătirea pentru serviciul botezului	72
4. Îngrijirea și păstrarea bunurilor bisericii	72
5. O slujbă importantă	72
6. Corespondența cu membrii	73
7. Rapoartele trebuie trimise la timp	73
8. Bani pentru comenzi personale de literatură	73

CAPITOLUL 8

Serviciile și adunările bisericii	74
Principii generale	74
Închinarea spirituală	74
Scopul serviciilor și adunărilor bisericii	74
Respect pentru locașul de închinare	74
Copiii să învețe respectul	75
Bună-cuviința și liniștea în locașul de închinare	75
Pregătirea adunărilor bisericii	76
Ospitalitatea	76
Vorbitori neautorizați în bisericile noastre	76
Locul muzicii în închinare	77
Locul muzicii în închinare	77
Cântați cu inima și cu mintea	77
Alegerea dirijorilor de cor	78
Membrii corului bisericii	78
Serviciile din Sabat	79
Școala de Sabat	79
Serviciul de închinare	79
Sfințenia orei de închinare din Sabat	79
Forma serviciului din Sabat dimineață	80
Anunțurile	80
Rugăciunea publică	80
Serviciul Cinei Domnului	81
Ceremonia spălării picioarelor	82
Pâinea nedospită și vinul nefermentat	82
Un memorial al crucificării	83
O proclamare a celei de a doua veniri	83
Anunțarea serviciului Cinei Domnului	83

Conducerea serviciului Cinei Domnului	84
<i>Durata serviciului</i>	84
<i>Introducerea</i>	84
<i>Spălarea picioarelor</i>	84
<i>Pâinea și vinul</i>	84
<i>Ocazie de bucurie</i>	84
<i>Cine poate participa</i>	85
<i>Fiecare membru trebuie să participe</i>	85
<i>Cine poate conduce serviciul Cinei Domnului</i>	86
<i>Serviciul Cinei Domnului pentru bolnavi</i>	86
Adunarea de rugăciune	86
Asociația tinerilor adventiști	87
Asociația juniorilor adventiști	88
Clubul exploratorilor	88
Clubul licuricilor	88
Adunările misionare ale bisericii	89
<i>Programarea adunărilor</i>	89
<i>Distribuirea de literatură în Sabat</i>	89
Adunările administrative	89
Comitetul bisericii și întrunirile lui	90
<i>Definiția și funcția</i>	90
<i>Membrii comitetului</i>	91
<i>Slujbașii</i>	91
<i>Întrunirile comitetului</i>	92
<i>Lucrarea comitetului</i>	92
<i>Subcomitetele</i>	93
Ședințele comitetului școlar	93
Asociația pentru cămin și școală	94
Note	94
1. <i>Serviciul de închinare din Sabat dimineață</i>	94
2. <i>Forma serviciului de închinare</i>	95
3. <i>Spălarea picioarelor</i>	96
4. <i>Pâinea și vinul</i>	96
5. <i>Asociația tinerilor adventiști</i>	97
6. <i>Asociația tinerilor adventiști</i>	97
7. <i>Asociația juniorilor adventiști</i>	97
8. <i>Programarea adunărilor</i>	98
9. <i>Adunările administrative</i>	98
10. <i>Subcomitetele</i>	99

CAPITOLUL 9

Organizațiile auxiliare ale bisericii și slujbașii lor	100
Departamentul lucrării personale	100
<i>Comitetul lucrării personale .....</i>	<i>101</i>
<i>Responsabilul lucrării personale .....</i>	<i>101</i>
<i>Secretarul lucrării personale .....</i>	<i>101</i>
<i>Servicii sociale/Cercul de binefacere Tabita .....</i>	<i>101</i>
<i>Bărbații adventiști .....</i>	<i>102</i>
<i>Centrul de servicii sociale .....</i>	<i>102</i>
<i>Lucrarea pentru invalizi .....</i>	<i>102</i>
Departamentul Școlii de Sabat	102
<i>Comitetul Școlii de Sabat .....</i>	<i>103</i>
<i>Dirigintele .....</i>	<i>104</i>
<i>Dirigintele ajutor .....</i>	<i>104</i>
<i>Secretarul .....</i>	<i>105</i>
<i>Secretarul ajutor .....</i>	<i>105</i>
<i>Responsabilul cu investițiile .....</i>	<i>105</i>
<i>Directorul Școlii Biblice de Vacanță .....</i>	<i>105</i>
<i>Coordonatorul muzical .....</i>	<i>105</i>
<i>Pianistul și/sau organistul .....</i>	<i>105</i>
<i>Conducătorii de secțiuni ai Școlii de Sabat .....</i>	<i>105</i>
<i>Secțiunea mobilă .....</i>	<i>106</i>
<i>Instructorii Școlii de Sabat .....</i>	<i>106</i>
<i>Întâlnirea instructorilor Școlii de Sabat .....</i>	<i>106</i>
<i>Studiile Școlii de Sabat .....</i>	<i>107</i>
<i>Darurile Școlii de Sabat .....</i>	<i>107</i>
<i>Banii pentru cheltuieli locale .....</i>	<i>108</i>
<i>Raportul trimestrial .....</i>	<i>108</i>
Asociația tinerilor adventiști	108
<i>Declarația de misiune .....</i>	<i>110</i>
<i>Obiective .....</i>	<i>110</i>
<i>Calitatea de membru al Asociației tinerilor adventiști .....</i>	<i>110</i>
<i>Comitetul lucrării de tineret .....</i>	<i>111</i>
<i>Comitetul Asociației tinerilor adventiști .....</i>	<i>111</i>
<i>Slujbașii Asociației tinerilor adventiști (ATA) .....</i>	<i>111</i>
<i>Conducătorul Asociației tinerilor adventiști ajutorul lui .....</i>	<i>112</i>
<i>Secretarul-casier și ajutorul lui .....</i>	<i>112</i>
<i>Mentorul Asociației tinerilor adventiști .....</i>	<i>113</i>

<i>Cercuri și programe ale tinerilor adventiști</i>	113
1. <i>Programe devoționale și educaționale</i>	113
2. <i>Programe de mărturisire</i>	113
3. <i>Recreere</i>	114
<i>Asociația juniorilor adventiști</i>	114
<i>Angajamentul juniorului adventist</i>	115
<i>Legea juniorului adventist</i>	115
<i>Calificările tinerilor adventiști</i>	115
<i>Specializările tinerilor adventiști</i>	115
<i>Clubul exploratorilor</i>	115
<i>Clubul licuricilor</i>	116
<i>Educația creștină și școala bisericii</i>	117
<i>Idei generale</i>	117
<i>Obiective</i>	117
<i>Secretarul pentru educație</i>	118
<i>Asociația pentru cămin și școală</i>	118
<i>Scopul</i>	118
<i>Obiective</i>	118
<i>Calitatea de membru</i>	119
<i>Conducătorii</i>	119
<i>Președintele</i>	119
<i>Secretarul-casier</i>	119
<i>Din oficiu</i>	119
<i>Comitetul școlii bisericii</i>	120
<i>Componentă</i>	120
<i>Conducătorii</i>	120
<i>Relația dintre comitetul școlar și bisericile locale</i>	120
<i>Durata mandatului</i>	121
<i>Ședințele comitetului</i>	121
<i>Calitățile conducătorilor</i>	121
<i>Îndatoririle conducătorilor</i>	121
<i>Departamentul pentru comunicații</i>	122
<i>Importanța unei comunicări eficiente</i>	122
<i>Organizarea</i>	122
<i>Lucrarea secretarului pentru comunicații</i>	122
<i>Comitetul pentru comunicații</i>	123
<i>Relația cu celelalte departamente ale bisericii</i>	123
<i>În centrele adventiste mai mari</i>	123
<i>Calitățile secretarului</i>	124

Departamentul lucrării pentru sănătate	124
<i>Responsabilul departamentului lucrării pentru sănătate din biserică</i>	124
<i>Responsabilul ajutor pentru lucrarea pentru sănătate</i>	124
<i>Comitetul departamentului lucrării pentru sănătate al bisericii</i>	124
<i>Activități ale departamentului lucrării pentru sănătate</i>	125
<i>Asociația pentru Sănătate și Temperanță</i>	125
<i>Darurile Sabatului mondial pentru lucrarea pentru sănătate</i>	125
Departamentul administrării creștine a vieții	125
<i>Responsabilul pentru lucrarea administrării creștine a vieții</i>	125
Departamentul vieții de familie	126
<i>Comitetul pentru viața de familie</i>	127
<i>Responsabilul departamentului vieții de familie</i>	127
Departamentul Misiunea Femeii	128
<i>Obiective</i>	128
<i>Responsabila departamentului Misiunea Femeii</i>	128
<i>Însușirile responsabilei departamentului lucrării pentru femei</i>	129
<i>Comitetul departamentului Misiunea Femeii</i>	129
Departamentul lucrării pentru copii	129
<i>Lucrarea cu copiii adventiști de ziua a șaptea</i>	130
<i>Lucrarea cu copiii din afara bisericii</i>	130
<i>Implicarea copiilor adventiști în slujirea altora</i>	130
<i>Protejarea copiilor</i>	130
<i>Comitetul departamentului lucrării pentru copii</i>	130
<i>Coordonatorul lucrării pentru copii</i>	131
Departamentul relații publice și libertate religioasă	131
<i>Asociațiile pentru libertatea religioasă</i>	132
<i>Asociația pentru libertatea religioasă din biserică locală</i>	132
<i>Responsabilul pentru libertatea religioasă din biserică locală</i>	132
Serviciul de consacrare	132
Note	132
1. <i>Comitetul lucrării personale</i>	132
2. <i>Secretarul lucrării personale</i>	133
3. <i>Bărbații adventiști</i>	134
4. <i>Centrul de servicii sociale</i>	134
5. <i>Dirigintele</i>	135
6. <i>Secretarul</i>	135
7. <i>Fondurile pentru cheltuieli</i>	136
8. <i>Declarația de misiune</i>	136
9. <i>Calitatea de membru al Asociației tinerilor adventiști</i>	137

10. Secretarul-casier și ajutorul lui	137
11. Asociația juniorilor adventiști	138
12. Clubul licuricilor	138
13. Secretarul departamentului educație	138
14. Componenta comitetului Școlii bisericii	139
15. Lucrarea secretarului departamentului comunicații	139
16. Comitetul pentru comunicații	139
17. Responsabilul lucrării pentru sănătate	140
18. Comitetul lucrării pentru sănătate	140
19. Responsabilul departamentului administrării creștine a vieții....	141
20. Comitetul pentru viața de familie	141
21. Responsabilul departamentului vieții de familie	142
22. Comitetul pentru Misiunea femeii	142
23. Lucrarea pentru copiii adventiști	143
24. Lucrarea pentru copiii din afara bisericii	143
25. Implicarea copiilor adventiști în slujirea altora	144
26. Comitetul lucrării pentru copii	144
27. Coordonatorul lucrării pentru copii	144
28. Coordonatorul pentru libertatea religioasă din biserica locală	145

CAPITOLUL 10

Relația pastorilor și lucrătorilor cu biserica	146
O lucrare rânduită de Dumnezeu	146
Președintele Conferinței	146
Pastorii și conducătorii de district nu sunt organe executive	147
Președintele și comitetul dirijează pe directorii de departamente	147
Lucrarea directorilor de departamente nu este administrativă	147
Relația pastorului hirotonit cu biserica locală	147
Bisericile nu-și aleg pastorul	148
Pastorii asistenți	148
Lucrătorii biblici	149
Managerii Centrului Adventist de Carte	150
Pastorul trebuie să ajute pe evanghelist	150
Președintele și comitetul îndrumă pe lucrătorii Conferinței	150
Scrisorile de acreditare și legitimațiile	151
Scrisori de acreditare expirate	152
Îndepărtarea din funcție a unui pastor	152
Pastorii pensionari	152
Pastori fără scrisori de acreditare care slujesc în bisericile noastre	152

CAPITOLUL 11

Alegerile în biserica locală	153
Comitetul de numiri	153
<i>Când să fie ales comitetul de numiri</i>	153
<i>Cum să fie ales comitetul de numiri</i>	153
<i>Cine trebuie să facă parte din comitetul de numiri</i>	154
<i>Lucrarea comitetului de numiri</i>	154
<i>Comitetul de numiri să consulte pe viitorii slujbași</i>	156
<i>Membrii pot să apară în fața comitetului de numiri</i>	157
<i>Discuțiile comitetului de numiri sunt confidențiale</i>	157
<i>Prezentarea raportului</i>	157
<i>Obiecții față de raportul comitetului de numiri</i>	157
<i>Locurile rămase vacante</i>	158
Alegerea delegaților pentru sesiunea Conferinței locale	158
<i>Alegerea delegaților</i>	158
<i>Datoria delegaților</i>	159
Responsabilitatea slujbașilor Conferinței	160
Membrii comitetului Conferinței reprezintă întreaga Conferință	160

CAPITOLUL 12

Finanțele lucrării Evangheliei	161
Administrarea creștină a vieții	163
Zecimea	164
<i>Dăruirea sistematică și unitatea</i>	164
<i>Cum trebuie să fie folosită zecimea</i>	165
<i>Mănuirea zecimii</i>	165
<i>Lucrătorii Conferinței și slujbașii bisericii trebuie să fie</i> <i>exemple în dăruirea zecimii</i>	165
<i>Dăruirea zecimii, o datorie biblică</i>	165
Darurile	166
<i>Darurile Școlii de Sabat</i>	166
<i>Alte daruri</i>	166
<i>Darurile speciale pentru câmpurile misionare</i>	166
<i>Ajutorarea celor săraci și nevoiași</i>	167
<i>Bugetul bisericii pentru cheltuieli locale</i>	167
<i>Model de buget</i>	167
<i>Bugetul bisericii locale</i>	167
Sfaturi generale	168
<i>Solicitarea de fonduri</i>	168

<i>Metode îndoielnice pentru strângerea de fonduri</i>	169
<i>Zecimile și darurile nu constituie un fond personal</i>	169
<i>Evitarea datoriilor</i>	169
<i>Finanțarea clădirilor bisericii</i>	170
<i>Mănuirea și înregistrarea fondurilor</i>	170
<i>Revizia</i>	170

CAPITOLUL 13

Standardele viețuirii creștine	171
Înalta chemare a lui Dumnezeu în Hristos Isus	171
Studiul Bibliei și rugăciunea	172
Relațiile comunitare	173
Respectarea Sabatului	173
Respectul față de locul de închinare	175
Lucrarea pentru sănătate	175
Îmbrăcămintea	177
Simplitatea	178
Lectura	179
Radioul și televiziunea	179
Recreația și distracția	180
Muzica	181
Relațiile sociale.....	182
Însoțirea tinerilor de către adulți	184
Curtenia și căsătoria	184
Concluzii	186

CAPITOLUL 14

Disciplina în biserică	187
Principii generale	187
<i>Tratarea membrilor greșiți</i>	187
<i>Căutați împăcarea</i>	188
<i>Autoritatea bisericii</i>	190
<i>Biserica, răspunzătoare de tratarea păcatului</i>	190
<i>Cei neconsacrați se împotrivesc disciplinei bisericii</i>	191
<i>Reguli și rânduieli necesare</i>	192
<i>Organizații neautorizate de biserică</i>	192
Păstrarea unității bisericii	193
<i>Rezolvarea neînțelegerilor dintre membri</i>	193
<i>Rezolvarea plângerilor membrilor împotriva bisericii</i>	195
<i>Rezolvarea plângerilor bisericii împotriva membrilor</i>	195

Administrarea disciplinei	195
Disciplinarea prin cenzură	197
Disciplinarea prin retragerea calității de membru	197
Motive pentru care membrii pot fi puși sub disciplină	198
Promptitudine în procesul disciplinării	199
Prudență în disciplinarea membrilor	199
<i>Pastorii sau bisericile locale să nu stabilească criterii</i>	
<i>ale calității de membru .....</i>	200
<i>Într-o adunare legal constituită .....</i>	200
<i>Votul majorității .....</i>	200
<i>Comitetul bisericii nu poate retrage calitatea de membru .....</i>	200
<i>Dreptul membrului de a fi ascultat în apărare .....</i>	201
<i>Membrii nu pot fi reprezentați de avocați .....</i>	201
<i>Membrii să nu fie șterși pentru neparticipare .....</i>	201
<i>Membrii care pleacă și nu raportează .....</i>	202
<i>Membrii nu pot fi excluși pentru motive financiare .....</i>	202
<i>Stergerea membrilor din registru la cerere .....</i>	202
<i>Anunțarea persoanelor cărora li s-a retras calitatea de membru .....</i>	203
<i>Reprimirea unei persoane căreia i s-a retras calitatea de membru .....</i>	203
<i>Dreptul la apel pentru reprimire .....</i>	203
<i>Transferarea membrilor aflați sub cenzură .....</i>	204

CAPITOLUL 15

Căsătoria, divorțul și recăsătorirea	205
Învățăturile biblice cu privire la căsătorie	205
<i>Originea căsătoriei .....</i>	205
<i>Unicitatea căsătoriei .....</i>	205
<i>Permanența căsătoriei .....</i>	205
<i>Intimitatea sexuală în căsătorie .....</i>	205
<i>Parteneriatul în căsătorie .....</i>	206
<i>Efectele căderii omului asupra căsătoriei .....</i>	206
<i>Restaurare și vindecare .....</i>	206
1. <i>Idealul divin de a fi restaurat în Hristos .....</i>	206
2. <i>Unitatea și egalitatea în a fi restaurați în Hristos .....</i>	207
3. <i>Harul la îndemâna tuturor .....</i>	207
4. <i>Rolul bisericii .....</i>	207
Învățăturile biblice cu privire la divorț	207
<i>Scopul originar al lui Dumnezeu .....</i>	207
<i>Căsătoriile pot fi distruse .....</i>	208

<i>Harul divin</i>	208
<i>Motive pentru divorț</i>	208
Învățăturile biblice cu privire la recăsătorire	208
Poziția bisericii cu privire la divorț și recăsătorire	209
Slujirea familiei de către biserica locală	213

CAPITOLUL 16

Organizarea, unificarea și dizolvarea de biserici	214
Organizarea unei biserici	214
Unificarea de biserici	216
Dizolvarea sau excluderea de biserici	216
1. <i>Pierderea de membri</i>	217
2. <i>Disciplină</i>	218
<i>Grija față de membri</i>	219
<i>Sesiunea Conferinței va acționa în toate cazurile</i>	219
<i>Bunurile, fondurile și registrele</i>	220

CAPITOLUL 17

Amvonul nu este o tribună a ideilor personale	221
--	-----

APENDICE

Rezumatul doctrinelor fundamentale	225
---	-----

SUPLIMENT PENTRU UNIUNEA ROMÂNĂ

1. Cu privire la aplicarea subcapitolului „Rebotezarea”	230
2. Cu privire la desfășurarea Cinei Domnului	232
3. Cu privire la participarea la Cina Domnului	232
4. Cu privire la consecințele cenzurii	233
5. Cu privire la lucrarea de tineret	233
Cuprins	235